

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

From the author of
**THEN
SHE WAS
GONE**

You have a secret.
You think it's safe.
But what if someone is . . .

WATCHING YOU

THE NUMBER ONE BESTSELLER

LISA JEWELL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

Kitap Hakkında
Yazar Hakkında
Ayrıca yazan Lisa
Jewell Başlık
Sayfası İthafı
Melville Köyü Sakinleri Günlüğüm
Önsöz

Bölüm: I

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22

Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26

Bölüm II

Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43

Bölüm: III

Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55

Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66

Bölüm: IV

Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69

Sonsöz
Teşekkür Telif
Hakkı

OceanofPDF.com

Kitap Hakkında

Tek izleyen sen değilsin.

***Then She Was Gone*'ın 1 numaralı çoksatan yazarından sürükleyici bir psikolojik gerilim.**

Dört yıl yurtdışında çalıştıktan sonra eve döndünüz, yeni kocanız var.

Kendine ait bir yer bulmaya heveslisin. Ama şimdilik ağabeyinin boş odasında kalıyorsun.

İşte o zaman **yandaki adamla** tanışırsın.

Yerel okulun baş öğretmeni. Senin iki katın yaşında. Olağanüstü çekici. Kendini **onu izlerken** buluyorsun.

Her zaman.

Ama masum aşkınızın ölümcül bir saplantıya dönüşebileceğini asla hayal etmediniz.

Ya da birinin sizi izlediğini.

Aile sırları, yasadışı tutku ve açıklanamayan bir cinayet mi? Bu sadece Lisa Jewell'in sürükleyici yeni romanı olabilir.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Lisa Jewell ilk kitabını elli yaşındayken yazmayı planlamıştı. Aslında bu kitabı yirmi yedi yaşındayken ve sekreterlik işinden yeni çıkarılmışken yazmıştı. Nick Hornby'nin tıpkı kendisi gibi Londra'da yaşayan gençleri konu alan *High Fidelity* adlı kitabından esinlenerek ilk romanı olacak *Ralph's Party'nin* ilk üç bölümünü yazdı. Bu roman 1998 yılının en çok satan ilk romanı oldu.

Çok satan on beş romanından sonra, kocası ve iki kızıyla birlikte Londra'da yaşıyor. Lisa her gün kahve içebildiği, insanları izleyebildiği ve internet erişimi olmadan gerçekten biraz iş yapabildiği yerel bir kafede yazıyor ...

Lisa ile iletişimde kal:

www.lisa-jewell.co.uk

www.facebook.com/LisaJewellOfficial

Twitter'da [@lisajewelluk](https://twitter.com/lisajewelluk)

OceanofPDF.com

Lisa Jewell tarafından da yazılmıştır

Ralph's Party

Thirtynothing

One-Hit Wonder

Vince & Joy

Bir Aile Dostu 31

Dream Street

Partiden Sonra Melody Browne

Hakkındaki Gerçekler

Seninle Tanışmadan

Önce Biz'in Oluşumu

İçinde Büyüdüğümüz Ev

Üçüncü Eş

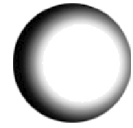
Kızlar

Seni Buldum

Sonra O Gitti

OceanofPDF.com

ISA EW
WATCHING
YOU

YÜZYIL

OceanofPDF.com

Selina ve Jonny'ye.
Sevgilerimle.

OceanofPDF.com

Melville Köyü Sakinleri

16 Melville Heights
Tom & Nicola Fitzwilliam
Freddie Fitzwilliam

14 Melville Heights
Jack & Rebecca Mullen
Joey Mullen & Alfie Butter

8 Bellevue Lane
Frances Tripp
Jenna Tripp

*Daire 3, 1 Bellevue
Lane*
Bess Ridley ve annesi

Benim Günlüğüm

20 Eylül 1996

Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ne hissedeceğimi bilmiyorum. Bu normal mi? O bir yetişkin. Benim yaşımdan iki katı. İmkânı yok... Hayır. İmkânı yok.
Ama Tanrım.

Keşke olsaydı.

Sevgili günlük:

Sanırım İngilizce öğretmenime aşığım.

Önsöz

24 Mart

DC Rose Pelham diz çöküyor; mutfak kapısının arkasında, çöp kutusunun hemen önünde bir şey görebiliyor. Bir an için bunun kan lekeli bir mendil parçası ya da eski bir sargı bezi olduğunu düşünür. Sonra bunun ölü bir çiçek olabileceğini düşünür. Ama daha yakından baktığında bunun bir püskül olduğunu görür. Kırmızı süet bir püskül. Bir zamanlar bir el çantasına ya da bir çizmeye takılmış olabilecek türden.

Püskül, küçük bir kan birikintisinin hemen üzerinde durmaktadır ve cinayetten sonra oraya düştüğünü kuvvetle düşündürmektedir. Püskülün birçok açıdan fotoğrafını çektikten sonra eldivenli parmaklarıyla püskülü yerden alır ve mühürlediği bir kanıt torbasına atar.

Ayağa kalkar ve suç mahallini incelemek için döner: dağınık bir mutfak, eski moda çam üniteler, tencere ve tavalarla dolu yeşil bir Aga, masa örtüleri, alıştırma kitapları, gazeteler ve katlanmış çamaşırlarla dolu büyük bir ahşap masa, ucuz ahşap camlı bir çatıya sahip arka tarafta küçük bir eklenti, bahçeye açılan çift kapı, bir dizüstü bilgisayar, bir yazıcı, bir öğütücü, bir masa lambası ile bir çalışma alanı.

Zararsız bir oda; hatta mülayim. Ülkenin dört bir yanındaki milyonlarca mutfak gibi bir mutfak. İçinde kahve içilen, ev ödevi yapılan, kahvaltı edilen ve gazete okunan bir mutfak. Karanlık sırların ya da tutku suçlarının işlendiği bir mutfak değil. İçinde birini öldürmek için bir mutfak değil.

Ama orada, yerde, büyük, belli belirsiz böbrek şeklinde bir kan gölünün içinde yüzükoyun yatan bir ceset vardır. Kullanılan bıçak mutfak lavabosundadır ve sabunlu bir süngerle iyice yıkanmıştır. Kurbana yapılan saldırı çılgıncadır: boyun, sırt ve omuzlarda en az yirmi bıçak yarası vardır. Ancak mutfağın diğer bölgelerine çok az kan sıçramıştır - ne el izi, ne leke, ne de sıçrama - bu da Rose'u

saldırının beklenmedik, hızlı ve etkili olduğu ve kurbanın karşı koymak için çok az şansı olduğu sonucuna varmıştır.

Rose ceketinin cebinden bir keçeli kalem çıkarıyor ve kırmızı süet püskülün bulunduğu çantanın üzerine bir şeyler yazıyor.

Açıklama: 'Kırmızı süet/süet püskül.

Konum: 'Buzdolabının önünde, koridordaki kapının hemen iç tarafında'.

Toplama tarihi ve saati: '24 Mart 2017 Cuma, 11.48'

Muhtemelen bir şey değildir, diye düşünür, sadece süslü bir el çantasından düşmüş bir şeydir. Ama adli tıpta hiçbir şey genellikle her şeydir.

Hiçbir şey çoğu zaman tüm bu lanet şeyin cevabı olamaz.

OceanofPDF.com

I

OceanofPDF.com

2 Ocak

Joey Mullen çiçekleri mezar taşına bıraktı ve parmak uçlarını pembe damarlı granite kazınmış kelimelerin üzerinde gezdirdi.

SARAH JANE MULLEN 1962-
2016

JACK VE JOSEPHINE'İN SEVGİLİ ANNESİ

'Yeni yılın kutlu olsun anne,' dedi. 'Dün seni görmeye gelemediğim için özür dilerim. Alfie ve ben akşamdan kalma gibiydik. Frenchay'de Candy'nin yeni dairesinde bir partiye gittik. Candy'yi hatırlıyor musun? Candy Boyd? Okulda benim sınıfımdaydı, uzun sarı saçları vardı ve üzerine oturabilirdi. Onu gerçekten severdin çünkü sokakta yanından geçerken sana hep selam verirdi. Her neyse, şu an çok iyi durumda, fizyoterapist. Ya da ... *kiropraktör* mü? Her neyse, onun gibi bir şey. Ona öldüğünü söylediğimde ağladı. Söylediğimde herkes ağlar. Herkes seni çok severdi, anne. Herkes senin kendi annesi olmanı isterdi. Senin gibi bir annem olduğu için çok şanslıydım. Keşke bu kadar uzun süre uzak kalmasaydım. Olacakları bilseydim, hiç gitmezdim. Alfie'yle tanışamadığın için üzgünüm. Çok sevimli biri. Şu anda kasabada bir şarap barında çalışıyor ama ressam-dekoratör olmak istiyor. Şu anda annesinde, mutfağını boyuyor. Ya da en azından öyle olması gerekiyor! Onu tanıdığı için muhtemelen oturup onunla televizyon seyretmesini istemiştir. Ve onu da. O biraz erteleyicidir. Başlaması biraz zaman alır. Ama onu çok seversin anne. O çok şirin, çok tatlı, çok iyi bir adam ve bana çok aşık ve bana çok iyi davranıyor ve gençken senin için ne kadar endişe verici olduğumu biliyorum. Sana neler yaşattığımı biliyorum ve çok üzgünüm,

Çok üzgünüm. Ama keşke beni şimdi görebilseydin. Büyüyorum anne. Sonunda büyüyorum!'

İç çekti.

'Her neyse, şimdi gitsem iyi olacak. Yakında hava kararacak ve o zaman gerçekten korkacağım. Seni seviyorum anne. Seni özlüyorum. Keşke ölmemiş olsaydın. Keşke evine gidip seninle bir fincan çay içebilseydim, dedikodu yapabilseydim, Jack ve Rebecca hakkında dertleşebilseydim. Sana altın muslukları anlatabilirdim. Ya da belki şimdi sana altın muslukları anlatabilirim? Hayır, altın muslukları bir dahaki sefere anlatırım. Dört gözle bekleyeceğin bir şey olsun.

"İyi uykular anne. Seni seviyorum.'

Joey, Aşağı Melville'den yukarıdaki evlerin geçit törenine giden dik yolu tırmandı. Bir Ocak öğleden sonrasının sodyum kasvetinde bile Melville Heights'ın evleri bir dizi çocuk yapı taşı gibi göze çarpıyordu: kırmızı, sarı, turkuaz, mor, ıhlamur, adaçayı, fuşya, yine kırmızı. Aşağı Melville'in küçük sokaklarına bakan teraslı bir setin üzerinde, kimsenin davet edilmediği özel bir partinin konukları gibi oturuyorlardı.

İkonik, insanların yirmi yedi Viktorya dönemi villasından oluşan bu sırayı tanımlamak için kullandıkları kelimeydi: *Melville Heights'ın ikonik boyalı evleri*. Joey hayatının büyük bölümünde onları uzaktan görmüştü. Çocukluğunda yaptığı uzun araba yolculuklarında eve yirmi dakikadan daha az bir mesafede olduklarının işaretiydiler. İşe giderken onu takip ederlerdi; eve dönerken de ona rehberlik ederlerdi. Bir keresinde, öğrenciyken pembe evde bir partiye katılmıştı. Kabaca dairelere ve yatakhanelere bölünmüş, rutubet ve pişmiş kıyma kokan evin içi pek de parlak pembe hissettirmemişti. Ama yukarıdan görünen manzara nefes kesiciydi: Avon Nehri'nin şehre doğru kilometrelerce uzanan yolculuğunda güzel bir şekilde yay çizmek için duraklaması, ötesindeki tarlalar, ufuktaki manzaranın her baharda umut dolu yeşil yumaklara dönüşen ağaçlarla taçlanan tombul bir tepeye doğru çıkıntı yapması.

Çocukken burada yaşamayı hayal etmiş, hangi evin onun olacağı arasında gidip gelmişti: leylak mı pembe mi? Büyüdükçe de gök mavisi ya da adaçayı. Ve şimdi, yirmi altı yaşında, kendini kobalt mavisi evde yaşarken buldu. 14 numara. Bir ömür boyu süren sıkı çalışmanın ve zengin ödüllerin bir işareti değil, ağabeyinin bir ömür boyu süren sıkı ve zengin ödülleri bir yan faydası.

Jack, Joey'den on yaş büyüktü ve Bristol Genel Hastanesi' danışman kalp cerrahı olarak çalışıyordu. İki

Yıllar önce Rebecca adında bir kadınla evlenmişti. Rebecca iyi biriydi ama kırılgan ve mizahtan yoksundu. Joey her zaman sevgili kardeşinin eğlenceyi seven, saçma sapan bir hemşire ya da neşeli bir çocuk doktoruyla evleneceğini düşünmüştü. Ama nedense o Staffordshire'dan katı bağınaz bir sistem analistini seçmişti.

Kobalt rengi evlerini on ay önce, Joey hâlâ Balearics'te köpük partileri düzenlerken satın almışlardı. Üç ay önce Bristol'e geri döndüğünde Jack onu evi görmeye götürene kadar evin boyalı evlerden biri olduğunu fark etmemişti bile.

"Boyalı bir ev almışsın," dedi elini kalbine götürerek. "Boyalı bir ev aldın ve bana söylemedin.

'Sormadınız,' cevap verdi. 'Hem zaten bu benim fikrim değildi. Rebecca'nın fikriydi. Burada yaşayan yaşlı kadına evi satması için neredeyse rüşvet verdi. Bristol'da yaşamak istediği tek evin burası olduğunu söyledi.

"Çok güzel," demişti, gözleri boz kahverengi, deniz mavisi, bakır ve griden oluşan zevkli iç mekanda gezinirken. "Şimdiye kadar gördüğüm en güzel ev.

"Beğendiğinize sevindim," demişti Jack, "çünkü Rebecca ve ben ikinizin bir süre burada yaşamak isteyip istemeyeceğinizi merak ediyorduk. Kendinize çeki düzen verene kadar.

"Aman Tanrım," dedi, ellerini ağzına götürerek. "Ciddi misin sen? Emin misin?

"Elbette eminim," diye cevap verdi, onu elinden tutarak. 'Gelin ve çatı katındaki odayı görün. Tamamen müstakil - *yeni evli* bir çift için mükemmel. Onu dürttü ve sırttı.

Joey de ona sırtıarak karşılık vermişti. İbiza'dan bir kocayla dönmüş olmasına kimse onun kadar şaşırmamıştı.

Adı Alfie Butter'dı ve çok yakışıklıydı. Onun için fazla yakışıklıydı. Ya da en azından İbiza gecelerinin su sisinde öyle düşünmüştü. Bristol kışının tunç kasvetinde mavi, mavi gözler sadece maviydi, Titian saçları sadece kızıldı, altın rengi bronzluk sadece güneş hasarıydı. Alfie sıradan bir adamdı.

Sahilde yalınayak evlenmişlerdi. Joey pembe şifon bir elbise giymiş ve pembe ve peridot Lantana'lardan oluşan bir demet taşımıştı. Alfie ise beyaz bir tişört ve pembe bir şort giymiş, saçına da beyaz begonvil çiçeği takmıştı. Evliliklerine ikisinin de çalıştığı otelin yöneticileri şahitlik etmişti. Daha sonra birkaç arkadaşlarıyla birlikte terasta akşam yemeği yemişlerdi,

Birkaç hap aldılar, güneş doğana kadar dans ettiler, ertesi günü yatakta geçirdiler ve ancak o zaman ne yaptıklarını söylemek için ailelerini aradılar.

Annesi hâlâ hayatta olsaydı düzgün bir düğün yapabilirdi. Ama annesi ölmüştü ve Joey'nin babası ne düğün yapacak ne de Ibiza'ya uçacak türden bir adamdı ve Joey'nin anne ve babası, annesi Jack'e dört aylık hamileyken Gretna Green'de gizlice evlenmişlerdi.

"Ah, peki," dedi babası rahatlamış bir ifadeyle. "Sanırım bu bir aile geleneği.

"Merhaba," diye seslendi koridorda, baldızının varlığını test ediyordu. Rebecca, tertemiz, yepyeni misafir süitinde yirmili yaşlarında bir çift aşk kuşunu ağırlamaktan ne kadar memnun olduğu hakkında bir sürü gürültü yaptı - 'Size yer ayırmış olmamız çok harika! Gerçekten, burada olmanız harika. Tamamen harika' - ama tavırları farklı bir hikaye anlatıyordu. Onlardan saklanıyordu. Her zaman. Aslında şu anda da Joey'den saklanıyor, devasa kilerlerindeki eşyaları düzenliymiş gibi yapıyordu.

"Ah, merhaba!" dedi Joey'nin selamına samimiyetsizce dönerek, elinde bir kavanoz yaban turpu vardı. "Geldiğinizi duymadım!

Joey ıslıl ıslıl gülümsedi. Onun içeri girdiğini kesinlikle duymuştu. Mutfak masasının üzerinde yeni demlenmiş bir fincan çay, yarısı okunmuş bir gazete ve yarısı yenmiş bir süpermarket suşi paketi duruyordu. Joey, Rebecca Mullen'ın Joey'nin anahtarının kilide girme sesini duyunca seğirdiğini, kaçacak bir yer aradığını, koşarak kilere gittiğini ve rastgele bir kavanoz yaban turpu aldığını hayal etti.

"Özür dilerim, merhaba diye bağırdım.

"Sorun yok. Sorun değil. Ben sadece...' Yaban turpu kavanozunu kilerin etrafında belli belirsiz bir yay çizerek salladı.

"Yuva kurmak mı?

"Evet!" dedi Rebecca. 'Evet, öyleyim. Yuva yapıyorum. Aynen öyle.'

İkisinin de gözleri Rebecca'nın yuvarlak karnına kaydı. İlk bebeği dört ay sonra doğacaktı. Bu bir kız bebektir ve 1 Mayıs ya da civarında Joey'nin yeğeni olacaktı. Joey, Rebecca'nın Alfie'yle kendisine misafir odası vermeyi kabul etmesinin nedenlerinden birinin Joey'nin eğitimli bir çocuk hemşiresi olması olduğunu düşündü. On sekiz yaşından beri bir bebeğe dokunmamıştı. Fakat

Yine de tüm becerilere sahipti. Teorik olarak bir bebek bezini kırk sekiz saniyede değiştirebilirdi.

Evin ön tarafına uzanan meşe merdivenin yarısına kadar vitray bir pencere vardı. Joey sık sık burada durur, burnunu tasarımın açık kısımlarına dayar, kimse içeriği görmeden dışarıyı görebilmenin keyfini çıkarırdı. Öğleden sonra erken saatlerdi, yılın bu zamanında neredeyse alacakaranlıktı; nehrin diğer tarafındaki tepelerdeki ağaçlar çıplak ve biraz garipti.

Parlak siyah bir arabanın aşağıdaki köyün ana yolundan dönüp terasa doğru tırmanmaya başlamasını izledi. Buraya sadece köy sakinlerinin ve ziyaretçilerin arabaları gelirdi. Kim olabileceğini görmek için bir süre daha bekledi. Araba sokağın diğer tarafına park etti ve yolcu tarafından bir kadının inişini izledi; çene hizasında açık kahverengi saçları olan, kapüşonlu bir tişört ve kot pantolon giymiş, otuz yaşlarında, çocuksu bir kadındı bu. Kadın arka kapının yanında dururken, on dört yaşlarında, ona tıpatıp benzeyen genç bir çocuk dışarı çıktı. Sonra sürücü tarafından oldukça yakışıklı, uzun boylu ve uzun bacaklı, buruşuk gök mavisi polo tişört ve koyu renk kot pantolon giymiş, kısa siyah saçlı, şakaklarında beyazlık olan yaşlı bir adam indi. Arabanın bagajına gitti ve orta büyüklükte iki valiz çıkardı, belli bir zahmete katlanmadan. Birini oğluna uzattı, bir yığın palto ve bir taşıma çantasını karısına verdi ve sonra yolun karşısına geçip sarı eve girdiler.

Joey merdivenleri çıkmaya devam etti, ailesinin Noel tatilinden dönen çekici yaşlı adamın görüntüsü bilincinden çoktan silinmişti.

OceanofPDF.com

KAYDEDİLMİŞ RÖPORTAJ

Tarih: 25/03/2017

Konum: Trinity Road Polis Karakolu, Bristol BS2 0NW

Tarafından yönetildi: Somerset & Avon Polisi'nden Memurlar

Bu görüşme kayda alınmaktadır. Ben Dedektif Müfettiş Rose Pelham ve Trinity Road Polis Merkezi'nde görev yapıyorum. Ciddi suçlar ekibinde çalışıyorum. Lütfen bize tam adınızı söyler misiniz?

JM: Josephine Louise Mullen.

Peki adresiniz?

JM: 14 Melville Heights, Bristol BS12 2GG.

Teşekkür . Tom Fitzwilliam ile olan ilişkinizi anlatabilir misiniz?

İki kapı aşağıda oturuyor. Bazen beni işe bırakırdı. Sokakta karışlaştığımızda sohbet ederdik. Erkek kardeşimi ve baldızımı tanırdı.

Teşekkürler. Şimdi bize dün gece yaklaşık olarak 19:00 ile 21:00 arasında nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?

JM: Bristol Harbour Hotel'deydim.

Orada yalnız mıydınız?

JM: Çoğunlukla.

Çoğunlukla mı? Yanınızda başka kim vardı?

JM: [Sessizlik.]

Bayan Mullen? Lütfen bize orada başka kimlerin olduğunu söyleyebilir misiniz? Bristol Harbour Hotel'de?

JM: Ama sadece birkaç dakikalığına oradaydı. Hiçbir şey olmadı. Sadece ...

Bayan Mullen. Bu kişinin adı. Lütfen.

JM: O.. Tom Fitzwilliam'dı.

OceanofPDF.com

6 Ocak

Joey birkaç gün sonra Tom Fitzwilliam'ı tekrar gördü. Bu kez köydeydi. Kitapçıdan çıkıyordu, takım elbise giymişti ve telefonda biriyle konuşuyordu. Telefondaki kişiye veda etti, aramayı sonlandırmak için parmağını ekrana bastırdı ve telefonu ceketinin cebine soktu. Dükkândan çıkıp sola dönerken adamın yüzünü gördü. Yüzünde bir gülümseme kalıntısı vardı. Yukarı kalkık ağzı yüzüne farklı bir şekil vermişti. Bir tarafı diğerine göre daha yukarı kalkıktı. Bir kaşı da onu takip etti. Bir eli, rüzgârın savurduğu gümüş uçlu saçlarına gitti. Gülümseme yüz buruşturmaya dönüştü ve yüzünü tekrar başka bir şekle soktu. Çenesi sertleşti. Alnı çatallaştı. Gözlerini yavaşça kırıştırdı. Ve sonra caddenin karşısına park ettiği siyah arabasına doğru yürüyordu, kilit sisteminin bir *bip bip* sesi, bir ışık parlaması, uzun bacakları sürücü tarafına katlanmıştı. Gitmişti.

Ama onun bir gölgesi bilincinde kalmaya devam ediyordu.

Alfie'ye aşık olmuştu. Aylarca tatil köyünün çevresinde onu izlemiş, onunla etkileşime giren insanlardan topladığı küçük bilgi kırıntılarına dayanarak onun hakkında hikâyeler uydurmuştu. Kimse nereli olduğunu bilmiyordu. Birisi yazar olabileceğini düşünmüştü. Bir başkası veteriner olduğunu söyledi. O zamanlar uzun saçları vardı, koyu kızıl, at kuyruğu ya da bazen erkek topuzu şeklinde arkadan bağlanmıştı. Küçük kızıl bir sakalı, iri ve fit bir vücudu vardı; gövdesinde boylu uzanan bir gül dövmesi, omuzlarında da bir çift kanat dövmesi vardı. Sık sık göğsünün etrafındaki bir kayıştan sarkan bir gitarı olurdu. Çalışmadığı zamanlarda nadiren üst giyerdi. Herkes için bir gülümsemesi, bir çalım ve bir yanağı vardı.

Joey'nin hayal gücünde Alfie Butter bir tür öteki dünyalıydı; ona bir tür doğaüstü kişilik atfediyor ve yolları kesişirse ne hakkında konuşacaklarını hayal etmeye çalışıyordu. Sonra bir gün

Onu tesisin arka tarafında, amaşırhaneinin yanında durdurdu ve mavi gözleri onunkilere kilitlendi ve gülümseyerek "Joey, değil mi?" dedi.

Evet demişti, o Joey'di.

"Birisi bana Bristol'lu bir kız olduğunuzu söyledi. Bu doğru mu? Evet, demişti, evet, bu doğrudu.

"Nerede?"

"Frenchay'de mi?"

Havayı yumruklamıştı. "Biliyordum!" demişti. "Biliyordum! Hani içinde bir his olur ya, biri Bristol'den olduğunuzu söylediğinde *Frenchay'li kız* diye düşünmüştüm. Öyle olmalı. Ve haklıydım! Ben bir Frenchay çocuğuyum!"

Vay canına, demişti, vay canına. Küçük, küçük bir dünya, demişti ona. Hangi okula gittin?

Ve Alfie'nin ne doğaüstü ne de öte dünyalı, ne veteriner ne de şair olduğu, hatta gitar çalmakta bile çok iyi olduğu, ama yatakta olağanüstü iyi olduğu ve çok iyi sarıldığı ortaya çıktı. İlk karşılaşmalarından iki hafta sonra bileğine onun adını dövme olarak yaptırmıştı. Hayatında hiç kimseye karşı böyle hissetmediğini söylüyordu. Birlikte yürüdüklerinde ağır kolunu onun omzuna atıyordu. Ne zaman yanından geçse onu kucağına çekiyordu. Onu dünyanın öbür ucuna kadar takip edeceğini söyledi. Sonra, annesi öldüğünde ve kız eve dönmek istediğini söylediğinde, onu Bristol'a kadar takip edeceğini söyledi. Annesinin cenazesinden döndükten sonra ona evlenme teklif etmiş. Ondan iki hafta sonra da evlenmişler.

Ama ulaşamaz bir aşka sahip olduğunuzda onunla ne yaparsınız? Neye dönüşür? Belki de onu tanımlamak için bir kelime olmalı mı? Çünkü istediğinizi elde etmekle ilgili bir şeydir bu: tüm o özlem, hayal ve fanteziler, sadece daha fazla özlem, hayal ve fanteziyle doldurulabilecek büyük bir boşluk bırakır. Ve belki de Joey'nin Tom Fitzwilliam'a olan ani ve beklenmedik saplantısının kökeninde yatan şey buydu. Belki de Joey'nin içsel fantezi yaşamındaki boşluğun doldurulması gereken tam o anda gelmişti.

Ve eğer o olmasaydı, belki de onun yerine başka biri olacaktı.

OceanofPDF.com

23 Ocak

Tom Fitzwilliam elli bir yaşındaydı ve Jack'e göre *çok ama çok sevimli bir adamdı*.

Joey kardeşine komşuları hakkındaki fikrini sormamıştı - bu fikir, yerel okulun kazandığı bir ödülle ilgili yerel gazetede çıkan bir haber üzerine kendiliğinden ortaya çıkmıştı.

"Bak," dedi, gazete mutfak masasının üzerinde önünde açık dururken. "Bu bizim komşumuz, iki kapı aşağıda oturuyor. İşaret parmağıyla bir fotoğrafa dokundu. "Tom Fitzwilliam. Sevimli, sevimli bir adam.

Joey, Jack'in omzunun üzerinden baktı, bir elinde yarısı yıkanmış bir tencere, diğerinde bulaşık süngerı vardı. "Oh," dedi, "onu gördüm, sanırım. Siyah araba mı?"

Evet, doğru. Kendisi yerel devlet okulumuzun müdürü. Bir "süper kafa". Parmaklarıyla havada tırnak işareti yaptı. "Kötü bir Ofsted'den sonra göreve getirildi. Okulu bir şeyler kazandı ve şimdi herkes onu seviyor.

"Bu çok hoş," dedi Joey. "Onu tanıyor musun ?

Evet. Sayılır. İnşaat işlerini yaptırırken o ve karısı çok yardımcı oldular. Gün içinde bize mesajlar göndererek neler olup bittiğini bildirdiler ve toz ve gürültüden rahatsız olan pek de nazik olmayan diğer komşuları sakinleştirdiler. İyi insanlar.

Joey omuz silkti. Jack herkesin iyi olduğunu düşünüyordu.

"Yani. Kâğıdı kapattı ve ikiye katladı. "Görüşme nasıl geçti?

Joey çay havlusunu lavabonun kenarına astı. "İyiymi.

Köydeki ünlü butik otel ve bar Melville'e iş başvurusunda bulunmuştu: ön büro müdürlüğü. Görüşmeyi yapan hoş kadın

İçeri girdiği anda amaca uygun olmadığını anlamıştı ve Joey onu aksi yönde ikna etmek için hiçbir çaba göstermemişti.

Şimdi, 'Gösterişli resepsiyonist,' dedi. 'Artı haftada dört gece vardiyası. *Hayır, teşekkür ederim.*

Jack'e bakmadı, küçük kız kardeşinin tam bir ezik olduğuna dair daha fazla kanıt verdiği tepkiye tanık olmak istemedi. İş oldukça istemişti; otel güzeldi, sahibi iyiydi ve ücreti de iyiydi. Sorun şu ki, aslında kendini bu işte göremiyordu. Sorun... şey, sorun kendisiydi. Neredeyse yirmi yedi yaşındaydı. Üç yıl sonra otuz yaşında olacaktı. Evli bir kadındı. Ama nedense kendini hâlâ çocuk gibi hissediyordu.

"Yeterince makul," dedi gazetenin sayfalarını mekanik bir şekilde çevirerek. "Eminim eninde sonunda bir şeyler çıkacaktır.

'Mecburen,' dedi, kalbi sözlerine yetişemiyordu.

Sonra, 'Jack, Alfie ve benim burada olmamız konusunda iyi misin? Gerçekten mi?'

Kardeşinin iyi huylu bir şekilde gözlerini devirmesini izledi. "Joey. Tanrı aşkına. Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Burada olmanı seviyorum. Alfie'yi de. Benim için bir zevk.'

"Peki Rebecca? Pişman emin misin?" 'O iyi, Joey. İkimiz de iyiyiz. Her şey yolunda.

"Söz veriyor musun?

'Evet, Joey. Söz veriyorum.'

Joey üç gün sonra bir iş buldu. Berbat, berbat bir işti ama yine de bir işti. Artık şehirde Whackadoo adında kötü şöhretli bir yumuşak oyun merkezinde parti koordinatörüydü. Üniforması asit sarısı bir polo tişört ve kırmızı bir pantolondur. Maaş makuldü ve çalışma saatleri de iyiydi. Müdür, Joey'nin hemen hoşlandığı Dawn adında iri yarı, kas yığını bir kadındı. Her şey daha kötü olabilirdi, elbette olabilirdi. Her şey her zaman daha kötü olabilirdi. Ama fazla değil.

Whackadoo'nun tüm çalışanlarının ilk haftalarını yerde geçirmeleri gerekiyordu. "Otuz sekiz yaşında bir oğlan çocuğunun katıldığı bir partinin yarısında tuvaletleri temizlemeden kimse burada bir ofiste oturamaz," demişti Dawn, gözlerinde acımasız bir parıltıyla.

Joey, "On dört saatlik bir bekârlığa veda partisinden sonra bardaki kusmuk ve Jägerbomb'ları temizlemekten daha kötü olamaz," diye cevap vermişti.

"Muhtemelen hayır," diye kabul etti Dawn. "Muhtemelen olmaz. Yarın başlayabilir misin?"

Joey görüşmeden eve dönerken köyde durdu ve Melville Hotel'in rahat barında kendine büyük bir cin tonik sipariş etti. Cin tonik için erken bir saatti. İki masa ötede oturan adam hâlâ kahvaltı ediyordu. Kendi kendine bunun bir kutlama olduğunu söyledi ama gerçekte, dehşetinin ve kendinden nefretinin kenarlarını köreltecek bir şeye ihtiyacı vardı.

Whackadoo.

Akıl almaz gürültü ve kötü kokularla dolu penceresiz bir mağara. Dökülen içkiler ve öfke nöbetleriyle dolu, görünüşe göre bir çocuğun günde en az bir kez top havuzuna sıçtığı, esintili cehennem çukuru. Ürperdi ve bir yudum cin daha içti. Kahvaltısını yapan adam merakla ona baktı. Kadın ona buyurgan bir tavırla göz kırptı.

Boyalı evler buradan görülebiliyordu, dar Georgian pencerelerin üst kısımlarında bir renk cümbüşü vardı. Jack ve Rebecca'nın evinin kobalt mavisi, Tom Fitzwilliam'ın evinin kanarya sarısı vardı. Yukarıda başka bir dünya vardı. *Nadir*. Ve o, bir çocuk oyun merkezinde çalışan yarı formda bir kadın: orada ne işi vardı?

Isırılmış tırnaklarına, aşınmış botlarına, eski pantolonuna baktı. Giydiği yaşlı pantolonu, eskimiş sütyeni düşündü. Kuaföre gitmesinin üzerinden iki ay geçtiğini biliyordu. Bir Perşembe günü, öğlen bile olmamışken bir otelin barında tek başına cin içiyordu. Ve sonra sadece beş ay önceki halini düşündü; bronzlaşmış ve zayıf, elinde buketi, ayak parmaklarının arasında talk kumu, masmavi gökyüzünden parlayan güneş, Alfie'nin yanında duruyordu; genç, güzel, cennette, aşık. "Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin," demişti patronu, kendi yanağındaki bir damla yaşı silerken. "Çok genç, çok mükemmel, çok saf.

Telefonunu açtı ve düğün fotoğraflarına gelene kadar galerisinde gezindi. Birkaç dakika boyunca hayatının en mutlu gününün anılarına daldı, ta ki bar kapısının açıldığını duyup başını kaldırana kadar.

Bu oydu.

Tom Fitzwilliam.

Başöğretmen.

Takım elbisesinin ceketini çıkarıp bir sandalyenin arkasına geçirdi ve deri omuz çantasını koltuğun üzerine koydu. Sonra, yavaşça, öyle bir şekilde

Özbilinç ya da özbilinçten tamamen yoksun olduğunu düşündüren bir şekilde bara doğru yürüdü. Barmen onu tanıyor gibiydi. Ona bir ıhlamur ve soda yaptı ve hazır olduğunda yemeğini masaya getireceğini söyledi.

Joey onun masasına doğru yürüyüşünü izledi. Belli belirsiz ekoseli mavi bir gömlek giymişti. Gömleğin alt düğmelerinin hafif bir yumuşaklığa karşı hafifçe gerildiğini fark etti ve Joey garip bir zevk dalgası hissetti, onun vücudunun açık seçik hatlarından, bir şişe iyi şarabın yanında keyifle yenen yemeklerin ve unutulmuş endişelerin çağrıştırdığı bir heyecan duygusu. Kendini, parmaklarını o gergin düğmelerin arasından kaydırmak, sadece bir an için altındaki yumuşak ete dokunmak isterken buldu.

Bu düşünce onu şok etti ve hafifçe soluksuz bıraktı. Dikkatini cin tonağına verdi, bardağının neredeyse boş olduğunun ve gitme vaktinin geldiğinin farkındaydı. Ama hareket etmek istemiyordu. Hareket edemiyordu. Aniden korkunç ve beklenmedik bir özlemle boğulmuştu. Adamın ayaklarını, bileklerini, gri pamuklu çorabın buruşuk kapağını, siyah deri bağcıklı ayakkabıların yıpranmış derisini, çorapla oturmadan önce yavaşça yukarı çektiğini fark ettiği pantolonun paçası arasındaki bir santimlik soluk, çıplak teni görebilmek için hafifçe döndü.

Şok edici bir fiziksel çekimin sert pençesindeydi. Gözlerini adamın ayaklarından ayırıp boş bardağına, sonra da şarjının sadece yüzde ikisi kalan ve bitmek üzere olan telefonundaki düğün fotoğraflarına çevirdi. Ama yapamazdı, burada oturup boş bir cin bardağına bakamazdı. Şimdi olmazdı. Bu adamın önünde olmazdı.

Adamın omuz çantasından kâğıtlar çıkardığını, onları karıştırdığını, bir yerden bir kalem çıkardığını, bir eliyle havada tuttuğunu, tıkladığını ve açtığını, tıkladığını ve açtığını, kâğıt üzerinde bir işaret yapmak için aşağı indirdiğini ve tekrar uzağı koyduğunu fark etti. *Tık, tık*. Bir ayağı diğerinin dayanak noktasına doğru hafifçe zıplıyordu. Garson yemeğıyle geldiğinde gidecekti. Yapacağı şey buydu. Adamın dikkati dağıldığında.

Telefonunun ekranı karardı ve sonunda hayaletinden vazgeçti. Telefonu çantasına attı ve barmen arkasında bir yerlerden gelen zil sesiyle ortadan kaybolup bir süre sonra elinde tahta üzerinde bir çeşit sandviçle yeniden ortaya çıkana kadar yere baktı.

otlar ve kıvrıcık yapraklardan oluşan parlak bir tepeliğin yanında. Tom'un evrak işlerini yoldan çektiğini ve barmene cömertçe gülümsediğini gördü.

"Teşekkür ederim," dediğini duydu, ceketini alıp sandalyesiyle masanın arasına girerken, fark edilmeden gitme hevesiyle neredeyse masayı deviriyordu. "Çok güzel görünüyor," diyordu barın önünden geçerken, ağır botları güvercin grisi yer karolarına çarparak ses çıkarıyor, omuz çantasının askısı omzuna tam olarak oturmayı reddediyor, arkasından gelen ceketini geçerken köy çiftçi pazarıyla ilgili broşürlerin sergilendiği küçük bir sergiyi deviriyordu.

Barmen , 'Merak etmeyin. Ben onları . "Teşekkür ederim," dedi.

Kapıyı kırarak açtı ve kendini sokağa attı, ama sadece bir saniyeliğine gözleri onunkilerle buluşmadan ve aralarında korkunç bir şey geçmeden önce değil, sadece karşılıklı bir hayranlık olarak tanımlayabileceği bir şey.

OceanofPDF.com

26 Ocak

Joey yatakta bağdaş kurmuş, dizüstü bilgisayarı açık ve dizlerinin üzerinde dengede duran Alfie'ye baktı. Bir zamanlar kıpkırmızı olan saçları şimdi kısacıktı, İngiltere'ye döndüklerinde kendisine uyguladığı ve kafasının vücuduna göre biraz küçük görünmesine neden olan acımasız iki numaradan sonra yeniden uzamıştı. Yüzünün alt kısmı dört günlük kirli sakallardan oluşan bir malçla kaplıydı. Dövmelerinin çoğunu gösteren derin kesimli kol delikleri olan gri bir yelek ve bir çift yaşlı Gap külot giyiyordu. Kocaman bir adamdı. Sağlam tuğla duvar gibi bir adamdı. Hafif feyli bir yatakta otururken bile bir Kelt savaşçısına benziyordu. Giyinmeyi unutmuş bir Kelt savaşçısı.

Onun sert, genç erkek vücudunu inceledi. Sonra Tom Fitzwilliam'ın yumuşak, yetişkin vücudunu düşündü ve yıllar geçtikçe Alfie'nin sert vücuduna ne olacağını merak etti. Şişmanlayacak mıydı yoksa ete kemiğe mi bürünecekti? Hâlâ Alfie Butter, berbat gitarist, harika kucaklayıcı, umutsuz ressam ve dekoratör, koca yürekli romantik, özenli aşık olarak mı kalacaktı? Yoksa başka biri mi olacaktı? Bilmemesi nasıl mümkün olabilirdi? Kimse ona söyleyemez miydi? Her şeyi tatmin edici bir sonuca ulaştırması için evrene güvenmesi mi gerekiyordu? Nasıl olabilirdi ki?

Joey beyninin şiştiğini ve çalkalandığını hissetti. İğrenç Whackadoo üniformasını, kızarmış nugget ve erkek tuvaletlerinin kokusunu düşündü. Tom Fitzwilliam'ı, tükenmez kaleminin *klik, klik, klik* sesini düşündü. O bardayken kendisini saran duyguyu, öğleden sonra ve akşamın büyük bir bölümünü arınmak için harcadığı duyguyu düşündü. Annesini, onun yokluğunu, kaybını düşündü ve aniden, korkunç bir şekilde kontrolden çıktığını hissetti.

"İyi misin?" dedi Alfie, merakla ona bakarak.

"Mhm.

"Emin misin?"

"Evet," dedi kendi kendine gülümseyerek. "Elbette. Muhtemelen küçük, bebekli, boktan bir iş kaçıрма-İbiza krizi yaşıyorum, ama bundan daha kötü bir şey değil.

"Gel buraya," dedi çilli kollarını iki yana açarak, "senin için kucaklayayım.

Bir yanı "Sarılmak her zaman doğru cevap değildir, biliyorsun" diye bağırarak istese de kabul etti. Ama adamın kollarını etrafında, sıcak nefesini başının tepesinde hissettiğinde, bunun bir cevap olmayabileceğini ama kesinlikle başka bir sorudan daha iyi olduğunu düşündü.

Ertesi gün eve dönerken köşedeki dükkâna uğradı. Yeni işinin ilk gününün sonuydu ve insanların kabalığı, çocukların gürültüsü, güneş ışığının eksikliği ve günün uzunluğu yüzünden kendini çok kötü hissediyordu. Eve gidip duş almak, spor ayakkabılarını ve kapüşonlu tişörtünü giymek ve bir fincan çay içmek istiyordu. Ama esas olarak şarap istiyordu. Bol bol şarap.

Dükkânın içki reyonuna döndüğünde Tom Fitzwilliam'ın karısını gördü. Adı neydi? Jack ona söylemişti ama o hatırlayamıyordu. 'N' ile başlayan bir şey, diye düşündü. Elini soğuk içecek dolabına daldırmış, bir şişe soğuk maden suyu çıkarmak üzereydi. Yüzü kızarmıştı, saçları terli ve arkadan , üzerinde parlak siyah bir tayt ve siyah bir bluz vardı. Bileğinde ruj pembesi bir fitness takip cihazı vardı. Ayaklarında ise parlak beyaz spor ayakkabıları vardı.

Joey'nin gözlerinin üzerinde olduğunu fark edince hafifçe döndü. Soğukkanlılıkla gülümsedi, sonra şişeyi dükkânın diğer tarafındaki kasaya götürdü. Joey onun kasiyerle konuşmasını buradan duyabiliyordu. İyi konuşuyordu ve bazı sözcükleri biraz kuzeyli bir ton taşıyordu. Kasiyere yeniden koşmaya başladığını, bir önceki yıl kırılan ayak bileğinden sonra yeni yıl için aldığı bir karar olduğunu söyledi. Yeniden asfaltta koşmanın harika bir şey olduğunu söyledi. Düzenli olarak koşmadığı zamanlarda kendini hep keyifsiz hissederdi. Günde iki mil koşmanın örümcek ağlarını temizlediğini, çarkların dönmesini sağladığını söyledi.

Joey, Tom Fitzwilliam'ın evlenmek için seçtiği kadını daha iyi görebilmek için mısır gevreği koridorunun köşesinden baktı. Ağırbaşlı, peri gibi görünüyordu. Onunla ilgili her şey narin, kıvrımlıydı, sanki keskin kalemlerle çizilmiş gibiydi. Joey küçüktü, ama Tom'un karısı oyuncak bebek gibiydi, saçları ipek gibi inceydi ve burnu düğme gibiydi. Hayalinde

O minik eller onun yumuşak belini kavrıyordu. Onun kendisine hiç sadakatsizlik edip etmediğini merak etti. Ne sıklıkla seks yaptıklarını merak etti. Birden, bu küçücük ocuk oyuncağı kadının iri yarı, yakışıklı kocasına bindiğini, başını arkaya eğdiğini hayal etti.

Vidalı kapaklı ucuz bir şişe aldı ve hızla kasaya götürdü. Tepeden yukarı, boyalı evlere doğru yürürken Tom'un karısını gördü; bir kibrit çöpü siluetiydi, elinde bir şişe su tutuyordu, omuzları Ocak ayının sert rüzgârına karşı kamburlaşmıştı.

Ve orada, yukarıda, Fitzwilliams'ların evinin en üst katındaki pencerenin soluk arka ışığında, küçük bir ışık huzmesi, bir insanın hareketi, ağır bir perdenin düşüşü, ani bir karanlık gördü.

OceanofPDF.com

27 Ocak

Freddie Fitzwilliam dijital dürbününü kapattı, perdeyi indirdi ve sandalyesini yatak odasının zemininde, pencereden bilgisayarına doğru geri çekti. Halıda, ofis sandalyesiyle odanın bir ucundan diğer ucuna yaptığı pek çok yolculuğu kaydeden parlak bir iz vardı artık. Burada, köyü, nehir vadisini ve ötesindeki manzarayı gören çatı katındaki odasında kendi gemisinin kaptanıydı. Dijital dürbün anne ve babasının Noel hediyesiydi. Hayatında devrim yaratmışlardı. Artık buradan Jenna Tripp'in yolunu net bir şekilde görebiliyordu. Ayrıca Bess Ridley'in banyosunun zaman zaman parıldayan ve arkasındaki çıplak etin görüntüsüyle ışıldayan çukurlu camını da görebiliyordu. Jenna ve Bess'in her sabah Jenna'nın evinin önünde o pejmürde Akademi üniformalarıyla buluştuklarını görebiliyordu: Ocak ayının soğuşunda bile kısa, mini etekler ve çıplak bacaklar, kol kola girmek, kulaklıkları paylaşmak, dedikodu yapmak. Hatta hangi tatta Pringles yediklerini bile görebiliyordu.

Freddie babasının müdür olduğu Akademi'ye gitmemişti. Şehrin öbür ucunda, her sabah yarım saat yürüyerek gittiği özel bir erkek okuluna gidiyordu. Mold'daki eski evinde bir sabah uyanıp Bristol'e taşınacaklarını, gelecek hafta taşınacaklarını ve hayır, geri dönmeyeceklerini öğrendiğinden beri bir yıl bir aydır Melville'deydi. Babası kodaman bir baş öğretmendi. Hükümet onu ülkenin dört bir yanındaki 'özel önlemler' okullarına, çok kötü oldukları için kapatılmanın eşiğine gelmiş okullara gönderiyordu. Bu okul o kadar berbattı ki, eski müdürü görevden alıp aynı gün binadan çıkarmışlardı: okul fonlarını zimmetine geçirmekle ilgili bir şey, gerçekten kötü bir şey.

Freddie ilk başta buradan nefret etmişti. Okulu berbattı; hapishaneye benziyordu ve daha da kötü kokuyordu. Öğretmenlerin hepsi çok yaşlı ve İngilizdi, eski okulundaki gibi taze yüzlü Avrupalılar değildi. Avrupalı öğretmenleri severdi; onlarla ana dillerinde konuşarak onları etkileyebilirdi.

Bunu hep sevmişlerdir. Bir öğretmene akıcı İspanyolca ya da bir dilde iltifat edebilirse cinayetten paçayı kurtarabilirdi. Freddie altı dil konuşabiliyordu: Fransızca, İspanyolca, Almanca, İtalyanca, Mandarin ve Galce. Galceyi Mold'da yaşadıkları sırada öğrenmişti; diğerlerini kendi kendine öğretmişti. Ayrıca yirmi kadar farklı aksanla konuşabiliyordu, öyle ki yerel halk bunu taklit ettiğini anlayamıyordu. Üniversiteyi bitirdiğinde MI5'a katılacaktı. Ailesi ona hayatı boyunca hükümetin onun gibi zeki küçük bir piçi seveceğini söylemişti ve o da onlara katılma eğilimindeydi.

Tüm bu beyinle, tüm bu gerçeklerle, parlak zihninin sürekli dönüşü ve balonuyla başka ne yapabilirdi ki? Bir yere gitmesi gerekiyordu. Ve tabii ki dijital dürbün (ve Smartwatch casus kamerası, casus gözlükleri ve Samsung Galaxy'sine yerleştirilmiş casus yazılımı), Freddie'nin ailesiyle birlikte neredeyse

On beş yıl.

Ve ilk başta onları bunun için kullanmıştı.

Freddie, hiç arkadaşı olmadığı ya da arkadaş edinmek için gerçek bir istek duymadığı için, geçtiğimiz yılı *Melville Papers* adında, yerel topluluk hakkında bir tür yarı yerel gazete olan bir dosya derleyerek geçirmişti. Bu dosyada, evin tepesindeki tüneğinden Aşağı Melville'e gelenleri ve gidenleri rapor ediyordu. Melville Oteli'ne gelen ziyaretçileri kaydediyordu - bir keresinde Cate Blanchett'i içeri girerken görmüştü; gerçekten çok küçüktü. Köpek gezdirenleri - *minyatür schnauzer'ı olan beyaz saçlı adam akşam 8'de evden çıktı, 8.27'de döndü* - ve koşucuları - *koca popolu iki orta yaşlı kadın, 7.30'da evden çıktı, 8.45'te döndü, şarküteriden pahalı cipsler aldı*. Arada sırada yaptığı kanun ihlallerini de kayda geçirdi - köpeğinin kakasını toplamayan bir köpek gezdiricisi, yaya geçidindeki zikzak çizgilere park eden ya da çift park eden sayısız kişi, en az üç hırsızlık olayı, bunlardan biri dükkan sahibinin neredeyse kalp krizi geçirmeden önce adamı köyün diğer tarafına kadar kovalamasıyla sonuçlanmıştı.

Ancak son zamanlarda Freddie'nin odağı sıkıcı ve olaylardan uzaklaşmaya başlamıştı; ne de olsa minyatür schnauzer'ını gezdiren beyaz saçlı adamı, durmadan önce not edebileceği çok fazla zaman vardı

ilginç olmak. Bugünlerde Freddie'nin dikkatinin çoğunu tomrukçu kızlar çekiyordu. Bu garipti çünkü Freddie kızlardan hiç hoşlanmamıştı, hem de hiç. Aslında kızlardan hoşlanmamak onun tanımlayıcı özelliklerinden biriydi. Kızlardan hoşlanmamanın onun varsayılan ayarı olduğunu varsaymıştı.

Ama görünüşe göre öyle değil.

Jenna ve Bess köyün açık ara en güzel iki kızıydı. Jenna uzun boylu, atletik yapılı, ince siyah saçlı ve oldukça iri göğüslüydü. Bess ise ufak tefekti ve doğal sarı saçlarını oldukça kısa tutmuş, gözlerine doğru sarkan bir kakül bırakmıştı. Freddie'den daha büyüklerdi, onun on yaşına karşılık on bir yaşındaydılar. Artık zamanının çoğunu onları kaydederek geçiriyordu; hangi geceler okul sonrası kulüplerine gittiklerini, hangi günler beden eğitimi yaptıklarını, en sevdikleri Starbucks içeceklerinin ne olduğunu, küpelerini ne sıklıkla değiştirdiklerini biliyordu.

Evet, Jenna ve Bess açık ara en sevdikleriydi. Ama şimdi yeni biri vardı. Birkaç hafta önce iki kapı aşağıdaki mavi eve taşınmıştı ve gerçekten çok güzeldi. Onu ilk kez annesi ve babasıyla yemek yerken köydeki Melville'in restoranında görmüştü. Yanında bir adam vardı. Adam iri yarı ve sert görünümlüydü, kızıl saçları kazınmıştı ve dövmeleri gömleğinin kumaşından bile görülebiliyordu. Freddie onu ilk kez duymuştu, Bristol aksanını, yüksek sesli kahkahasını. İlgisini çekmişti, onu kontrol etmek için başını birkaç derece çevirdi. Üzerinde uçuşan bir bluzla şarap içiyordu. Gerçekten dolgun bir ağzı, büyük beyaz dişleri, dağınık topuz yapılmış beyaz-sarı saçları, altın halka küpeleri, küçük püsküllü kan kırmızısı süet çizimleri içinde küçük ayakları vardı. Ve gerçek adını öğrenmenin bir yolunu bulmaya çalışırken ona böyle sesleniyordu.

Ona Kırmızı Çizme derdi.

Şimdi onu izliyordu; köyde otobüsten inişini izlemiş, sonra bir süre onu kaybetmiş, sonra da annesinin birkaç metre arkasından tepeye tırmanırken onu tekrar yakalamıştı. Kızın berbat görüldüğünü görece kadar yaklaşıp daha da yakınlaştırdı ve şimdi filmi dizüstü bilgisayarına yüklerken daha da yakınlaştırdı ve orada, bir karede, büyük çirkin bir paltonun altına giyilmiş sarı bir tişört gördü. Hemen üzerine gitti: Whackadoo logosunun tanıdık sarı ve kırmızısı vardı. Her sabah okula giderken Whackadoo'nun önünden geçirdi; büyük, sarı, esintili bir binaydı ve dışında kocaman bir plastik tukan vardı. Çocuklar için ya da öyle bir şeydi.

Tanrım, diye düşündü, Kırmızı Çizme Whackadoo'da çalışıyor. Ne boktan bir işti bu böyle? Filmi, evdeki hiç kimsenin ortaya çıkaracak kadar bile zeki olmadığı çok gizli bir klasöre kaydetti. Sonra annesine akşam yemeğinde ne yiyeceğini sormak için aşağı indi.

OceanofPDF.com

3 Şubat

Jenna Tripp siyah spor ayakkabılarını tekmeledi, naylon kravatının düğümlerini çözdü, sırt çantasını merdivenlerin dibine bıraktı, at kuyruğundaki saç bandını çıkardı, parmak uçlarıyla ağrıyan kafa derisini ovuşturdu ve annesine seslendi.

"Buraya!

Kapının arkasından oturma odasına baktı. Annesi deri koltuğun kenarına tünemişti, önündeki sehpanın üzerinde dizüstü bilgisayar, bir yanında not defteri, diğer yanında telefonu vardı. Soluk altın sarısı saçlarını geriye doğru at kuyruğu yapmıştı. Saçları yüzünde değilken güzel görünüyordu; kemik yapısının ince açılarını, her elmacık kemiğinin altındaki gölgeli çukuru, çene hattının inceliğini görebiliyordunuz. Gençliğinde kısa bir süre modellik yapmıştı. Jenna'nın yatak odasının dışındaki duvara çivilenmiş, rüzgârlı bir plajda bikiniyle modellik yaptığı çerçeveli bir fotoğrafı vardı. Kollarını vücuduna sımsıkı sarmıştı (Kasım ayıydı) ve gökyüzüne doğru gülümsüyordu. Seyretmesi saf bir keyifti.

"Şuraya bakar mısın?" dedi şimdi, e-sigarasını emiyor ve kalın bir dut kokulu buhar izi bırakıyordu. 'Mavi bir Lexus görebiliyor musun? Şu hatchback'lerden birini?

Jenna içini çekti ve çekilmiş perdelerden birini geri çekti. Kulübelerinin bulunduğu küçük dönemeçte sağa sola baktı ve sonra tekrar annesine döndü. "Mavi Lexus yok," dedi.

"Emin misin?

"Evet," diye yanıtladı. "Eminim. Mavi bir Ford Focus var ama oradaki tek mavi araba o."

'Oh, bu Mike'ın arabası. Bu iyi.'

Annesine mavi Lexus hakkında daha fazla soru sormadı. Annesinin mavi Lexus hakkında ne düşündüğünü biliyordu. Perdenin inmesine izin verdi ve

mutfağa gitti. Su ısıtıcısını kaynattı ve kendine düşük kalorili bir sıcak çikolata yaptı, içine bir avuç marshmallow attı (marshmallowların şaşırtıcı derecede düşük kalorili olduğunu yeni öğrenmişti) ve sonra sıcak çikolatayı, okul çantasını ve telefonunu odasına götürdü. Yolda durup annesinin fotoğrafını inceledi. Frances Tripp. Ya da modellik ve oyunculuk yaptığı günlerdeki adıyla Frankie Miller. Yirmili yaşlarında Jenna'nın babasıyla evlenip hayvan hakları için kampanya yürütmeye başladığında Frances'e dönüşmüştü. Babası bunun ona daha ağırbaşlı bir hava vereceğini söylemişti. Jenna fotoğraftaki kızı, saçlarında rüzgâr ve parlayan gözlerinde gökyüzü yansıyan kaygısız güzelliği tanımış olmayı diledi. Ondan hoşlanacağını tahmin ediyordu.

"Bu arada! Annesinin kız gibi sesi onu merdivenlerden sahanlığa kadar takip etti.

"Evet!

"Makyaj aynanızın ampulünü değiştirdiniz mi?

Jenna cevap vermeden önce durakladı, omuzları düştü. "Hayır," dedi, ama evet demek bazı açılardan daha kolay olurdu.

"Doğru," dedi annesi. "Tuhaf. Çok tuhaf.

Jenna yatak odasının kapısını açtı, içeri süzüldü ve makyaj aynasındaki ampulle ilgili başka bir konuşmanın içine çekilmeden önce kapıyı arkasından kapattı. Telefonunda Bess'ten gelen bir Snapchat vardı. Yerel gazeteyi yüzüne tutmuş, Bay Fitzwilliam'ın sekizinci sayfadaki fotoğrafına öpücükler kondururken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Her de etrafına pembe bir aşk kalbi karalamıştı. Jenna dudak büktü. Cidden, bu kızın nesi vardı? Bay Fitzwilliam çok yaşlıydı.

"Karizması var," demişti Bess bir keresinde. "Ayrıca güzel kokuyor. "Nasıl koktuğunu nereden biliyorsun?

"Yakın olduğumda koklamaya özen . O da şöyle bir şey yapıyor..." 'Ne şeyi? Jenna söylemişti.

"Kalemiyle şu şey. *Tıklıyor*. Bess bir kalem tıklatma taklidi yapmıştı.

"Tıklatıyor mu?

"Evet. Çok sıcak.

"Yapıştırıcı kullanıyorsun dostum, yemin ederim.

Bess'in mesajına şimdi cevap verdi: *Meth kafa*.

Bess bir dizi kristal emojiyle cevap verdi. Jenna gülümsedi ve telefonunu şarj olması için yatağının başucuna koydu. Bess dünyadaki en iyi arkadaşındı, şimdiye kadar sahip olduğu en iyi arkadaş. Kardeş gibiydiler. *İkizler* gibi. O da

Bess'i dört yıldır tanıyordu, annesiyle babası ayrıldıktan ve küçük kardeşi Ethan babasıyla Weston-super-Mare'de kalırken o kısa çöpü çekip annesiyle birlikte Aşağı Melville'e taşındığından beri. Aşağı Melville'de yanlış bir şey olduğundan değil. Kulübe (ya da Jenna'nın annesinin kulübe dediği ama aslında çakıl taşlı duvarları olan savaş sonrası yorgun bir teras) aslında annesinin büyüdüğü evdi ve kulübe her zaman olduğu gibi dağınık olsa da, etrafındaki köy artık öyle değildi. Okuldaki çocuklar burada yaşadığı için onun sosyetik olduğunu düşünüyorlardı. Çok yanılmışlardı.

Jen!

Merdivenleri tırmanan annesinin sesiyle gözlerini kapattı.

Jenna!

"Evet!

"Arka tarafı kontrol eder misin? O adam hâlâ penceresinde oturuyor mu, söyle bana.

Nefesini içine çekti ve olabildiğince uzun süre içinde tuttu.

"Neden?

"Nedenini biliyorsun.

Nedenini biliyordu ama bazen annesinin bu takıntılarını açıklayacak kelimeleri bulmasına ihtiyaç duyuyordu, belki annesini söylediklerinin saçmalığına uyandırır umuduyla.

Nefesini bıraktı, sıcak çikolatasını bıraktı ve yatağının üzerine diz çöktü. Bahçelerinin sonuna bakan terasın arka tarafındaki penceresinde bir adam oturuyordu. Yan yatmış, önündeki ekrandaki bir şeye dalmıştı. Adamın çay fincanını dudaklarına götürmesini, bir yudum almasını, fincanı yerine koymasını, elini kısa bir süre ensesinde gezdirmesini ve sonra parmaklarını klavyenin üzerinde gezdirmeye başlamasını izledi.

"Hayır!" diye bağırdı annesine. 'Orada kimse yok. Kimse yok.

Bir süre sessizlik oldu, Jenna'nın tahminine göre bu sessizlik rahatlama değil, hayal kırıklığı duygularıyla doluydu.

"Güzel," dedi annesi bir an sonra. "Güzel. Geri gelirse bana haber ver.

"Yapacağım.

"Teşekkürler, sevgilim.

Jenna'nın telefonu çaldı. Bess'ten bir Snapchat daha. Bay Fitzwilliam'ın gazetedeki fotoğrafı, yüzü Bess'in rujlu öpücükleriyle kaplıydı.

Jenna gülümsedi ve bir mesaj daha gönderdi.

Annemden daha kızgınsın.

OceanofPDF.com

Yerel gazetenin sekizinci sayfasında Tom Fitzwilliam'ın bir fotoğrafı vardı. Akademi'nin girişinde durmuş, kollarını karnında kavuşturmuş, ince mavi kravatı rüzgârdan hafifçe savrulmuş, yarı gömülü bir gülümsemeyle kameraya sert bir şekilde bakıyordu. Manşette 'SÜPER KAFA' yazıyordu.

ÇETELERLE MÜCADELE'.

Joey yazının devamını okumadı. Fotoğrafın her bir ayrıntısına dikkat kesilmişti: Adamın boynundaki sarı kordon. Yüzük parmağındaki dar altın bandın donuk parıltısı. Kemersiz, hafif gevşek, kalça kemiklerinin hemen üzerinde duran bel kuşağı. Çenesinin çıkıntısı. Omuzlarının geniş eğimi. Kravatını darmadağın eden aynı esintiyle saçlarının hafif dağınıklığı. Ve çevresine tam anlamıyla hâkim bir şekilde duruşu.

Benim okulum. Benim çocuklarım.

Benim sorumluluğum. Tom

Fitzwilliam.

SUPERHEAD.

Uzattığı parmak ucuyla adamın karnının dış hatlarına dokundu ve bir hafta önce Melville'deki bardan çıkarken birbirlerine attıkları o güçlü bakışı hatırlayarak düşünceli bir şekilde görüntüyü okşadı. Sonra beline dokunan bir el ve ensesinde aniden beliren sıcak nefesle irkildi. Bu Alfie'ydi, gündüz uykusu ve bayat tişört kokuyordu.

"Siktir, Alf, beni !" "Üzgünüm, meleşim.

Kolu arkadan vücuduna dolandı ve yüzünü omzuna gömüp ağzını sıkıca tenine dayadı. "Mm," dedi, onu içine çekerek. "Muhteşem kokuyorsun.

'Ben muhteşem kokmuyorum. Cips ve erkek osuruğu kokuyorum.'

"Hayır," dedi, elini korkunç lastikli pantolonunun önünden aşağı ve külotunun üst kısmına kaydırarak - Tom'un fotoğrafına bakarak geçirdiği hayalden hemen sonra parmaklarının ona karşı hissi neredeyse onu sersemletti, "hormonların kokuyorsun.

Elini kendi eliyle kapattı ve kendine doğru daha sert itti. "Peki hormonlarım nasıl kokuyor?

"Bal gibi kokuyorlar. Büyük, kuru eliyle onu tamamen sardı ve onunla birlikte bir yandan diğer yana sallandı, sözleri dudaklarıyla teni arasındaki sıcak boşluğa düştü. "Ve yaz yağmuru. Ve doğum günü partileri. Ve yavru kedilerin patileri. Ve sıcak kum. Ve...' Durakladı ve diğer kolunu onun vücuduna doladı, onu kendine o kadar yaklaştırdı ki neredeyse tek bir varlık oldular. "Sen," diye bitirdi. "Sadece sen.

Sonra döndü, kollarının arasında döndü ve onu sertçe öptü. Sonra onu mutfakla odaları arasındaki iki kat merdivenden yukarı sürükledi, hızlı, çaresiz, gazete aşağıdaki mutfak masasının üzerinde açık bırakılmış, Tom Fitzwilliam'ın gözleri tavana dikilmişti.

"Biliyor musun? Alfie, Joey'nin başını kolunun altına sıkıştırıp ellerini birbirine doladıktan sonra konuştu.

"Hayır," dedi Joey. "Anlat bana.

"Muhtemelen bunun delilik olduğunu düşüneceksiniz.

parmak ucunu gövdesini kaplayan sarmaşık gülünün dallarında gezdirdi ve onları sıkıca kıvrılmış uçlarına kadar takip etti. "Dene beni.

Sonra durakladı ve çok uzun bir süre sessiz kaldı.

Adamın yüzünde hafif bir kızarma gördü ve yüzünü tamamen ona döndü. "Ne oldu Alf?

"Sadece birkaç aydır evli olduğumuzu, birbirimizi kısa süredir tanıdığımızı ve ikimizin de henüz çok genç olduğumuzu biliyorum ama bebek denemeye başlama fikri hakkında ne düşünüyorsun?

Midesinden bir kahkaha baloncuğunun yükseldiğini hissetti ve onu yuttu. "Alf," dedi onun elini tutarak. "Tanrım. Yani. Evet. Belki bir gün. Belki bir gün. Ama kendimize çeki düzen vermeliyiz. Düzgün bir iş bulmalıyız. Yaşayacak bir yer bulmalıyız. Şu an bunun zamanı olduğunu sanmıyorum.

Alfie şaşkın görünüyordu. 'Ama, demiştin, hatırlıyor musun, o gece Cala d'Hort'a gitmiştik, o Fransız herifin gerçekten güzel otuyla, hatırlıyor musun? Ve gelecek hakkında konuşuyorduk? Öyle mi? "*Genç bir anne olmayı çok isterdim*" gibi bir şey söylemiştin.

Joey gözlerini ve başını salladı. "Ben olsam öyle demezdim.

"Ama bunu söyledin. Bunu çok net hatırlıyorum çünkü söyleyeceğini düşündüğüm son *şeydi* çünkü sen çok, şey, sen, bilirsin, çok ...' Bir an için bir kelime bulmak için çırpındı. "*Annelik dışı*."

Joey irkildi ve Alfie bir an durup dudaklarını yaladı. "Hayır, hayır, o değil. Sen öyle değilsin. Ama sen sadece, bilmiyorum, evden tanıdığım tüm kızlar gibi değilsin, hamile kalmak için ilk fırsatı bekleyen tüm o kızlar. Her zaman yapacak daha önemli işlerin varmış gibi görünüyordun.

"Ha! Bastırılmış kahkaha bir gök gürültüsü gibi kaçtı. 'Ben! Önemli şeyler!'

Adam ona baktı, mavi gözleri şaşkınlıkla bulutlanmıştı ve birden onun için çok üzüldü. Elini onun yanağına götürdü ve yüzünün yan tarafını kavradı. "Hayır," dedi, "hayır. Ben *önemli şeylerle* ilgilenen bir insan değilim. Hâlâ önemli şeylerin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Bebekler!" dedi Alfie muzaffer bir edayla. 'Bebekler önemlidir. Ve ben bunu yapmaya yüzde yüz hazırım. Kadının elini iki elinin içine aldı. 'Yüzde yüz *on*. Tamamen hazırım. Ve sen harika bir anne olursun. Gerçekten olursun.

"Peki bunu neye dayanarak söylüyorsunuz...?"

'Sana göre... sana göre. Sadece sana dayanarak.'

"Alfie," dedi, "bazen düşünüyorum da... olmadığım bir şey olduğumu düşünmenden endişeleniyorum. Hiçbir şeyden haberim yok Alfie. Tamamen bilgisiz. Gerçek hayatta bir insan yetiştirmenin sorumluluğuyla başa çıkabileceğimden emin değilim. Gerçekten.' Alfie'ye baktı, mavi gözlerine uzandı, dükkan kepenkleri gibi inen hayal kırıklığını görmeyi bekliyordu. Ama bakışları hâlâ parlak, hâlâ umutluydu.

"Ben sana inanıyorum Joey Mullen" dedi. Sana tamamen inanıyorum ve bence sen ve ben şimdiye kadar gördüğün en güzel bebeği yapabiliriz ve ona bir çocuğun ihtiyacı olan her şeyi verebiliriz. En azından bunu düşünür müsün?

Başını eğdi ve ona baktı. Güzel Alfie, hayatının aşkı.

"Evet," dedi, "bunu düşüneceğim.

OceanofPDF.com

8 Şubat

Freddie saate baktı: beş elli üç. Sandalyesini pencereye doğru itti ve dürbününü aldı. Akşamın erken saatleriydi, hava şimdiden kararmıştı ama belki Çarşamba öğleden sonra netball kulübünden eteği ve kapüşonuyla dönen Jenna'nın birkaç güzel fotoğrafını çekebilirdi. Her an ana caddenin köşesini dönebilirdi.

Freddie röntgenci değildi. Röntgencilik bir kontrol biçimiydi, zihinsel taciz gibi, tecavüz gibi, zorbalık gibi. Eylemin fizikselliğiyle hiçbir ilgisi yoktu ve tamamen faile verdiği güç hissiyle, hassas kimliklerin ve egoların dengelenmesiyle ilgiliydi. Ama Freddie bir sapık değildi. Zorba değildi. Bir suçlu değildi. Kızları anlamak için onları izliyordu. Sadece her şeyi çözmeye çalışıyordu. Bu sadece başka bir projeydi.

Dürbününü odakladı ve köye doğru çevirdi. Annesinin koşu kıyafetleriyle Melville'in yanından hızla geçtiğini gördü, saçları yüzünden kazınmış ve siyah beyzbol şapkasının içine sokulmuş küçük bir çocuğa benziyordu. Minyatür schnauzer'ını gezdiren beyaz saçlı adamı gördü. Akademi'den iki küçük çocuğun ellerinde kaykaylarla, kavşağın diğer tarafında, nehir kıyısında bir kaykay parkının bulunduğu oyun alanına doğru gittiklerini gördü. Ve işte oradaydı: Jenna Tripp, omzuna asılı pudra pembesi spor çantası, uzun, sağlam bacakları, beyaz spor ayakkabıları, lacivert kapüşonlu tişörtü, kulaklıkları, koyu renk atkuyruğu ve sağ elinde Starbucks'tan aldığı pahalı bir frappenin kocaman şeffaf plastik bardağı.

Jenna ana caddeden küçük yan sokağa dönerken biraz daha görüntü aldı ve sonra durduğunu gördü ve neye baktığını görmek için taradı. Jenna'nın evinin önündeki kaldırımda bir kadın duruyordu. Freddie onun Jenna'nın annesi olduğundan emindi. Üzerinde 'STOP FRACKING NOW' yazan bir tişört giymişti.

Elinde, caddenin karşısındaki bir arabanın fotoğrafını çekmek için kullandığı 35 mm'lik bir kamera vardı. Jenna hızını artırarak kadına yaklaştı, kadın tedirgin bir şekilde el kol hareketleri yapmaya başladı, arabayı işaret etti ve sonra aniden, tüyler ürpertici bir şekilde başını kaldırıp çok kasıtlı bir şekilde onu işaret etti. Freddie sandalyesinden yere atlamadan önce bir fotoğraf daha çekti. Bir an sonra pencere pervazından baktığında Jenna ve kadının ikisi de gitmişti. Dürbününü bilgisayarına taktı ve görüntüleri . Çektiği son fotoğrafa gitti ve kadının yüzünü yakınlaştırdı.

Gözleri kısılmış ve tamamen ona kilitlenmişti, parmağı onu işaret ediyordu ve ağzı açıkça *sen* kelimesini oluşturuyordu.

OceanofPDF.com

"Anne, ne halt ediyorsun?" "Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

"Görünüşe göre deli gibi . "Onu görmedin mi?"

"Kim?"

"Yukarıda, sarı evde. Yine fotoğraf çekiyor."

Jenna yukarıdaki boyalı evlere baktı ve sarı olanı buldu. "Nerede?"

"Yukarıda, üst pencerede. Her zaman oradadır."

Jenna gözlerini üst pencereye dikti. Hiçbir şey göremiyordu. Ama görmeyi de beklemiyordu. "Eh," dedi, "her kimse artık gitmiştir. Annesini tuhaf gözlemlerinden vazgeçirmeye çalışmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu yaklaşımı yıllardır deniyordu. İşe yaramamıştı. "Hadi," dedi. "İçeri girelim."

Annesi güzel mavi gözlerini ona dikti; sonra bakışları Jenna'nın omzunun üzerinden arkadaki bir şeye doğru kaydı. "Şuna bak." dedi. Bak.

Jenna içini çekti. Netboldan kalan ter, akşamın soğuk havasında teninde kurumuştı ve titriyor, çaresizce içeri girmek istiyordu.

Annesi kırmızı Vauxhall Corsa'sının yanına çömeldi ve arka tekerlek kemerinin hemen üzerindeki bir noktayı gösterdi. "Bak," dedi. "Şu çizik. Dün orada değildi. Ve kasıtlı olarak yapılmış, bunu söyleyebilirsin. Birisi bunu anahtarla yapmış. Bak, diş izlerini görebilirsin."

Jenna eğildi ve çizici inceledi. Annesinin arabası o kadar eskiydi ki, anaokulundaki ilk gününe onunla gittiğini hatırlıyordu. Çizik kesinlikle diğer hasarlardan daha yeni görünüyordu ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Neden?" dedi annesi. "Neden biz? Neden ben? Anlamıyorum."

" gel. Jenna annesine elini uzattı. "Hadi içeri girelim. Donuyorum.'

Annesi ayağa kalktı. 'Sanırım polisi tekrar aramalıyım. Bana yapacağı tüm iyilikler için. Ama dürüst olmak gerekirse. Bu iş gittikçe saçma bir hal alıyor. Ve şimdi okulun da işin içinde gibi görünüyor.

Jenna kilitli kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. "Ne demek benim okulum?

"Başöğretmeniniz. Şu *süper kafa*. Yukarıda fotoğraf çeken o. Eminim öyledir. Ve şu anda orada başka kim yaşıyor biliyor musun? Sana bahsettiğim şu kadın, Göller Bölgesi'nde bizimle tura çıkan? Hatırladın mı? Hepsi birbiriyle bağlantılı. Her şey birbirine bağlı, Jen. Ve gittikçe daha da büyüyor.'

Jenna beden eğitimi çantasını koridora bıraktı ve ceketini tırabzana astı. "Kendime bir banyo hazırlayacağım anne," dedi. "Senin için suyu açık bırakmamı ister misin?

'Evet lütfen, aşkım. Teşekkür ederim. Ama önce durulamayı unutma!" diye seslendi arkasından. "Cam kırığı olma ihtimaline karşı!

"Evet," diye karşılık verdi Jenna. "Tabii.

OceanofPDF.com

11 Şubat

Joey, Cumartesi günü işten eve dönerken 218 numaralı otobüste otururken, mavi kazaklı ve mavi kot pantolonlu uzun boylu bir adamın elinde bir çantayla büyük JD Sports mağazasından çıktığını ve biraz kaybolmuş gibi görüldüğünü gördü. Adamın Tom Fitzwilliam olduğunu fark etmeden bir saniye önce verdiği içgüdüsel tepki çekicilikti. Yoğun bir çekim. İnsanın içini yakan türden bir çekim.

Otobüs trafik ışıklarında durdu ve onun önce bir yöne sonra başka bir yöne doğru yürüyüşünü izledi. Bir şey arıyor gibi görünüyordu ve sonra hızının hafif bir koşuya dönüştüğünü ve kolunun sanki - bir an için mümkün gibi görünüyordu - Süpermen gibi gökyüzüne çıkmak üzereymiş gibi vücudundan uzandığını gördü. Kolunu başının üzerine doğru çekerken, mavi kazağı karnından hafifçe sıyrıldı ve kadın şaşırtıcı bir an için, yeni pişmiş ekmek kabuğunun pürüzsüz, esnek hissini veren kremi solgunluktaki bir santimlik çıplak teni gördü. Uzun bacakları onu hızla kaldırıma, onun emriyle (istek değil. Hayır. Emir) kenara çekilen taksiye götürdü. Önce büyük çantasını, sonra da kendini taksiye attı. Taksi Joey'nin otobüsünün önünde durdu ve Joey ön taraftaki koltuğundan heyecanla taksiyi izledi. Bir sonraki otobüs durağında yolcuları indirdiklerinde Tom ve taksisi gözden kaybolmuştu.

Joey eve döndüğünde ev bomboştı. Alfie annesindeydi, teoride mutfağını boyuyordu ama gerçekte büyük olasılıkla deri koltuğunda spor izliyor, kucağındaki tepside ev yapımı bir yemek yiyordu. Jack işteydi ve Rebecca da Gloucestershire'da bir bekârlığa veda partisindeydi. Joey bir süre odadan odaya dolaştı, mekân duygusunu özümsemişti. Hâlâ bu evde kendini rahat hissedemiyordu ve genellikle mutfaktan yatak odasına, yatak odasından da ön kapıya gidiyordu

oyalanmadan ya da yerleşmeden. Ara sıra oturma odasında oturduğunda, bu bir misafir gibi, misafirliğini fazla uzatmamak içindi. Ağabeyi her zaman, "Kendini evinde hisset," diye ısrar ederdi. Ama bunu söylemek onun için kolaydı. Onlar kardeşti. Ağabey ve kız kardeş. Birbirlerinin uzantıları. Onun varlığını asla bir ağırlık ya da huzursuzluk olarak hissetmezdi. Ama aynı şeyin Rebecca için geçerli olmadığı açıktı. Joey onun için bir yabancıydı, saklanması ve kaçınılması gereken biriydi.

Ağabeyinin evindeki odalar, köydeki Melville Oteli'nin odalarından farklı olmayan anonim bir havaya sahipti: soluk mobilyalar ve belli bir amacı olmayan yumuşak altın objeler. Bu eve bir bebeğin geleceğini hayal bile edemiyordu. Onun gürültüsünü, kontrol edilemezliğini, kafasında kaplayacağı sonsuz boşluğu hayal bile edemiyordu. Düşünceleri, Alfie'nin geçen haftaki beklenmedik açıklamasından bu yana onlarca kez olduğu gibi, kendi bebeği kavramına geri döndü. Alfie o akşam daha sonra, *bizim bebeğimizin Jack ve Rebecca'nın bebeğiyle aynı yaşta olması hoş olmaz mıydı*, demişti. *Birlikte büyüyebilirlerdi. Sonsuza kadar en iyi arkadaş olurlardı.*

Bunun açık anlamı, *şimdi bir* bebek yapmaları gerektiğidir. Yakında değil. Bir noktada değil. Ama *şimdi*.

Ve Joey şimdi bir bebek istemiyordu. Kesinlikle şimdi değil.

Bunları düşünürken, Jack'le birlikte Exeter'deki büyükannelerinin evinin önünde anne ve babalarının arasında poz verdikleri bir fotoğrafa rastladı. Yaklaşık üç yaşındaydı, kırmızı bir sweatshirt giyyordu ve saçları atkuyruğuydu. Jack ise on üç yaşında, neredeyse gözlerini kapatan kalın saçlarıyla inanılmaz derecede garip bir çocuktü. Elini koruyucu bir şekilde kızın omzuna koymuştu. Geldiği günden beri onu tutkuyla seviyordu. Aralarındaki on yıllık yaş farkı onları hiç ayırmamıştı. Aksine, kardeş rekabetinin olmaması onları birbirlerine daha da yakınlaştırmıştı. Ama şimdi onu inceleyen anne ve babasıydı; eğer bu fotoğrafta o üç yaşındaysa, annesi otuz bir yaşında olmalıydı. Otuz bir yaşında, evli, bir çocuk ve bir ergen annesi. Joey annesinin teninde hâlâ gençlik ışıltılarını, kestane rengi saçlarının parlaklığını görebiliyordu. Genç, diye düşündü, annem çok gençti. Benden sadece birkaç yaş büyüktü. Çocukken annesini genç bir insan olarak düşünmemişti ve Joey onun artık yaşlı olduğunu fark etmeye fırsat bulamadan annesi ölmüştü.

Yatak odasına dönerken Rebecca'nın çalışma odasının kapısının önünden geçti. Rebecca sistem analisti olarak haftada üç ya da dört gün evden çalışıyordu. Saatlerce dışarı çıkmazdı. Çatı katındaki odasına giderken kapıdan geçerken Joey onun sesinin kısık tonlarını ya da klavyeye vuran parmak uçlarının plastik tıkırtısını duyabiliyordu. Ama daha çok sessizlik vardı. Sanki içeride hiç kimse yokmuş gibi.

Rebecca'nın çalışma odasının kapısını yavaşça iterek açmadan önce kimsenin sessizce eve dönüp dönmediğini kontrol etmek için merdiven boşluğuna baktı. Sıçradı ve kalbini tuttu. Köşede bir adam vardı. Ama hayır, bir adam değil, kardeşinin Hawai mayolu gerçek boyutlu bir karton maketi. Bunu ağabeyinin bekârlığa veda gecesi fotoğraflarından hatırlıyordu. O ve arkadaşları bu maketi Bristol'un dört bir yanına taşımış, yol boyunca güzel kızlara onunla poz verdirmişlerdi.

Küçük kare bir odaydı. Üç duvar gömme raflarla kaplıydı ve dördüncü duvarda sokağa bakan derin bir cumba vardı. Bir kahve makinesi ve su ısıtıcısı, bir tepsi dolusu fincan ve bardak, küçük bir buzdolabı, küçük krem rengi bir kanepeler vardı. Odadan nadiren çıkmasını sağlayacak her şey vardı. Masasının üzerinde üç büyük monitör, iki klavye, düzgünce istiflenmiş evraklar ve Jack ile düğün günlerinde çekilmiş bir fotoğraf vardı. Joey fotoğrafı eline aldı ve baktı. Kardeşinin düğününü zar zor hatırlıyordu. İngiltere'ye akşamdan kalma bir halde gelmiş ve Pazar akşamı eve dönüş uçağına yetişme vakti gelene kadar kırk sekiz saat boyunca sarhoş bir şekilde hayatını sürdürmüştü. Rebecca'nın ne giydiğini söyleyemezdi ama şimdi fotoğrafa bakınca krem rengi saten bir slip elbise olduğu anlaşılıyordu. Ayrıca Rebecca'nın saçlarını aşağıya doğru taradığını ve parlattığını ve kulak memelerinden küçük elmas damlaları olduğunu gördü. Belli ki en azından bir kez gülümsemişti ve neyse ki fotoğrafçı bunu yakalamak için oradaydı. Ama Joey'nin hafta sonuyla ilgili en önemli anısı, muhteşem kardeşinin hafif faremsi yeni karısına bakıp onun neden gülümsemediğini merak etmesiydi.

Fotoğrafı yere bıraktı ve ellerinin Rebecca'nın masasındaki nesneler üzerinde gelişigüzel dolaşmasına izin verdi. Bir chartreuse kağıt ağırlığı. Bir tüp Cath Kidston el kremi. Yeşil bir saksıda çok gerçekçi plastik bir kaktüs. Gümüş bir Links of London bilekliği. Joey'nin Rebecca olduğunu düşündüğü genç bir kız tarafından kucaklanan küçük bir Border Collie fotoğrafı.

Cumbanın içine yerleştirilmiş, gri kumaş minderlerle döşenmiş bir pencere koltuğu vardı. Joey bir an için oturup vadinin manzarasını seyretti.

Buradan karşıdaki ağaçların tepelerini görebiliyordu. Köydeki evlerin bacalarını, nehri ve ötesindeki şehvetli tepeleri görebiliyordu. Koyun sol tarafından Tom Fitzwilliam'ın evinin ayna görüntüsündeki koyunun sağ tarafını doğrudan görebiliyordu. Bir masa lambasını, bir aynanın bulanıklığını, bir kadın yüzünün profilini görebiliyordu.

Nicola Fitzwilliam. Yüz kremi sürüyor. Parmak uçları porselen tenine .

OceanofPDF.com

Freddie dışarıdaki kaldırım taşlarına vuran yüksek topuklu ayakkabıların kışkırtıcı yankısını duydu ve araştırmak için sandalyesini hızla yatak odasının zeminine itti. Cumartesi günü öğleden sonraydı. Gökyüzü kararıyordu, gri damarlar solgun akşam göğünü delip geçiyordu, nehrin diğer tarafında ayın bir lekesi görünüyordu. Bu oydu. Kırmızı Çizmeler. Ve kırmızı botlarını giyiyordu. Kırmızı botları, dar kot pantolonu, deri ceket, büyük atkısı, tepesinde kabarmış sarı saçları, ruju. Melville'de onu ilk kez gördüğünde hatırladığı kadar güzel görünüyordu. Fotoğraf makinesini kaptı ve pencereye geri döndü.

Kırmızı Çizme tepeyi yarılamıştı bile. Tepenin dibindeki köye doğru sola döndü ve objektifiyle onu yolun karşısındaki otobüs durağına kadar takip etti. Otobüs uygulamasını kontrol etti ve bir sonraki 218 numaralı otobüsün sekiz dakika sonra geleceğini gördü. Telefonunu çıkardı ve bir süre onunla oynadı. Arada bir yukarıya, doğrudan boyalı evlere doğru bakıyordu. Adam onu yakınlaştırdı ve alt dudağının dişlerinin arasında sıkıştığını gördü. Ne bekliyordu acaba? Neye ? Sonra aniden, 218'e sadece iki dakika kalmışken, aniden ayağa kalktı ve köye doğru yürüdü. Bir an sonra onu yolun diğer tarafında yürürken gördü. Otobüs gelip geçmişti ve kadının elinde, tepeye geri götürdüğü mavi bir poşet içinde bir şişe vardı.

Mavi eve ulaştı ve onu geçerek kendi evinin önünde durdu. Ne yapıyordu acaba? Onun kendisini izlediğini fark etmiş miydi? Fark etmiş olamazdı. İnsanları fark ettirmeden izlemekte ustaydı. Ama sonra geçen hafta Jenna'nın annesini düşündü, işaret parmağını, *sen* kelimesini. Belki de sandığı kadar sinsi değildi. Odasının gölgelerine çekildi ve onun ya ön kapıyı çalmasını ya da geri dönüp kendi evine gitmesini bekledi. Ama o bunların hiçbirini yapmadı.

şeyler. Orada tam üç dakika on sekiz saniye durdu, ta ki tepeden gelen ayak sesleri duyulana ve yeni yanan sokak lambalarının gölgesinde bir adam belirene kadar. Freddie penceresini iterek açtı ve kulağını boşluğa dayadı.

"Neyin peşindesin seksi şey?" diye sordu adam. Bu oydu. Kocasıydı.

"Gerçekten bilmiyorum," diye yanıtladı Kırmızı Çizme. 'Otobüse binip seninle bir yerde buluşacaktım ama telefonuna cevap vermedin. Ben de onun yerine bir şişe şarap alıp eve geldim.

"Üzgünüm bebeğim," dedi adam. "Şarjım bitti ve şarj cihazım yanımda değildi.

'Merak etme,' diye cevap verdi. 'Dışarı çıkmak için oldukça gönülsüz bir girişimdi; zaten gerçekten istediğimden emin değilim. Ve şimdi sen buradasın, görünüşe göre artık çok geçti.

"Evet," dedi adam, "bittim tükendim. Tahmin et ne oldu?" 'Ne?

"Bitirdim.

"Annenin mutfağı mı?

Evet. Hepsi bitti. Sadece geri dönüp süpürgeliklere ikinci bir kat atmam gerekiyor. Ama onun dışında işim bitti.'

"Tanrım, sonunda.

'Telefonumun şarjı bitince size fotoğraflarını göstereceğim. Gerçekten iyi görünüyor.'

"Yani onca hafta osurup durduktan sonra, bir gününüzü aldı.

Evet, biliyorum. Sadece düşündüm ki... geçen gün konuştuklarımızdan sonra ... işleri ciddiye almamanın zamanı gelmişti.'

Kısa bir sessizlik oldu. Freddie ne yaptıklarını göremiyordu. Sonra Kırmızı Çizme, 'Sen çok ama çok iyi bir kocasın Alfie Butter. Çok etkilendim.

'Ve sen çok iyi bir eşsin Joey Mullen, bence içeri girip o şarabı içmeli ve Cumartesi geceleri iyi karı kocaların yaptığı şeyleri yapmalıyız.

"Netflix mi?"

"Muhtemelen.

"Hadi o zaman.

Sonra Freddie 14 numaranın kilidindeki anahtarın sesini ve arkalarından gelen kapı gümbürtüsünü duydu. Tuttuğu nefesini verdi ve iki şey düşündü

Birincisi, artık Kırmızı Çizme'nin adını biliyordu. İkincisi, artık onun otobüs durağında altı dakika oturup sonra tekrar eve gelmesinin bir açıklaması olmasına rağmen, neden evinin önünde üç dakika on sekiz saniye boyunca öyle değilmiş gibi durduğunun bir açıklaması *yoktu*.

OceanofPDF.com

KAYDEDİLMİŞ RÖPORTAJ

Tarih: 25/03/2017

Konum: Trinity Road Polis Karakolu, Bristol BS2 0NW

Tarafından yönetildi: Somerset & Avon Polisi'nden Memurlar

Bayan Mullen. Dün gece ne giydiğinizi söyleyebilir misiniz?

JM: Evet. Primark'tan aldığım mavi jarse bir elbise giyiyordum.

Ne tür ayakkabılar?

Botlar. Kırmızı süet botlar.

P sk lleri var mıydı?

JM: Evet. Sanırım  yle. Evet. P sk lleri var.

Teşekkür . Tom Fitzwilliam sizinle otelde bulu tuğunda bu kıyafetleri giyiyor muydunuz?

JM: Evet.

POLİS: Peki bize Bristol Harbour Otel'deki bu irtibatın yaklaşık zamanlamasını verebilir misiniz?

JM: Evet. Saat yedi gibi oraya vardım ve kendi kartımı kullanarak giriş yaptım. Yaklaşık yarım saat sonra da Tom geldi.

Peki sonra ne oldu?

Hiçbir  ey. Sadece konuştuk.

Geceliği 180 sterlin olan bir otel odasında mı?

JM: Evet.

Sonra ne olacak?

Tom gitti.

Bu ne zaman oldu?

JM: Sanırım yedi kırk be  civarıydı.

Tom Fitzwilliam gittikten sonra mı?

JM: Odada kaldım.

Peki neden odada kaldın?

JM: Çünkü... Bilmiyorum. Sadece kafamı toparlamak için. On dakika kadar daha kaldım ve sonra ayrıldım. Eve gitmek için taksiye bindim.

Sonra ne yaptınız?

Hiçbir şey. Kocamla televizyon izledik. Sonra da yattık.

Yani sekiz buçukta Tom'un kapısını çalmadınız mı?

JM: [Sessizlik.]

mı, mı?

Hayır. Yapmadım. Neredeyse yapıyordum. Bunu düşündüm. Ama fikrimi değiştirdim. Eve gittim.

Teşekkürler, Bayan Mullen. Şimdilik bu kadar yeter.

OceanofPDF.com

17 Şubat

Haftanın sonunda, işte özellikle zor bir günün ardından Joey'nin menajeri Dawn, "Hadi bara gidelim" dedi.

Joey neredeyse hayır diyecekti, beş parasızdı, kokuyordu ve iki saat boyunca banyoda yatıp Baileys içmek ve tavana bakmak istiyordu. Ama sonra Alfie'yi ve onun ne düşündüğünü merak ediyormuş gibi kendisine nasıl baktığını düşündü ve bu gece barda çalışmadığını hatırladı ve çok az tanıdığı ve bildiği kadarıyla kendisiyle bebek sahibi olmak istemeyen biriyle bir şeyler içmenin daha iyi olacağına karar verdi.

Whackadoo kafeden Krstyan adında bir çocuğu da yanlarına aldılar; Krstyan başparmaklarını telefonuna dayamış, bir bardak biradan ritmik lokmalar alıyor ve onların varlığını fark etmiyordu. Birkaç dakika sonra Dawn'ın karısı Sam işten bir arkadaşıyla geldi ve sonra o arkadaşın arkadaşı da onlara katıldı ve diğer masalardan sandalyeler tedarik edilerek başladıkları küçük masaya eklendi ve kısa süre sonra hepsi oldukça yabancı ama bunun için daha iyi olan bir grup oldular. Joey bu tuhaflığın üstesinden gelmek için iki votka ve tonik, ardından da birinin kendisine sormadan aldığı bir bira içti. Arka plandaki müzik yüksek sesli ve metal ağırlıklıydı, müşteriler çoğunlukla öğrenciler ve yaşlı rockçılardan oluşuyordu. Bar ve döşeme tahtaları kurşuni siyaha boyanmıştı ve arka odada bir müzik grubu kuruluyordu; iki keseli köpek başlarını patilerinin üzerine koymuş, sanki her şeyi daha önce görmüşler ve sadece eve gitmek istiyorlarmış gibi oturuyorlardı.

"Bardan yemek sipariş edeceğim," diye bağırdı Dawn müziğin içinden. "Sen bir şey ister misin?"

Joey başını salladı. "Hayır, teşekkürler, böyle iyiyim. Alkolün midesinin boş çukuruna vurmasının, yumuşak girdabının, ruhunun daha yönetilebilir parçalara yeniden dağıtılmasının tadını çıkarıyordu. O yapmadı

paspaslamak istiyor. Dawn bara doğru ilerlerken Sam Joey'ye döndü. Pembe uçlu saçları ve burnunda pembe bir çivi olan, on sekiz yaşından büyük görünmeyen tatlı yüzlü bir kızdı.

"Cehennemin yedinci çemberinde işler nasıl gidiyor?" "Ah," dedi Joey. "Whackadoo?"

Sam gözlerini kırptırdı. "Gerçekten.

'Oldukça acımasız,' dedi. 'Ama Dawn harika bir patron. Ve bazen biraz eğlenceli bile oluyor. Siz ikiniz ne zamandır evlisiniz?"

"Bir yıldan biraz fazla oldu," dedi Sam. 'Ve endişelenme. Göründüğümde daha yaşlıyım. Aslında yirmi yedi yaşındayım. Bir tür çocuk gelin olduğumu düşünüyorsanız diye söylüyorum. Peki ya sen? Sen evli misin?"

"Evet," dedi, bu kavramı hâlâ garip bir şekilde olasılık dışı buluyordu.

"Evet, öyleyim. "Ne kadar süre için?"

"Oh, aslında sadece birkaç ay.

"Oh, çok şükür. Birbirinizi uzun zamandır mı tanıyorsunuz?"

"Ha! Hayır. Ayrıca sadece birkaç ay. Biraz kasırga gibiydi. "Vay canına," dedi Sam, "sana şans diliyorum!"

O bunları söylerken Joey bakışlarını barda gezdirdi ve gözü barda duran bir adamın başının arkasına takıldı. Uzun boylu, yapılı, kısa siyah saçlı, şakakları gümüş rengi, kolları yukarı itilmiş, buruşuk bir iş gömleği giyen bir adamdı bu. Adam döndü, iri elleri üç pint biranın etrafında bir üçgen oluşturdu, ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü ve Joey dondu kaldı.

Tom Fitzwilliam'dı.

Üç bira bardağını barın arka tarafındaki odaya doğru taşıdı ve sakallı ve yelekli iki adamın önündeki masaya koydu. Bir sandalye çekip onlara katıldı, uzun bacakları önünde zahmetsizce sallanıyordu. Elini kısa bir süreliğine aşağıya uzatarak en yakınındaki köpeğin başına dokundu. İki adamdan daha genç olanı bir şeyler söyledi ve Tom Fitzwilliam başını geriye eğip güldü.

Joey'nin telefonu önündeki masanın üzerinde titreşti ve bakışlarını Tom Fitzwilliam'dan ekrana çevirdi. Alfie'den bir mesajdı: *Eve ne zaman geliyor sun?*

Bir cevap yazmaya başladı ama aklına söyleyecek bir şey gelmediği için telefonunu kapattı. Tekrar başını kaldırdığında Tom Fitzwilliam ona bakıyordu. Kalbi bir an için sertçe çarptı ve nefesi kesildi.

Adamın kendisine bakmadığını, sakallı iki adamın daha geldiği barın kapısına doğru baktığını fark edene kadar boğazını sıktı. Diğer odadaki üç adam da yeni gelenleri selamlamak için ayağa kalktı ve daha fazla bira satın alındı, sandalyeler hareket ettirildi, köpekler okşandı ve eller sıkıldı.

Dawn bardan içkileri getirdi - Joey için bir votka ve tonik. "Duble olsun," dedi göz kırparak. "Zil zurna sarhoş olmak isteyen birine benziyorsun.

Joey sırttı ve 'Çok ' dedi.

Üç dakika içinde içti, bu sırada Tom Fitzwilliam'ın sakallı arkadaşları kendi içkilerini içip sahneye doğru yöneldiler ve müzik aletlerini alıp gitar tellerini tıngırdatmaya başladılar. Bere şapkalı olan davul setinin arkasındaki çömelmiş tabureye oturdu ve bir çift bageti birbirine sürttü. Tom Fitzwilliam'ın arkadaşları gruptu. Bas davulun üzerindeki etikete göre grubun adı Lupine'di. Joey'nin merak ettiği şey, Tom Fitzwilliam, devlet tarafından sevilen süper kafa, orta yaşlı baba, mükemmel takım elbise giyen, Lupine adında kıllı bir rock grubunu nereden biliyordu?

"Aman Tanrım," dedi Sam. Başını arka odaya doğru eğdi. "Yine mi bunlar?

Joey merakla ona baktı.

'Geçen hafta da yayındaydılar. Lanet gürültü.'

Dawn tavuklu turtasından başını kaldırdı ve inledi. 'Tanrım, evet. Onları hatırlıyorum. Kedilere işkence ediliyordu.

"Eşekler öldürülüyor," diye katıldı Sam.

"Testerelerle," diye ekledi Dawn.

"Onları tanıyor musun? Joey sordu.

"Grup mu?" dedi Dawn. 'Tanrım hayır. Ama görünüşe göre ikisi yerel bir okulda öğretmenmiş. Coğrafya öğretmenleri izin gecelerinde rock yıldızlarını oynuyorlar. Güldü. "Biraz trajik gerçekten.

Joey kadınlar tuvaletine gitti. Bardaki diğer her şey gibi burası da mat siyaha boyanmıştı ve bayat bira ile eski paspas kokuyordu. İnce duvarın arkasından trampetlerin *tıkırtısını*, bas gitarın tek *tük* çalan sesini duyabiliyordu. Aynadaki yansımasına baktı. Berbat görünüyordu. El çantasında çılgınca ruj, saç fırçası, bir tutam siyah göz kalemi aradı. Kendini düzeltti, at kuyruğunun ağartılmış kuru uçlarını kabarttı, kendini tekrar inceledi. Yapacaktı. Yapmak zorundaydı.

Tom Fitzwilliam köşeyi dönüp tuvalete doğru ilerlerken o da köşeyi dönüp diğer yöne doğru ilerledi. Dar alan hemen onunla, onun varlığının katılığıyla doldu. Joey'nin ilk içgüdüğü kendini duvara sıkıştırmak ve ona geçmesi için yer açmaktı. Ama adamın gözleri çoktan onun üzerindeydi ve yarı gülümseyerek, "Seni tanıyorum. Sanırım... öyle mi?"

Hayır, sanırım yanılıyorsunuz diyebilir, sandalyesinden ceketini alabilir, herkese veda edip gidebilirdi. Ama öyle yapmadı. Dik durdu, adamın yarım gülümsemesine karşılık verdi ve şöyle dedi: "İçimde komşu olabileceğimize dair tuhaf bir his var. Sanırım sizi Melville'deki barda görmüştüm."

Kollarını karnının üzerinde kavuşturdu ve onu değerlendiriyormuş gibi yaptı ve sonra şöyle dedi; "Evet. Sanırım bu kadar. Seni hatırlıyorum. Broşürleri devirmiştin."

Gülümsedi ve midesi bulandı. Adam onu görmüştü. Onu fark etmişti. Bu büyük, önemli, yakışıklı adam. "Bu bana benziyor," dedi.

"Ve eğer yanılmıyorsam," diye devam etti, "sizi Melville Heights'ta görmüştüm. Jack ve Rebecca Mullen'in evinden çıkarken."

"Evet!" dedi. "Jack benim kardeşim."

Vay canına. Hiç bilmiyordum! Jack'i o kadar iyi tanıdığımdan değil. Onunla sadece birkaç kez konuştum."

"O harika, değil mi?" dedi. Bunu sık sık bilinçaltında yapar, Jack-sevgisini önceden boşaltırdı.

"Harika birine benziyor, evet. Ama gözlerinin onunkileri araması, mükemmel kardeşinden çok kendisinden bahsetmekle ilgilendiğini gösteriyordu. "Arkadaşlarınla mı geldin?"

"Evet. Yani, sayılır. Patronum, karısı ve diğer bazı rastgele kişilerle birlikteyim. Joey durakladı. "Kiminle buradasın?"

"Ah, şey, oldukça tuhaf bir şekilde burada grupta birlikteyim. Başıyla arkalarını işaret etti. "Ben bir öğretmenim," dedi, "Melville Akademisi'nde -"

Joey onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi samimiyetsizce başını salladı.

"-ve birkaç öğretmen grupta ve beni de davet ettiler. İşte buradayım. Normalde beni bir Cuma akşamı bulabileceğiniz bir yer değil. Ama sırf yaşıyım ve evde *Narcos* izlemeyi tercih ederim diye hayır demek kabalık olur."

O sırada iki kadın koridora girince ikisi de döndü ve geçmelerine yer açmak için kendilerini duvara sıkıca tuttular. Tom'un eli kısa bir süreliğine Joey'nin bacağına değdi ve Joey *bunun olacağını biliyordum* diye düşündü.

Birbirlerine döndüler ve gülümsediler.

"Şey," dedi Joey. "Güzeldi-" tam o sırada Tom, "Grubu izleyecek misin?" diye sordu.

Yanıtını kontrol etmek için durakladı. Bu zararsız kelimelerde bir niyet vardı. Bir davet vardı. Görmezden gelmesi gereken bir davet.

"Arkadaşım seslerinin elektrikli testereyle öldürülen eşeklere benzediğini söylüyor.

Tom güldü. "Ah canım," dedi komplocu bir tavırla. "Şüphelerim vardı. Gülümsedi. "Benim aksime, gitmekte özgürsün. Ama kalırsan, sonra gelip bir merhaba de, seni grupla tanıştırayım.

Gülümsedi ve başını salladı.

"Ben Tom, bu arada. Ona elini uzattı.

"Merhaba Tom. Ben J-' Bir an için durdu. "Josephine. "Josephine," dedi Tom. "Ne güzel bir isim.

Joey, *beğeneceğini biliyordum, diye düşündü. "Teşekkür ,"* dedi. "Seninle konuşmak güzeldi," dedi.

Joey, Sam'in yanındaki koltuğa oturdu ve bir yandan onların konuşmalarını dinliyormuş gibi yaparken bir yandan da gözünün yarısını tuvaletlere dikti. Tom yeniden ortaya çıktığında Joey'nin gözlerine takıldı ve gülümsedi. Çantasından telefonunu çıkardı ve Alfie'nin mesajına cevap verdi.

Dawn ve birkaç arkadaşıyla şehirde bir grup izleyeceğiz. Birkaç saat içinde evde oluruz.

OceanofPDF.com

Freddie'nin annesi bir şeyler örüyordu. Onu daha önce hiç örgü örerken görmemişti.

"Ne oldu?"

"Bu bir battaniye," dedi. 'Mavi evdeki kadın için. Hamile kadın için. Mayıs ayında bir kızı olacak.

Freddie şimdi annesinin önündeki masada duran bilgisayar çıktısındaki tasarımın ördek yavruları ve tavşanlarla ilgili olduğunu görebiliyordu.

"Neden hiç tanımadığınız biri için bir şey öresiniz ki?"

"Çünkü..." Krem rengi ipliği çekti ve yüzünü buruşturdu. "Hiçbir fikrim yok. Sırf bu yüzden."

Annesi her zaman yeni şeyler denerdi. Bu onun ruhunun bir parçasıydı. Sebze yetiştirmiyorsa t'ai chi yapıyor, t'ai chi yapmıyorsa piyano çalmayı öğreniyordu. Sıkılma eşiğinin düşük olduğunu söylerdi. Bunun nedeninin hiçbir zaman bir yerde iş bulacak kadar uzun süre kalmaması ve bu dünyaya ev hanımı olmak için gelmediğini ve bir odağa ihtiyacı olduğunu söyledi. Son zamanlarda çok koşuyordu, günde iki ya da üç saat, ama belli ki bu artık zihnini tek bir yerde tutmaya yetmiyordu. Bu yüzden şimdi örgü örüyordu. İhtiyacı olan her şeyi almak için bugün özel bir dükkâna özel bir gezi yapacaktı. YouTube'da bir eğitim videosu izleyecekti. Bunun için bir proje yapacaktı.

Her sabah yatak odasındaki aynada onun başının tepesine, pahalı bir yağla taranmış açık kahverengi saçlarının parlaklığına ve öfkeye yaklaşan bir şeye bakıyordu. Her gün o aynanın karşısında bir saat geçiriyordu. Cildini dev pamuklarla, losyonlarla ve şişesi elli sterline mal olan iksirlerle ovuyordu. Göz kapaklarına cildiyle aynı renkte renkler karıştırırdı, böylece orada oldukları görülmezdi. 'Doğal' görünmek istediğini söylüyor, sahte görünmeyi tercih eden kadınlara karşı ince bir imada bulunuyordu. Küçük bedeniyle gurur duyardı,

Genellikle çocuk kıyafetleri satan dükkanlardan aldığı minik kıyafetleri giydirdi. Görünüşü onun için olağanüstü önemliydi; imajı onun takıntısıydı. Ama Freddie bile onun ne yaptığını bilmediğini görebiliyordu.

Yanlış kotlarla yanlış türde topuklu ayakkabılar giyerdi ve sonra bir yerde bir kadınla sohbet etmeye başlardı - okul kapıları, dövüş sanatları merkezi, *yün dükkânı* - ve Freddie bunu görürdü; dikkatle uygulanmış kaplamasının çatırdamaya ve soyulmaya başladığını görür, annesinin gözlerinin söz konusu kadının üzerinde, ayakkabılarında, teninde, tırnaklarında gezindiğini izler, adli olarak kıyafet sunumunun her zerresini incelerdi. Ve sonra yanlış topuklu ayakkabıların yerini son moda spor ayakkabılar alırdı. Kırmızı tırnaklar kısa cilasız tırnaklarla. Düzgün vatkalı jile bol bir parka ile. Ama onlar yanlış moda spor ayakkabılar olacaktı. Annesi yine de yanlış olacaktı. Ve sonra yeni bir şehre taşınırlardı ve bölgenin türüne göre yeni bir dizi kural geçerli olurdu ve annesi her şeye yeniden uyum sağlamaya çalışmak zorunda kalırdı.

O hiç yapmadı. Annesinin de kendisi gibi hiç arkadaşı yoktu. Sanki bunu anlayabiliyorlardı, diye düşündü, onun asla onlardan biri olmayacağını anlayabiliyorlardı. Her zaman çabalayacaktı, asla sadece olmayacaktı.

Freddie iç çekti. "Babam ne zaman dönecek?"

'Her zaman, sanırım. Ne kadar çabuk kibarca kaçabileceğine bağlı.

Freddie babasının Weaver's Arms'da bir rock grubunu izlediği fikrini bir türlü aklına getiremiyordu. Bunu düşünmek çok tuhaftı. Babası çok... şey, *sıkıcıydı*.

Saat onda esnedi ve ayağa kalktı.

"Yatmaya mı gidiyorsun, hayatım?" dedi annesi dalgın dalgın, ince elleri hâlâ örgü şişlerinin ucundaydı, battaniye hâlâ ince bir krem yün şeridinden ibaretti.

"Evet, öyleyim. Bir an için ona baktı. "İyi misin?" diye sordu. "Her şey yolunda mı?"

'Evet,' dedi parlak bir sesle. "Tabii ki!"

Başka bir şey söylemek istedi ama kelimeleri bulamadı. Mutlu olup olmadığını sormak istedi. O ve babasının iyi olup olmadığını. Her zaman evli kalıp kalmayacaklarını. Babamla evlendiğine memnun olup olmadığını. Freddie'ye sahip olduğu için mutlu olup olmadığını. Bazen geceleri odalarından duyduğu seslerin endişelenecek bir şey olup olmadığını.

Onun yerine başının tepesine bir öpücük kondurdu. Annesinin başının tepesine öpücük bırakabilmek onun en güzel yanlarından biriydi.

Son zamanlardaki büyüme atağı, sonunda yapışıp kalacağından korktuğu 1.80'i aşmış ve şimdi 1.70'e yaklaşmıştı. Asla babası kadar uzun olamayacaktı ama en azından annesinden daha uzundu.

Yatak odasının penceresinden Aşağı Melville'in iyi insanların bir Cuma gecesi nasıl eğlendiklerini izledi. Son moda Tayland restoranı da son moda pizzacı gibi tıklım tıklımdı. Melville'deki bara girip çıkan insanları izledi. Dürbününü Bess'in dairesinin banyo penceresine doğrulttu ve hiçbir şey göremedi; sonra her şeyin sessiz ve hareketsiz olduğu Jenna'nın yoluna doğru ilerledi. Perdeyi çekip masasına dönmek üzereydi ki, Melville Tepeleri'nin tepesinden arabanın farlarının yükseldiğini gördü. Işıklar yamacın tepesine ulaştığında araba durdu ve Freddie önce babasının, sonra da Kırmızı Çizme'nin taksiden inişini izledi.

İlk başta, yanılıyor olması gerektiğini düşündü. Babası neden Kırmızı Çizme'yle bir taksiye binmiş olabilirdi ki? Sonra izlerken Kırmızı Çizme'nin yüzünü babasının sırtına dayadığını, babasının dönüp kollarını onun omuzlarına doladığını ve Kırmızı Çizme'nin babasını öpmeye çalışıyormuş gibi görüldüğünü, sonra babasının geri çekildiğini ve onun da ileri ittiğini ve sonunda babası kollarını onun beline dolayıp onu sıkıca mavi evin ön kapısına götürene kadar yaptıkları garip bir dans olduğunu gördü.

Freddie içeri biraz ses girsin diye penceresini biraz araladı ve üzgünüm, pub, birkaç tane fazla, sorun değil ve iyi uykular kelimelerini duyar gibi oldu.

Sonra babasının mavi evin dışındaki sokakta bir an, hatta daha uzun bir süre, elleri paltosunun ceplerinde, gözleri Kırmızı Çizme'nin ön kapısında durduğunu, sonra yavaşça dönüp evine doğru gittiğini gördü.

18 Şubat

"Dün gece neler oldu? Freddie ertesi sabah babasına sordu.

Babası yüzünü buruşturarak ona baktı. Sabahlığını giymişti ve tuhaf kokuyordu, nemli çarşaflar içinde salamura olmuş orta yaşlı bir adamın o şekerli kokusu.

"Ne?

Freddie tezgâhın üzerindeki paketten bir kruvasan çıkardı. "Sen ve o kadın.

Babası tostunu yağlamayı bir an için bıraktı, sonra devam etti. "Josephine," dedi, başta Freddie olmak üzere hiç kimseyi kandırmayan teatral bir esnemeyle. 'Dün gece benimle aynı konserdeydi. Meğer iki kapı ötede oturuyormuş. Yine yüksek sesle esnedi. "Biraz yıpranmıştı, ben de onu bir taksiyle evine bıraktım.

"Ah, baba. Sen çok iyi bir , sadece okulları kurtarmakla , şimdi de zor durumdaki genç kızları kurtarıyorsun! Freddie bazen kendini tutamıyordu. Babası o kadar mükemmeldi ki. Ya da en azından anlatıya hakim olan buydu. İnanılmaz Tom Fitzwilliam. Yakışıklı değil mi? Zeki değil mi? Çekici değil mi? Uzun boylu değil mi? Kocaman bir aleti yok mu? Aslında kimse bunu söylememişti ama o söylemişti. Freddie görmüştü.

Annesi de bu anlatıya katılıyordu. Babası günün sonunda kapıdan her girdiğinde şaşkın ve minnettar görünüyor, dışarı çıktıklarında elini tutarak onun kendisinin olduğunu tüm dünyaya gösteriyordu. Dolayısıyla kardeşler şeklinde herhangi bir çevresel kontrol ve önlemin yokluğunda, Freddie babasını yerinde tutmanın, ona her şey ve her şey olmadığını hatırlatmanın bir tür görevi olduğunu hissetti. Babası bunu karşıladı. Freddie'den hoşlanıyor gibiydi. Ama muhtemelen bunun nedeni

Freddie'nin antipatisinin nehirlerinin bazen ne kadar derin aktığını fark etmemişti.

Babası Freddie'nin alaycılığını görmezden geldi ve kahve filtresinin düğmesine bastı. Kısa süre sonra mutfak sıcak kahve kokusuyla karanlığa gömüldü. Babası ellerini sabahlığının ceplerine sokmuş, Fransız penceresinden bahçenin sonuna doğru bakıyordu. Başının arkasındaki saçlar, üzerinde uyuduğu için keçeleşmiş ve düzleşmişti.

"biri?" "Kim?"

"Genç kız. Yasadışı bir minibüste tecavüze uğramaktan kurtardığın mı?"

Uzun bir sessizlik oldu ve Freddie babasının onu duyup duymadığından emin olamadı. Ama sonra yavaşça döndü ve tezgâha yaslandı. "Güzel kız.

"Güzel mi?"

Evet. Çok hoş. Onunla pek konuşmadım. Grubu izliyorduk. Sonra çok sarhoş olduğu anlaşıldı, ben de bir taksi çağırdım. Dönüş yolunun çoğunda uyudu.

"Onu öpmeni ister gibiydi. "Ne?"

"Taksiden indiğinde. Seni dudaklarından öpmeye çalışıyor gibiydi."

Babası yüzünü buruşturdu. "Hayır. Bundan şüpheliyim."

Freddie ona kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırdı ve başka bir şey söylemedi. Ne gördüğünü biliyordu. Babasının aşırı cazibesine yenik düşen trajik bir kadın daha. Bir kuyunun dibindeki altın paranın ışıltılı illüzyonuyla gözlerinin kamaşmasına izin veren bir başka kadın.

Nicola sabah koşusundan sonra nemli saçlı, temizlenmiş yüzlü ve duştan yeni çıkmış bir halde içeri girdi. "İçtenlikle neyden şüphe ediyorsun?" diye sordu.

"Yok bir şey," dedi babası, Freddie'ye mutfığa doğru uyarıcı bir bakış göndererek. Annesi bazen gerçekten kıskanç oluyordu. "Koşun nasıl geçti?"

"Harikaydı," dedi, raftan bir kupa çekip kendine filtreden bir kahve doldurarak. 'Dışarısı çok güzel. Bir şeyler yapmalıyız.

Freddie hafta sonunda hiçbir şey yapmamayı tercih ederdi. *Bir şeyler* yapma fikri, tempolu yürüyüşler, sessiz sanat galerileri ve şık restoranlarda garip öğle yemekleri gibi alt tonlarıyla içini hastalıklı *bir* korkuyla dolduruyordu.

'Bir sürü ev ödevim var,' dedi. "Bugün evde kalmam gerekiyor.

Annesi üzgün bir surat ifadesi takındı. "Belki sen ve ben bir şeyler yapmalıyız? Babasının kolunu tuttu ve umutla ona baktı. "Barda öğle yemeği?

Babası onun elini okşadı ve ona gülümsedi. "Evet," dedi. 'Bir bar yemeği kulağa hoş geliyor.

Freddie annesinin yüzündeki saf sevinci gördü ve sonra dün gece taksinin gelişini, Kırmızı Çizmeler'in babasını yakalayışını ve onu kapıya doğru sürüklerken yüzünde beliren sert ifadeyi düşündü. Diğer tüm zamanları, babasına biraz fazla sevgiyle bakan ya da kolunu biraz fazla uzun tutan diğer kadınları ve kızları düşündü. Bu sabah ondan yayılan eski bira kokusunu, sırların ve yalanların ekşi kokusunu düşündü.

Babasına doğru bilerek bir kez başını salladı ve onun irkildiğini gördü.

OceanofPDF.com

20 Şubat

Jenna bavulunun fermuarını çekti ve onu ayağa kaldırdı. Bir ton ağırlığındaydı: makyaj fırçaları, saç fırçaları, petrol rengi far paletleri, sabitleyici, astar ve toner şişeleri. Neredeyse hiç giysi yoktu. Sadece makyaj malzemeleri.

On birinci sınıf Sevilla'ya dört gecelik bir geziye gidiyordu. Havaalanına giden otobüs sabah 5.45'te Akademi'nin önünde olacaktı. Saat beşi biraz geçiyordu ve gökyüzü hâlâ gece yıldızlarıyla ve ayın sedefli parlaklığıyla aydınlanıyordu. Jenna annesinin yatak odasına baktı ve uyuyan bedeninin dış hatlarını ve gece vakti nefesinin fısıltısını yakaladı. Onu uyandırmayacaktı. Annesi bir çocuk gibiydi - uyurken onu idare etmek çok daha kolaydı. Bir paket Nature Valley tahıl gevreğini sırt çantasına yerleştirdi, ön cebin içinde pasaportunun sağlam kenarlarını iki kez kontrol etti, çıkardı, kendisine ait olduğunu iki kez kontrol etti, geri koydu, biraz dudak kremi sürdü ve sessizce evden çıktı.

Bess ayaklarının dibinde yıpranmış metal bir bavulla köşede duruyordu, ellerini mavi Melville Academy kapüşonunun kollarının içine sokmuştu, çıplak bacakları şafağın ilk ışıklarında mavi beyaz parlıyordu. Jenna yaklaşırken genişçe esnedi.

"Günaydın," dedi Jenna.

Bess inledi ve çantasını kaldırdı. Tekerlekleri yoktu ve iki eliyle taşımak zorundaydı. Yürürken inciklerine çarpıyordu. "Uluslararası seyahatler berbat," dedi.

"Daha otobüse bile binmedik. "Evet. Aynen öyle."

"Bugün okula gitmeyi mi tercih ederdin?"

"Evet," dedi Bess. "Aslında. Gerçekten isterdim."

Jenna alaycı bir şekilde gülümsedi. Bess'in birkaç dakika içinde otobüsün arkasında kamyon şoförlerine el sallayan kişi olacağını biliyordu.

Okulun dışında otobüs gürledi ve kaldırım yavaş yavaş uyku sersemi gençlerle doldu. Bess onun kaval kemiğine tekme attı ve "Aman Tanrım" dedi. Bak!" dedi.

Döndüğünde Bay Fitzwilliam'ın omzunda bir sırt çantasıyla onlara doğru yürüdüğünü gördü. Koyu renk kapüşonlu bir ceket ve kot pantolon giymişti.

"Herkes *iyi günler*," diye seslendi. 'Sinyor Delgado'nun karısı erken doğum yaptı ve okuldaki diğer akıcı İspanyolca konuşan tek kişi benim, bu yüzden hepinize Sevilla'ya kadar eşlik etmek için sıcak ve rahat yatağımdan sürüklendim - bunu duyduğunuza şüphesiz *sevineceksiniz*.

Jenna Bess'in kemikli dirseğini kaburgalarının arasında hissetti ve onu tokatlayarak uzaklaştırdı. Bess'in sıcak nefesini kulağında hissetti. 'Oh. Lanet olsun. *Tanrım*.

Jenna iç çekti.

"Aman *Tanrım*," diye tekrarladı Bess. 'Ben öleceğim. Yemin ederim. Şu anda ölüyorum. Gerçekten ölüyorum. Öldüm ben.

"Sus," dedi Jenna. "O sadece şurada.

"Umurumda değil. Sadece... Ben sadece...'

"Lütfen kendini aptal durumuna düşürme," dedi Jenna. "Söz ver bana. Bess ona dehşetle baktı. "Tanrım, Jen - beni ne sanıyorsun?

Jenna köye doğru döndü, sokak lambalarının yumuşak ışıltısı durdukları yerden görülebiliyordu. Yorganının içinde sıcacık yatan annesini düşündü. Onun uyandığını ve Jenna'nın gittiğini hatırladığını hayal etti. Sıcak yatağından kalkışını ve evi *onlardan*, onu takip etmeyi, taciz etmeyi ve ona eziyet etmeyi hayatlarının işi haline getiren, her gece evine gelip süslerini yerinden oynatan, ampullerini yerinden söken, duvarlarına küçük delikler açan ve çalışma yüzeylerine küçük hiyeroglifler çizen o bilinmeyen, hantal çeteden bir iz var mı diye kontrol etme dürtüsüyle kahvaltı etmeyi unutuşunu hayal etti. Daha sonra bilgisayarının başına geçerek gece boyunca yapılan tüm değişiklikleri kaydediyor ve birbirlerinin çılgınlıklarına inandırıcılık kazandırmak için sözde çete takibinin diğer 'kurbanlarıyla' birlikte sıkça kullandığı çok sayıdaki sohbet odalarından birine giriş yapıyordu.

Jenna annesini iyice hastalandığından beri yalnız bırakmamıştı, ara sıra yatıya kaldığı zamanlar dışında. Babası onu bu yolculuğa çıkmaya ikna etmişti; parasını ödemiş ve annesini her gün kontrol edeceğini, gidip eğlenmesini ve arkasına bakmamasını söylemişti. Jenna'nın şüpheleri

Babası onu her gün kontrol etmeyecekti; Weston-super-Mare'deki evinden gidiş-dönüş doksan dakikalık bir yolculuktu ve Jenna'nın küçük kardeşi Ethan'a bakmanın yanı sıra çok yoğun bir hırdavatçılığı neredeyse tek başına yürütüyordu. Ama şimdi bavulunu otobüsün karnına yerleştirip Bess'in yanındaki koltuğuna oturduğunda, tüm bunlar hakkında endişelenmek için çok geçti.

Araba uzaklaştı ve Melville ufukta küçük, bulanık bir nokta olarak kayboldu ve Jenna beş günlük akıl sağlığına kavuşacağı için bir an heyecanlanmasına izin verdi. Sonra Bess'le gülümsemesini paylaşmak için döndü ve onun Bay Fitzwilliam'ın kafasının arkasına çılgınca baktığını gördü.

OceanofPDF.com

Freddie o Pazartesi sabahı uyandığında bir şeylerin farklı olduğunu hemen anlamıştı. Dün gece geç saatlerde telefonun çaldığını, dolapların açılıp kapandığını, normalde olmayan sesler duymuştu.

"Babamın İspanya'ya gitmesi gerekti," dedi annesi, çaydanlığın musluğuna su akıtırken. 'Okul gezisi. İspanyol öğretmenin karısı dün gece erken doğuma girdi. Sadece otuz haftalıkmış - çok korkutucu.

"Neden o?" dedi. "Eminim okul gezilerine katılamayacak kadar önemlidir. "Babam okulda İspanyolca konuşabilen tek öğretmendi.

"Babam *İspanyolca* konuşamıyor," diye mırıldandı inanamayarak.

"Eh, edecek kadar konuşabiliyor.

Freddie homurdandı. Bu tam da babasının sevdiği türden bir şeydi. Öğrencileriyle kaliteli zaman geçirmek. *Onları tanımak*. Samimiyetten çok hoşlanırdı. Bu fırsatın üzerine atlardı.

"Ne zaman dönüyor?"

"Cuma günü.

Başını salladı ama sessizce endişelendiğini hissetti. Freddie rutindeki değişikliklerden hoşlanmazdı; planlanmamış şeylerin gerçekleşmesinden hoşlanmazdı. Varlığının atkısında açılan küçük deliklerin başka, beklenmedik şeyleri içeri almasından hoşlanmazdı.

Okula doğru ağır ağır yürüdü, böylece tam kapılarını açtığı sırada Whackadoo'nun önünden geçebildi. Kendine bir şişe maden suyu aldı ve Kırmızı Çizme'yi izlemek için caddenin karşısındaki banka oturdu. Ya da Joey'i. Ya da Josephine'i. Ya da gerçek adı her neyse. Telefonunu kucağına oturttu, video düğmesi başparmağının hemen altındaydı ve bekledi. Saat sekiz buçukta 218 numaralı otobüs yanaştı ve kapılar tıslayarak açıldı. İşte oradaydı. Kayıt düğmesine bastı ve oyun merkezine doğru yarı koşarken onu filme aldı. Sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve kaşları çatıktı.

telefonuna yerleştirdi. Kapıya yaklaşırken sırt çantasına zorla yerleştirdi, zile bastı ve kısa saçlı, kemerinden bir sürü anahtar sarkan iri yarı bir kadın onu içeri alana kadar elleri cebinde öylece durdu.

Freddie videoyu yeniden oynattı ve Joey'nin yüzünü yakınlaştırdı. şiş ve lekeli görünüyordu. Ağlıyormuş gibi görünüyordu. Bunun Cuma gecesiyle bir ilgisi olup olmadığını, babasıyla bir ilgisi olup olmadığını merak etti.

OceanofPDF.com

"Merhaba anne! Joey ceketinin cebinden bir bez çıkardı ve annesinin mezar taşının üzerinde birikmiş olan kış tozlarını temizlemek için kullandı. Yılın ikinci günü bıraktığı çiçekler hâlâ oradaydı ve bir başka küçük demet daha vardı; Asda'dan babasının getirmiş olabileceği 50 penilik bir demet nergis.

Joey babasının bu kadar sık ziyarete geldiğini fark etmemişti. Babası büyük jestler yapan ya da duygularını gösteren biri değildi. Annesinin ölümünden sonraki günlerde ve aylarda soğukkanlılığını korumuştü. Kazadan bir yıl kadar önce ayrılmayı konuşuyorlardı. İkisi de mutlu değildi. Ama kaza günü iyi durumdaydılar. Jack ve Rebecca'nın ev tadilatını görmeye gitmişlerdi. Daha sonra Jack onları Melville'de öğle yemeğine götürmüştü. Şarap içmişlerdi; annem ve babam yapışkan şekerlemeli pudingi paylaşmışlardı. Güzel bir gün olmuştu. Jack belki de artık ayrılmayacaklarını düşündüğünü söylemişti. Ve o günün ilerleyen saatlerinde, doksan yaşında Roger Davies adında bir adam Ford Fiesta'sıyla kaldırıma çıkıp onu bir posta kutusuna sıkıştırdığında, annem piyango bileti almak için yolun sonundaki dükkânlara doğru gidiyordu. On gün sonra da ölmüştü.

Babam bu konuda pek konuşmazdı. Jack ona bir yas terapisti ayarlamaya çalışmıştı. Bir randevuya gitmiş ve bir daha dönmemişti. Annemin eşyalarını ölümünden sonraki bir hafta içinde boşaltmış, eşyaların yerlerini değiştirmişti, böylece orada olduklarını asla anlayamazdınız. Ve hem Joey'i hem de Jack'i dehşete düşüren bir şekilde, zaten bir kız arkadaşı vardı. Adı Sue'ydu ve Jack onun annelerinin ölümünden çok daha önce bu resmin içinde olduğuna ikna olmuştu. Babalarının onlara Sue'dan bahsettiği gün Joey'nin hatırlayabildiği en kötü günlerden biriydi ve o günden beri ne o ne de Jack görmüştü.

Ama burada, bu ucuz ama özenle yerleştirilmiş nergisler, onun tamamen taşınmadığının kanıtıydı. Joey babasını burada hayal etmeye çalıştı. Ne yaptığını, onunla konuşup konuşmadığını, ne kadar kaldığını hayal etmeye çalıştı. Ağlayıp ağlamadığını merak etti. Ağlamış olmasını umdu.

"Yani. Seni son gördüğümünden beri çok şey oldu. Bir iş buldum. Klasik bir Joey işi. Bilirsin işte, *boktan*. Ama en azından biraz para kazanıyorum. Alfie hâlâ kasabadaki barda çalışıyor ama boyacı ve dekoratör olarak daha fazla iş bulmaya çalışıyor. Yani, oraya doğru gidiyoruz. Ama...' Durakladı ve sanki tanıdığı biri Pazartesi öğleden sonra mezarlıkta takılıyormuş gibi omzunun üzerinden kısa bir süre baktı. "Gerçekten çok kötü bir şey yaptım. Yani, gerçekten, gerçekten, gerçekten kötü. Daha önce yaptığım her şeyden daha kötü ve çok kötü şeyler yaptığımı biliyorum. Ne olduğunu sana söyleyebileceğimden bile emin değilim çünkü beni evlatlıktan reddedersin. Aslında sana söylemeyeceğim, çünkü bunu düşünmek bile kusma isteği uyandırıyor bende. İçini çekti ve gevşek bir deri parçasını çekiştiren tırnaklarına baktı. "Gerçekten de sonunda büyüdüğümü sanmıştım anne. Evlenmenin ve Bristol'a geri taşınmanın yeni yetişkin benin başlangıcı olacağını düşünmüştüm. Ama tam tersine, geriliyorum. Çünkü sorun da bu, değil mi? Farkına varmaya başladığım şey bu. Ben hala benim anne, dünyanın neresine gidersem gideyim, ben hala benim. Boktan Joey. Acı çeken Joey. Keşke burada olsaydın çünkü biliyorum ki bu senin için her zaman yeterliydi. Ve başkası için yeterli olduğundan emin değilim.

"Her neyse. Kendini ayağa kaldırdı. 'Buraya gelip sadece *ben ben ben olduğum* için üzgünüm. Sanırım yeni bir şey değil. Seni seviyorum anne. Seni çok seviyorum. Yakında tekrar geleceğim ve umarım o zamana kadar hayatımı düzene sokmuş olurum. Hoşça kal anne. İyi uykular.'

Joey, Alfie'nin yatak odasına dalarken çıkardığı sesle döndü. "Bir boyama işim var!

"Ha?

Az önce. Kelimenin tam anlamıyla! İki kapı aşağıdaki kadın. Beni tulumumla gördü ve dekoratör olup olmadığını sordu, ben de evet dedim ve bana oturma odamı ve mutfagımı dekore edebilir misin dedi.

"İki kapı aşağıdaki hangi kadın?

"İşte. Tulumunun ceplerini karıştırdı ve bir kart çıkardı. "Nicola Fitzwilliam" diye okudu. "Orada yaşıyor. İşaret etti. "Sarı evde.

Alfie'nin dilinden *Fitzwilliam* kelimesinin dökülmesi bile onu ürpertmişti.
"İçeri girdin mi?"

"Hayır. Sadece sokakta sohbet ettik."

"Ve kelimenin tam anlamıyla, senden evini boyamanı mı istedi? Öylece mi?"

"Evet! Çok güzeldi! İş onaya mal etmek için daha sonra oraya gideceğim."

"Onun evine mi gideceksin?"

Evet! Duşaya girip oraya gideceğim. Gelmek ister misin?"

Joey'nin vücudundaki tüm kan kafasına hücum etti. Onu koridorda dikilirken gören Tom'un yüzünü hayal etti. Bir an için doğru dürüst nefes almakta zorlandı. "Hayır."

Merakla ona baktı. "İyi misin? Gerçekten mutlu olursun sanmıştım."

Elini şakağının üzerine götürdü. "Özür dilerim. Sadece biraz başım ağrıyor. Uzun bir gündü. Çocuklar. Bilirsin işte. Ayağa fırlamak, kendini büyük, yakışıklı Alfie'ye atmak ve ona sarılıp gurur ve mutluluk duyduğunu söylemek istedi. Ama korku onu olduğu yerde sabit tuttu. Alfie'ye baktı ve şöyle dedi: "Gerçekten çok mutluyum Alf. Gerçekten çok mutluyum. Bu harika bir şey."

Bu onu tatmin etmiş görünüyordu ve ona gülümsedi. "Sonunda oraya varıyorum," dedi. "Sonunda oraya varıyorum. Çok geçmeden kendimize ait bir yerimiz olacak. Ve sonra..." Gülümsemesi soldu ve cümlesini bitirmedi. Kadın onun ne söylemek üzere olduğunu çok iyi biliyordu.

Adamın giysilerini çıkarışını ve onları döşeme tahtalarının üzerinde yılankavi bir şekilde bırakışını izledi. Adam banyoda gözden kaybolmadan önce gözlerinin kısa bir süre kalçalarına takılmasına izin verdi. Ne kadar olağanüstü kalçalar. Böyle bir kalçaya erişimi olan bir kadın neden ellerini başka bir kalçanın üzerine koymak istesin ki? Bristol'un en iyi adamıyla evli bir kadın neden Tom Fitzwilliam'ı düşünerek bir anını bile boşa harcamak isterdi? Onun sorunu neydi?

Weaver's Arms'ın dışında Tom Fitzwilliam'ın ellerini bedeninden çekerken yüzünde beliren dehşet ifadesinin anısı, saplantısını yok etmeye yetmemeli miydi?

Şokunu ve hoşnutsuzluğunu ifade edecek kelimeleri bulmakta zorlandığı düşüncesi - *Tanrım, hayır! Yani, hayır! Sen harikasin! Gerçekten harikasin! Ama sen evlisin! Ben de evliyim. Ve ben asla. Asla yapmazdım. Tanrım!* - onu durdurmuş olabilir mi?

Teknik olarak konuşursak, Joey ona saldırmıştı. Eğer onu polise ihbar etmek isteseydi, bu tamamen onun hakkı olurdu.

Ama kızın eli ilk kez bacaklarının arasına girdiğinde bir an olmuştu: tüm vücudu kızinkine doğru savrulmuştu; kızın parmaklarının ensesine gittiğini hissedince başını arkaya eğmiş, inlemiş ve kısa bir an için dudakları kızinkilerle buluşmuştu. Bu olmuştu. Ne kadar sarhoş olsa da, adrenalin, hormonlar ve şehvetle dolup taşsa da, bunun kesinlikle olduğunu biliyordu. Ve işte bu, zamanın o incecik unsuru, onun kendini aşağılanmışlıktan öldürmek istemesini engellemişti.

Duşun çalışmaya başladığını, duş kapısının açıldığını ve sonra kapandığını duydu. Alfie'nin yerdeki kıyafetlerine baktı: boya lekeli tulum, yırtık tişört, eski boxer, küçük buruşuk çoraplar. Aynanın köşesinden Alfie'nin duştaki çıplak vücudunun bulanık pembeliğini seçebiliyordu.

Suçluluk duygusu ve kendinden nefret etmekten içi sızladı.

"Benimle gelmek istemediğine emin misin?" diye sordu bir an sonra, saçlarını havluyla kuruturken. "Bana eşlik eder misin?"

Joey, iş konuşmak için lüks bir hanımın evine tek başına gittiği için utandığını fark etti.

"Ben senin annen değilim Alfie," dedi biraz sert bir sesle. "Elini tutmama ihtiyacın yok."

Adamın yüzündeki acı ifadesini görünce irkildi. "Evet," dedi toparlanarak. "Yeterince adil. Temiz bir kot pantolon ve düğmeli bir gömlek giydi. Sonra yatağın yanındaki rafları karıştırarak bir not defteri aradı. Ayakkabı bağcıklarını bağlarken Joey ona bir kalem buldu. Onu gömleğinin üst cebine soktu ve yakasını düzeltti. "Çok hoş görünüyorsun," dedi. "Kendini küçümseme. Unutma: Burası Melville Heights. İnsanlar bir şeyler için burunlarından kıl aldırılmazlar. O yüzden burnundan kıl aldırılmayacak bir fiyat verersen kesinlikle kabul edecektir."

Telefonundan annesinin mutfağının ve şu anda üzerinde çalıştığı komşusunun ev ofisinin fotoğraflarını kontrol etti. "Daha iyi bir fotoğraf makinesi almalıyım," dedi. "Bunlar berbat görünüyor."

"İyi görünüyorlar," dedi Joey. "Ne kadar iyi bir iş çıkarabildiğini gösteriyorlar ve önemli olan da bu."

Adam odadan çıktıktan sonra bir süre bekledi ve sonra sahanlığa çıkarak penceresinden doğru yürürken izledi.

Fitzwilliams'ın evi. Tom'un arabası dışarıda park halindeydi. Evde olmalıydı. Tom ve Alfie'nin yüz yüze geleceğini düşününce içinde bir bulantı dalgasının yükseldiğini hissetti.

Sonra aşağıda, yolun karşısındaki çalılıklarda bir çift göz görünce pencereden uzaklaştı. Tekrar pencereye yaklaştı. Evet, aşağıda biri vardı. Çömelmiş ve Tom'un evinin ön kapısına bakıyordu. Bir kadındı, karanlıkta yaşını anlamak zordu. Sarı saçlı. Küçük yapılı. Joey onun çantasından bir cep telefonu ve onunla fotoğraf çektiğini gördü.

"Jack!" diye seslendi tırabzanın üzerinden. "Jack! Orada mısınız?"

Kardeşi bir kat aşağıdaki koridorda belirdi. Ağzı yemekle doluydu ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne?" diye mırıldandı yemeğini yerken.

Dışarı bak. Çabuk ol. Caddenin karşısına. Kırmızı arabanın arkasına bak. Tekrar kaşlarını çattı, ön kapıyı açtı ve sonra tekrar ona baktı.

"Sadece bak!" dedi kadın. "Orada biri var! Çömelmiş!"

İçini çekti ve ön kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Joey sahanlıktaki pencereden onu izledi. Onun ayak sesleri üzerine çalılıktaki kadın hafifçe kıpırdandı ve kırmızı arabanın arkasına saklandı. Joey cama vurdu. Kadın başını kaldırdı ve bir an için göz göze geldiler. Kırklı yaşlarındaydı, Joey artık görebiliyordu ve solmakta olan bir film yıldızı gibi güzeldi. Joey onu bir yerden tanıyordu; onu daha önce kesinlikle görmüştü.

"Orada hiçbir şey yok," diye seslendi kardeşi merdivenlerden yukarı.

Ön kapının tekrar kapandığını duydu ve ardından küçük sarışın kadının koştuğunu gördü.

Merdivenlerden Jack'e doğru yürürken, "Gitmiş," dedi. "Seni duyunca kaçtı.

En alt basamağa oturdu ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Jack'e baktı. "Sarışın bir kadındı," dedi. "Orta yaşlı. Alfie'yi izliyordu. Tom Fitzwilliam'ın evinin fotoğraflarını çekiyordu.

Jack esnedi ve onun yanına oturdu. 'Ah, evet. Sanırım kastettiğiniz kişiyi tanıyorum. Köyde yaşıyor. Biraz tuhaf biri. Onu aşağıda gördüm, insanlara bakıyor, bir deftere notlar alıyordu, küçük küçük işaretler. Akıl sağlığı sorunları olduğunu söyleyebilirim.

"O zaman burada ne işi var acaba?" dedi Joey. "Tom Fitzwilliam'dan ne istediğini merak ediyorum.

"Ah," dedi Jack, ayağa kalkıp vücudunu gererek. "*Herkes* biraz Tom Fitzwilliam ister.

Gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Bu ne anlama geliyor?

Pek bir şey yok. Sadece, adamlardan biri, değil mi? *Kadınlar onu istiyor. Erkekler onun gibi olmak istiyor.* Bunu bir Amerikan seslendiricisi tarzında söyledi. "Sen onun gibi olmak istiyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Jack. 'Pek sayılmaz. Ama neden biraz daha *savunmasız* insanları uçuruma sürüklediğini anlayabiliyorum. Çok karizmatik biri. Çok çekici. Ve onda böyle bir çekicilik var. Gösterişli, neredeyse. Sanki sizi kendinizden kurtarabilirmiş gibi.

Ondan uzaklaşıp mutfak kapısına doğru geri geri yürüdü. 'Yemeğimi bitirmeye gidiyorum,' dedi. "Bana katılmak ister misin?

'Ben iyiyim,' dedi. "Ben yukarı çıkıyorum.

"Emin misin?

Başını salladı, gülümsedi ve ağabeyinin sözleri kafasında yankılanırken bir süre daha basamakta oturdu.

Savunmasız insanlar.

Çalılıkların arasındaki kadını düşündü. Sonra kendi acınası karasevdasını düşündü ve belki de o kadar da farklı olmadıkları aklına geldi.

OceanofPDF.com

KAYDEDİLMİŞ RÖPORTAJ

Tarih: 25/03/2017

Konum: Trinity Road Polis Karakolu, Bristol BS2 0NW

Tarafından yönetildi: Somerset & Avon Polisi'nden Memurlar

Kayıt için tam adınız lütfen.

DP: Dawn Michelle Pettifer.

Teşekkürler. Ve tam adresiniz.

DP: 21 Bath Place, Bristol BS11.

Teşekkür . Bugün erken saatlerde memurumuza ne söylediğinizi bana anlatabilir misiniz?

DP: Evet. Ama öncelikle Joey Mullen'ın inanılmaz bir insan olduğunu düşündüğümü söyleyebilir miyim? Onu çok seviyorum. Gerçekten çok çalışıyor ve çocuklarla arası çok iyi. Harika bir insan.

Teşekkürler, Bayan Pettifer.

DP: Sadece - ve belki de hiçbir şey değil, bilirsiniz, tamamen kırmızı bir ringa balığı, ama birkaç hafta önce Joey ile işten sonra bira içmeye çıktım ve bana Tom Fitzwilliam'a takıntılı olduğunu söyledi. Takıntısının onu delirttiğini söyledi.

O kelimeyi mi kullandı? Deli mi?

DP: Evet. Söyledi. Takıntısının onu öldürdüğünü söyledi.

Harika. Teşekkür . Peki ya dün? İşteyken? Joey nasıl görünüyordu?

DP: Sinirli.

Sinirli mi?

DP: Evet. Sinirli. Kendinde değildi. Gittiğinde onun için endişelendim.

Peki neden onun için endişelendiniz?

DP: Bilmiyorum. Korkmuş görünüyordu. Tedirgin görünüyordu.

POLİS: Sizce Bayan Pettifer, Joey Mullen'ın Cuma akşamı sergilediği tavır, korkunç bir şiddet eylemi gerçekleştirmesine yetecek kadar 'tedirgin' görünüyor muydu?

DP: , doğru koşullar altında herkes her şeyi , değil mi? Bunu her okuyorsunuz. Yani

Evet, belki de öyleydi.

OceanofPDF.com

20 Şubat

Sevilla'daki otel tam bir bok çukuruydu. Jenna fazla bir şey beklememesi gerektiğini biliyordu.

Tüm yolculuk için kişi başı 330 sterlin, ama cidden - beş kişi üç kişilik bir odaya sıkıştırılmıştı, iki kamp yatağı köşeye sıkışmıştı, böylece odada dolaşmak için bile yer yoktu ve bavullarını balkona koymak zorunda kalmışlardı. Banyo tıkr tıkr işliyordu. Yatak çarşaflarında yırtıklar vardı ve eski bulaşık suyunda kaynatılarak yıkanmış gibi kokuyorlardı. Bess tuvaletin arkasındaki U kıvrımına sıkıştırılmış rulo halinde bir külot astarı bile bulmuştu.

"Eve gitmek istiyorum," dedi şimdi, küçük bedeni bir yastığın etrafında kıvrılmıştı. "*Halı kaplı bir zemini, güzel ve rahat bir yatağı*, lekesiz ve kullanılmış külot astarları olmayan güzel ve büyük bir banyosu olan bir yere gitmek istiyorum. Bilirsiniz..." Dik oturdu. 'Bahse girerim Bay Fitzwilliam'a odamızı göstersek bizim için bir yükseltme yapar. Eminim yapardı.'

O sırada kapı çalındı ve Lottie kapıyı açtığı anda, kızların odasına bakmak için birbirlerinin üzerinden bakan bir sürü erkekle karşılaştı. Onlar on birinci sınıfın alfa kızlarıydı, Jenna bu kadarını biliyordu. O, Bess, Lottie, Tiana ve Ruby. Bir grup falan değillerdi, sadece birbirleriyle iyi anlaşılan ve hepsi de oldukça yakışıklı olan beş kızdı.

"Tanrım, odan berbat," dedi çocuklardan biri.

"Biliyorum, doğru!" dedi Bess. "Sizinki?"

"Bizimki harika. Oturma alanı gibi bir şeyimiz var.

Evet, bir süit.

"Aman Tanrım! Bess sırayla her kıza döndü, ağzı açık kalmıştı. 'Lanet olası bir süitleri var! İşte bu kadar. Ayağa fırladı. "Bay Fitzwilliam'a söyleyeceğim. Jenna'ya baktı. "Gelmek ister misin?"

Jenna başıyla onayladı. Spor ayakkabılarını tekrar giydi ve Bess'i takip ederek pis koridorun sonunda öğretmenlerin bulunduğu odalara doğru ilerledi.

Kalıyorum.

Bay Fitzwilliam odasının kapısını açtığında, o sabah saat beş buçukta olduğu kadar canlı ve taze görünüyordu. "Hanımlar," dedi, "sizin için ne yapabilirim?"

"Burası bizim odamız, efendim," dedi Bess. 'Gerçekten çok kötü. İçinde kalabileceğimizden emin değilim, yalan söylemeyeceğim.

Yumrukları ağzındaydı ve normal ses tonundan yaklaşık yüzde 20 daha yüksek bir sesle konuşuyordu.

Bay Fitzwilliam dengesini bir ayağından diğerine kaydırdı, kollarını belinde kavuşturdu ve Bess'e baktı. "Nesi var bunun?"

"İki tane fazladan yatak var. Gerçekten berbat kamp yatakları. Beş kişiyiz ve hepimiz sıkış tıktış ve bavullarımızı koyacak yer yok. Onlar balkonda, efendim.'

Bay Fitzwilliam başını salladı. Jenna'yı şaşırtacak şekilde, endişelerini ciddiye alıyor gibi görünüyordu.

Connor Mates az önce bize bir sütleri olduğunu söyledi. Oturma yerleri falan varmış. Ve bu adil değil, efendim. Yani, hepimiz aynı parayı ödedik, değil mi?"

Kollarını iki yana açtı ve 'Tamam o zaman, şu odaya bir göz atalım. Önden buyurun.

Bess Jenna'ya muzaffer bir bakış fırlattı. Jenna omuz silkti.

Diğer kızların hepsi Bay Fitzwilliam'ı kapıda gördüklerinde dik oturdular. "Evet hanımlar," dedi, gözleriyle bir süre odayı taradıktan sonra, "aynı fikirdeyim. Bu kesinlikle kabul edilemez. Bana bırakın, resepsiyonla konuşup sizin için ne yapabileceğimize bakacağım. Hemen geri döneceğim. Gülümsedi ve parmaklarıyla şakağına dokunarak bir tür asker selamı verdi.

O gittikten sonra beş kız da şaşkın bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar ve ardından utanç verici bir kahkaha patlattılar.

"Aman Tanrım," dedi Lottie. "O çok havalı.

"Biliyorum, doğru," diye kabul etti Tiana. 'Eğer başka bir öğretmen olsaydı, bize sızlanmayı bırakmamızı söylerdi.

"Evet, mi?" dedi Lottie.

"Hepiniz gidebilirsiniz," dedi Bess. "O benim. "İğrenç," dedi Ruby, "ama gerçekten yaşlı.

"O yaşlı değil," diye yanıtladı Bess. 'Olgun biri. Şarap gibi. Peynir gibi. Onu seviyorum. Onu gerçekten seviyorum.

Jenna başını salladı. 'Gerçekten de öyle,' dedi.

Yarım saat sonra o ve Bess kendilerine ait bir odaya sahip oldular. Büyük bir çift kişilik yatak, bir kanepa, karşıdaki parka bakan bir manzara ve banyoda iki lavabo geniş bir süitti. Yönetim özür mahiyetinde bir kase meyve de göndermişti. Şimdi kanepede bağdaş kurmuş oturuyor, çiçek açmış İspanyol üzümelerini sanki çikolatalı şekerlemelermiş gibi yiyor ve iyi talihlerine gülüyorlardı.

Bess elindeki plastik su şişesini Jenna'nınkine vurarak, "Şeref," dedi. 'Bay Fitzwilliam'a. İnsanlar arasında bir tanrı.

Bay Phipp'in 'bir sandviç ve biraz kültür' olarak tanımladığı şey için dışarı çıkmak üzere lobide buluşmadan önce odalarında yarım saatleri vardı. Jenna'nın o sabah sırt çantasına koymayı unutmadığı seyahat programında Plaza de España'ya gidecekleri, orada yiyecek tezgâhlarını inceleyecekleri, satıcılardan İspanyolca sipariş verip kendi öğle yemeklerinin parasını ödeyecekleri, sonra da etrafta dolaşp köprülere bakacakları yazıyordu. Hava güzeldi; Jenna'nın daha önce İspanya'ya gittiği yaz aylarındaki İspanya gibi değildi ama dün beş derece olan ve yağmur yağan Bristol'dan çok daha iyiydi.

Makyaj çantalarını bavulundan çıkardı ve banyodaki lavabonun kenarına . Fayans çerçeveli aynada yorgun ve gri görünüyordu.

"Karısının biri olduğunu düşünüyorsun? Bess yatak odasından seslendi.

Jenna gözlerini devirdi. "Oh, bilirsin, muhtemelen gerçekten fit, seksi ve gençtir.

"Evet," dedi Bess. "Evet. Eminim öyledir.

'Gerçekten kocaman göğüsleri var. Ve muhtemelen *sürekli* seks yapıyorlar," diye devam etti, fazladan bir kat daha maskara sürerek. "Porno yıldızları gibi.

'Tanrım, Jen. Kes şunu.'

Çantasından bir tüp dolgunlaştırıcı dudak parlatıcısı çıkarıp sürmeden önce yenilenmiş yüzünü incelemek için durakladı. "Sadece şaka yapıyorum," dedi. 'Karısını gördüm. Hiç de öyle biri değil.

Bess aynadaki yansımada göründü. "Genç mi?

Evet. Genç gibi. Ondan daha genç. Her zaman koşu kıyafeti ve beyzbol şapkası giyer.

"Hm," diye yanıtladı Bess, "Melville'deki her orta yaşlı kadın gibi geliyor kulağa.

Jenna'nın telefonu çaldı. Ona baktı. Annesinden bir mesaj. *Bu sabah geri dönüşüm kutusunun yerini mi değiştirdin? Yanlış tarafa bakıyor!!*
Gözlerini kapattı. Bu sabah geri dönüşüm kutusuna dokunmamıştı.
Evden çıktığında hava zifiri karanlıktı, geri dönüşüm kutusunu bile .

Evet, geri yazdı, ben taşıdım.

Neden?

Arkasına bir kedi sıkışmıştı. Ne kedisi???

Tanrım, artık yerel kediler bile bu işin içindeydi.

Bilmiyorum. Sadece siyah bir tane. Endişelenmeyi bırak.

Tereyağındaki o garip işareti gördün mü? Gamalı haça benziyordu.

Bak.

Jenna'nın omuzları düştü. Bir saniye sonra telefonu tekrar çaldı. Tereyağının bir fotoğrafı vardı. Tereyağının üstünde, dün gece bir ekmeği yağlarken bıçakla bıraktığı iz vardı. Gamalı haça hiç benzemiyordu.

Dün gece çörek yedim. O bendim.

Güzel, diye cevap verdi annesi. Sonra: *Eve ne zaman döneceğini hatırlatır mısın?*

Cuma öğleden sonra.

Nerede hatırlatır mısınız?

Seville'deyim.

Bu çok hoş. Seni

seviyorum. Ben de

seni seviyorum anne.

Telefonunu kapattı ve bir süre ölü ekranına baktı. Sonra kapı çalındı ve Bess kapıyı açmaya gitti, karşısında Bay Fitzwilliam vardı, lacivert kapüşonlu tişörtü ve chino pantolonuyla kurt gibi ve tazeydi.

"Mutlu muyuz hanımlar?" dedi gözleriyle odayı hızla tarayarak. "Ah evet," dedi Bess. Çok teşekkür ederim Bay Fitzwilliam. Çok , çok çok minnettarım. Ve sen kesinlikle en iyisisin.'

Ona gülümsedi. "Bunu söylemen çok hoş, Bess. Ama ben sadece yapılması gerekeni yapıyordum. Ve sonuçtan çok memnunum. İkinizle de lobide görüşürüz..." kırmızı ve sarı çizgili kanvas kayışlı eski moda çelik yüzü saatine baktı. "Altı buçuk dakika!"

"Görüşürüz, Bay Fitzwilliam!" dedi Bess, kapıyı arkasından kapattı, sonra ellerini ağzına götürerek kapının önüne yığıldı ve "Aman Tanrım, adımı biliyor. Bay Fitzwilliam adımı biliyor.

"Herkesin adını biliyor, Bess.

"Evet, biliyorum - ama o *söyledi*!

Ama Jenna arkadaşıyla pek ilgilenmiyordu çünkü aklında bir şey vardı. Bay Fitzwilliam'ın saatiyle ilgili bir şey. Sarı ve kırmızı kayışlı saat. Çünkü onu daha önce, gençken başka bir yerde görmüştü.

Ve sonra geldi: Göller Bölgesi. On yaşındayken.

Ethan altı yaşındayken.

Annesinin aklı başındayken ve anne babası birlikteyken. Dört direkli yatakları olan güzel bir pansiyonda kalmışlardı ve pansiyon sahibinin altı tane av köpeği vardı ve hepsi birlikte arazide dolaşıyorlardı. Hava otuz dereceydi. Yılın en sıcak günlerinden biriydi. Bir gezi otobüsündeydiler ve bir gölün kenarında dondurma yemek için durduklarında bir kadın çığlık atarak aniden ortaya çıkmıştı. Üzerinde bir yelek, keten bir şort ve parlak pembe parmak arası terlikler vardı.

Sen, diye bağıırıyordu. *Sen!*

Sonra arkalarında bir yerden bir adam belirdi, uzun boylu, otoriter bir adam. Tur grubunun bir parçasıydı, genç bir karısı ve küçük bir oğlu vardı. Çığlık atan kadına yaklaştı ve ellerini çıplak kollarına dayadı ve kadın *Sen! Sen! Sen! Bunu nasıl yaparsın!* Adam onunla yumuşak ve sert bir konuşmuş, sonra onu gözlerini dikmiş bakan kalabalıktan uzaklaştırmıştı. Ve o saati takıyordu. Çizgili gömleğine uyduğu için fark etmişti. Ve bu *oydu*. Bay Fitzwilliam, annesinin sürekli söylediği adamdı.

Kadının ona neden bağırdığını asla öğrenemediler. Daha sonra ne olduğunu asla çözemediler. Sadece tatillerinde soluk bir leke olarak kalmıştı, noktası olmayan küçük, tedirgin edici bir cümle. Günlerce ve haftalarca o adamı hatırlayın, dediler. Ya ona bağırın kadını? Ona vuran? Hatırladın mı? Acaba bütün bunlar neydi?

Ve Jenna uzun süre boyunca annesinin yeni başöğretmeninin göl kenarındaki adam olduğuna inanmasının annesinin deliliğinin bir parçası olduğunu düşünmüştü. Annesi her zaman gördüğüne ikna olduğu insanları görüyordu.

Daha önce. Bazen daha uzun olurlardı ve o da ayakkabılarına asansör taktıklarını söylerdi, ya da daha sarışın olurlardı ve o da saçlarını boyadıklarını söylerdi, ya da daha genç olurlardı ve o da yüzlerini gerdirdiklerini söylerdi. Olduğuna inandığı kişiye çok fazla benzemeleri gerekmiyordu. Hayallerinin hiçbir mantığı ya da nedeni yoktu.

Ama bu sefer annesi haklıydı.

Tom Fitzwilliam'ı daha önce görmüşlerdi.

Göl kenarındaki adam oydu, kadının bağırduğu adam. Jenna omurgasından aşağıya doğru bir tedirginlik hissetti.

OceanofPDF.com

Freddie merdivenlerin başında oturuyordu. Az önce kapı zili çalmış ve tanımadığı bir adamın sesini duymuştu. Kim olduğunu görünce geriye doğru savruldu. Bir an için kalbi hızla çarpmaya başladı. Kızıl saçlı ve dövmele iri adamdı bu: Kırmızı Çizme'nin kocası. Onun burada ne işi vardı? Freddie'nin karısını gizlice filme aldığını bir şekilde keşfetmiş miydi?

Ama dinledikçe büyük adamın arkadaşça davrandığını duyabiliyordu. Kahkahalar vardı. Annesi, 'İçeri gel, içeri gel. Sana bir fincan çay getireyim mi?' dedi. Koca adam da "Hayır, teşekkür ederim, böyle iyiyim" dedi. Güzel ayakkabılar giyiyordu ve bir tüccar gibi yırtık pırtık paspaslarını ileri geri silerek aşırı zaman harcıyordu. Freddie parmak uçlarına basarak bir sonraki sahanlığa çıktı ve mutfaktan gelen sesleri dinledi. Konuşmanın özünü yakalamıştı. Büyük adam oturma odalarını ve mutfağı dekore edecekti. "Sadece normal renkler," dediğini duydu annesinin. "Muhtemelen kirli beyazlar.

"Duvar kağıdı var mı?

"Oh hayır. Hayır. sanmıyorum. Ben düz duvarları severim.'

Freddie odasına geri döndü ve ön kapının açılıp kapandığını duyana kadar bekledi, annesi 'Çok teşekkür ederim! Sizi arayacağız!" dedikten sonra aşağı inip "Burada ne işi vardı?" diye sordu.

"Koşudan dönerken gördüm onu," dedi annesi. "Boya sıçramış tulumlar giyiyordu ve ben de düşündüm ki, kapımızın önünde bir dekoratör var gibi görünüyor ve ben de bir tane bulmayı düşünüyordum çünkü bu ev..." Umutsuzca etrafına baktı. "Pek de bizim zevkimize göre değil, değil mi?

Freddie bu evi oldukça sevmişti. Koyu mavi duvarları, maun kaplama parçaları ve koyu çiçekli duvar kâğıtları . Bu ev

Dağınıktı ama yıllar boyunca evlerin çoğundan farklı olarak biraz karakteri vardı.

'Odamın yapılmasını istemiyorum,' dedi. "Odamı seviyorum.

'Evet, ondan bir fiyat teklifi almadan hiçbir konuda anlaşılamayız. Ve tabii ki babanla da konuşmam gerekecek.

Freddie koridordaki koltuğa oturdu. "biriydi?" "Kim? Ressam mı?"

"Adını bile bilmiyor musun?

"Ben sormadım! Bekle..." Konsol masasından bir kart çekti. 'İşte. Alfie Butter. Ha! Ne komik bir isim!' Kartı tekrar konsolun üzerine koydu. "Çok hoş biriymi. Ama gençti. Anlarsın ya? Üst katta fazla kalmadı.

Sonra sanki önemli bir şey hatırlamış gibi ona baktı. "Aç mısınız?" diye sordu. "Ne istersin?

"Orada ne var?

Bu hileli bir soruydu. Alışveriş yapmazdı. Sadece babası evdeyken alışveriş yapardı. Uyandığı andan yattığı ana kadar babam onun önceliği idi.

Tanrım. Pek bir şey yok. Makarna var mı? Ya da biraz güzel ekmek. Sana tostta yumurta yapabilirim?"

Tostta yumurta babasının en sevdiği yemektir. Başını salladı. Daha iyi bir şey için beklemenin anlamı yoktu.

Annesi duş alıp üstünü değiştirirken kendi başına içtiği çaydan sonra odasına döndü. Bugün okuldan eve uzun bir yoldan dönmüş, okuldaki herkesin konuştuğu yeni kız Romola Brook'u görmek için üç yol aşağıdaki özel kız okulu St Mildred's'in önünden geçmişti.

Altıncı sınıftan bir çocukla sohbet ederken çekmiş. Çok yaklaşmış, saçlarını yüzünden çekerken, arada bir parmak uçlarıyla dudaklarına dokunurken, gözleri kaldırırma dikilmişken çekmiş. Sonra da onu evine kadar takip etmişti. Şehrin hemen dışında, yeni inşa edilmiş küçük, modern bir evde yaşıyordu. Evin önünde bir Buda ve pencerenin önünde onu bekleyen uzun tüylü bir chihuahua vardı. Onu içeri girerken ve eğilip minik köpeği selamlarken fotoğraflamıştı.

Şimdi fotoğrafları ve film görüntülerini bilgisayarına yükledi ve onları düzenlemeye başladı. Fotoğraflarda yaptığı değişiklikleri güvence altına almak için kaydet tuşuna bastı ve ardından, her akşam yaptığı gibi, hiçbir şeyin tehlikeye atılmadığından emin olmak için güvenlik günlüğüne gitti. Kalp atışları bir an için hızlandı.

Beş geçersiz oturum açma girişimi olmuştur.

Nefes nefese, dosyaların açılıp açılmadığını görmek için Hızlı Erişim'e tıkladı ve ardından sandalyesinin arkasına ağır bir şekilde yaslandı, tüm hava ciğerlerini bir anda terk etti.

JT1.jpg. JT2.jpg. JT3.jpg. JT&BR1.jpg. JT&BR2.jpg. JT4.jpg.

Bunlar Jenna Tripp ve Bess Ridley'in ilk fotoğraflarıydı. Onlara yıllardır bakmamıştı. Bu dosyaları o açmamıştı. Başka biri açmıştı. Ve Freddie'nin kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

OceanofPDF.com

Bess ve Jenna, yolculuk için yanlarına aldıkları aptal topuklu botlarla Arnavut kaldırımlı sokaklarda ayaklarını yere sağlam basmaya çalışırken birlikte güldüler. Onları bir hafta önce Primark'tan özellikle Sevilla için almışlardı. Seyahat programında ayakkabıların 'rahat ve pratik' olması gerektiği özellikle belirtilmişti. Hiç aldırış etmemişlerdi.

Eski şehirde akşam yemeğine gidiyorlardı. Gece ay gibi parlak ve ılıktı ve grup çok neşeliydi, yüksek sesle konuşuyor, birbirlerine bağıyor, çok fazla gülüyor, kontrolden çıkmanın hemen hemen sağ tarafında kalıyorlardı. Restoranda, arka taraftaki özel bir odada dört büyük masaya dağılmışlardı. Her masaya bir öğretmen atanmıştı. Bay Fitzwilliam gelip yanlarına oturduğunda Jenna, Bess'in çizmesinin kaval kemiğine değdiğini hissetti.

"Pekala," dedi, "şanslı grup B. Görünüşe göre benimle sıkışıp kaldınız.

Sayfaları lamine edilmiş büyük menüler elden ele dolaşıyordu. Bay Fitzwilliam bir tanesini gülümseyerek Jenna'ya uzattı. "Sizi bilmem ama ben açlıktan ölüyorum," dedi.

"Öğle yemeğinde güzel bir şeyler mi efendim?" dedi Ollie adında bir çocuk.

"Evet, teşekkür ederim Ollie. Mükemmel *albóndigas* yedim. Biri bana *albóndigas*'ın ne olduğunu söyleyebilir mi?

"Köfte!" diye bağırdı biri masanın öbür ucundan.

Evet. Kesinlikle. Ben köfte yedim. Ve yanlış hatırlamıyorsam Thomas da,' Thomas'ın omzunu sıvazladı, 'lezzetli görünen bir *bocadillo de tortilla* vardı. Bunun ne olduğunu bilen var mı?

"Gevrek bir sandviç!

"Hayır," diye cevap verdi. 'Cips değil. Bu farklı bir tortilla türü. Başka isteyen var mı?

"Omletli sandviç?" diye önerdi Jenna.

'Evet. Omletli sandviç. Bir İspanyol omletinin içinde ne olduğunu bilen var mı?

Eller havaya kalktı.

"Yumurtalar!" dedi

biri.

"Patates!" dedi bir başkası.

Jenna, Bess'in anlamlı anlamlı Bay Fitzwilliam'a baktığını gördü. Sonra etrafına baktı ve neredeyse herkesin Bay Fitzwilliam'a anlamlı anlamlı baktığını, fark edilmeyi, övülmeyi umduğunu gördü. Kızlı erkekli herkes çılginca onu etkilemeye çalışıyordu; önce sorularına doğru yanıtlar vererek, sonra da sohbet değiştiğinde onu güldürmeye çalışarak. O da bunu sık sık ve gerçek bir zevkle yapıyordu.

Bess'in gördüğü şeyi görmeye çalışarak ona baktı. Onun bir zamanlar oldukça yakışıklı olduğunu söyleyebilirdi. Ve hoş bir gülümsemesi vardı. Ama ona göre o hâlâ yaşlı bir adamdı. Başının tepesinde, kafa derisinin bembeyaz parladığı bir bölge vardı. Elleri yara bere içindeydi. Ve yaşlı adam dişleri vardı: macunun o isimsiz tonu.

Bay Fitzwilliam dönüp ona baktı ve yüzünden bir şeyin geçtiğini görünce keskin bir nefes aldı. Ne tam olarak tanımlayabildi ne de kelimelere dökebildi. Kelimeler onun güçlü yanı değildi. Evde ödevlerini yaparken doğru kelimeleri bulmak için internetteki eşanlamlılar sözlüğünü çok kullanırdı. Ama bu ilkel ve yanlış bir şeydi.

Bakışlarını indirdi ve yanaklarının kızardığını hissetti. Merakını görmüştü ve bu onun için bir şey ifade ediyordu. Buna tepki vermişti. Kendini bir şekilde kapana kısılmış, tuhaf ve tatsız bir şeyin suç ortağı gibi hissediyordu.

Ve sonra aklına o kelime geldi, düşüncelerinde peşinden koştuğu o zor kelime. Bay Fitzwilliam'ın bakışı. *Yırtıcı* bir bakıştı.

Yatma saati 11'di. Işıklar 11:30'da kapanacaktı. Saat on bir yirmi olmuştu ve öğretmenler her an herkesin yattığından emin olmak için gelebilirlerdi. Ama Bess bir üst kattaki Lottie, Ruby ve Tiana'nın odasında takılmaktan hâlâ dönmemişti. Jenna cilt bakımı rutini için huzur içinde yapmak için erkenden odalarına dönmüştü. Bess'e bir WhatsApp mesajı gönderdi. *N'apıyorsun sen? Bir uyarı alacaksın????*

Bir süre gönderilen mesaja baktı ve iki mavi tikin görünmesini bekledi. Ama . Zaman on bire döndü

yirmi ile on bir yirmi beş arası. Bir mesaj daha gönderdi. Ama hâlâ okunmamıştı. Sonra odalarının kapısına gitti ve koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. Bayan Mangan'ın başını Kat ve Mia'nın odasının kapısına dayamış, onlara telefonlarını kapatmalarını söylediğini görebiliyordu. 'Telefonların kapandığını görene kadar burada duracağım kızlar. Bütün gece buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum.

Bayan Mangan kendi odalarına varmadan önce bu koridorda kontrol edilmesi gereken iki oda daha vardı. Lottie'ye bir mesaj gönderdi. *Bess'e hemen buraya gelmesini söyle. Bayan Mangan iki dakika uzaklıkta!*

Mesaj hemen okundu olarak görüldü ve bir saniye sonra bir cevap geldi. *O burada değil. 20 dakika önce çıktı!*

Kapıya geri döndü ve koridorda bir aşağı bir yukarı göz gezdirdi. Bayan Mangan bir kapı aşağıdaydı. Sonra Bess'in diğer yönden geldiğini gördü. Bay Fitzwilliam'la birlikteydi. Jenna'nın içinde derinlerde bir şey sertçe sıkıştı.

Yaklaştıklarında Bay Fitzwilliam Jenna'ya baktı, sahte bir sertliğin altında gömülü bir gülümseme vardı. "Jenna. Oda arkadaşını geri getiriyorum. Erkeklerin odalarından birinde yatağın altında saklanırken bulundu. Bunun kaydını tutmayacağım çünkü bu ilk gece ve hepimiz biraz fazla heyecanlıyız. Ama cidden, kuralların orada olmasının bir sebebi var, Bess. Eğlenmeni engellemek için değil. Seni korumak için varlar. Gecenin bir yarısı odana dönmenin yolunu kendin bulmak zorunda kalsaydın ne olurdu? Bu karanlık koridorlarda? Kim bilir kime çarpardın? Huh?"

"Gerçekten üzgünüm Bay Fitzwilliam," dedi Bess, başını öne eğerek.

Jenna'ya baktı, taze yüzlü ve temizlenmişti, saçları arkadan bağlıydı, dişleri fırçalanmıştı ve yatmaya hazırdı. "Ona göz kulak ol," dedi nazikçe. "Mantıklı bir kız olduğunu söyleyebilirim.

Jenna hızlıca başını salladı.

'Kimsenin ailesine korkunç telefon görüşmeleri yapmak zorunda kalmak istemiyorum. TAMAM MI?'

İki kız da başını salladı. Ve kısa ama yüklü garip bir an yaşandı. Biri hâlâ parti kıyafetleri içinde, saçları dağınık ve topuklu botları elinde, diğeri pijamalı ve yatmaya hazır iki kız ve aralarında, ne babaları ne de arkadaşları olan uzun boylu, geniş omuzlu bir adam duruyordu. Vinyetin arka planında, genç kızların efemerasıyla kaplı çift kişilik yatak gizleniyordu: çengelli kırmızı bir sutyen

komodinin üzerinde buruşmuş, ruj lekeli bir mendil vardı. Odada Superdrug güzellik reyonunun şekerli kokusu, Clearasil'in tıbbi tınısı vardı. Bay Fitzwilliam doğruldu, gülümsedi ve "İyi geceler hanımlar," dedi, "Bu sahne, küçük bir fırçanın minik dokunuşlarıyla en ince ayrıntısına kadar çekilmiş bir portre gibi görünüyordu. Hemen yatağa girin. İkinizle de tam sekiz buçukta kahvaltıda görüşürüz.

Bess hızla içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattılar. Ama Jenna gözünü kapıdaki gözetleme deliğine dayadığında onu orada, odalarının hemen dışında, elleri cebinde, bakışları onun üzerinde gördü.

OceanofPDF.com

21 Şubat

Joey Salı akşamı işten döndüğünde Rebecca evdeydi. Oturma odasında idi, önündeki masada bir dizüstü bilgisayar vardı ve kulakları kulaklıklarla tıkalıydı. Joey bir an kapının önünde durdu ve manzarayı seyretti. Rebecca'yı evde nadiren görürdü. Evde olduğu zamanlarda neredeyse her zaman birinci kattaki ofisinde kilitli olurdu.

Nereden gelmişti bu kadın? Bir zamanlar kardeşinin bir gün birlikte olabileceği kişinin belirsiz, heyecan verici kavramı varken, şimdi Rebecca vardı. Pek de uygun biri gibi görünmüyordu. Sanki bir seçmede yanlış odaya girmiş ve yanlış oyunda rol almış gibi hissediyordu. Ağabeyi bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Onun için başka türlü olamazdı. Ama Joey başka bir sonuçtan, başka bir baldızdan, içkiden, kulüpten ve arada sırada kaybolan hafta sonlarından hoşlanan havalı bir kızdan mahrum bırakılmış gibi hissediyordu. Ya da annesinin hayatında bıraktığı boşluğu doldurabilecek anaç ve sevecen biri. Joey bekârlığa veda gecesine davet edilmişti. Rebecca ve birkaç arkadaşı Bath'daki Thermae Spa'da bir gün geçirdikten sonra lüks bir otelde akşam yemeği yemişlerdi. O pas geçmişti. İbiza'dan ayrılmaya değmezdi. Ama belki de çaba göstermeliydi. Belki de kaz ciğeri yerken birbirlerine bağlanırlardı ve artık araları bu kadar garip olmazdı.

"Merhaba," dedi yüksek sesle.

Rebecca onu duymadı.

"Merhaba!" dedi tekrar.

Bu sefer Rebecca döndü. "Ah," dedi bir kulaklık çıkararak. "Merhaba.

"Eve erken gelmişsin.

"Evet, hastanede randevum vardı, o yüzden hemen geri geldim. "Oh," dedi. "Her şey yolunda mı?"

'Evet. Sadece rutin bir kontrol. Birkaç kan aldılar. Joey'e kolunun iç tarafındaki küçük bir alçının altındaki koyu renkli çürüğü gösterdi. "Ama her şey yolunda.

"Güzel," dedi Joey. 'Bu çok iyi. Şimdi kaç hafta kaldı?' 'On iki.

Ish.'

Daha anlamlı bir yanıt alamayınca 'Vay canına,' dedi.

Kısa bir sessizlik oldu. Joey, Rebecca'nın parmaklarının Joey içeri girdiğinde çıkardığı kulaklıkla oynadığını görebiliyordu. Bakışlarının dizüstü bilgisayarının ekranına döndüğünü gördü.

"Size bir fincan çay getireyim mi?" dedi.

"Hayır. Rebecca özür dileyerek başını salladı. "Teşekkür .

"Emin misin?

"Eminim," diye cevap verdi, kulaklık şimdi kulağının yarısına kadar gelmişti. "Teşekkür ederim.

Joey odadan çıkmak üzereydi ama birden Rebecca'ya döndü. "Merak ediyordum da," dedi, "nasıl karar verdiniz? Bebek sahibi olmak istediğinize mi?

Rebecca kulaklığı tekrar bıraktı ve Joey'ye göz kırptı.

"Soruyorum," diye devam etti, "çünkü Alfie bir bebeğimiz olmasını istiyor." "Ah!" Rebecca elini köprücük kemiğine götürdü. "Bu...

"Şey, bu harika. Tabii ki harika. Alfie'yi çok seviyorum ve onu mutlu etmek istiyorum ve bu yıl yirmi yedi yaşında olacağım, yani çok genç falan değilim. Ve bebeklerimizin ne kadar tatlı olacağını hayal edebiliyor musunuz? Ama ben sadece... Bunun için biçilmiş kaftan olduğumu düşünmüyorum. Ben anne olacak biri değilim. Çocuklu kadınları gördüğümde sanki başka bir kabileden insanlara bakıyormuşum gibi geliyor. *Ben senin gibi değilim* diye düşünüyorum. Ve şimdi böyle hissediyorsam, belki de hep böyle hissedeceğimden korkuyorum, ya sonra?

"Peki, Alfie'ye söyledin mi?

"Hayır. Yani, yeni evlendiğim adama bebeğini doğurmak istediğimden emin olmadığımı nasıl söyleyebilirim?

"Ne olursa olsun, Joey, ben de bebek seven biri değilim. Elini karnına götürdü ve önce aşağıya, sonra yukarıya, Joey'e baktı. "Hiç çocuk istemedim. Hâlâ da çocuk istemiyorum.

"Ama-" diye başladı Joey.

"Jack bir bebek istedi. Jack'in mutlu olmasını istiyorum. Bu yüzden. Hüzünle gülümsedi ve karnını ovuşturdu.

Joey biraz umutsuzca, "Geldiğinde bayılacaksın," dedi.

"Ha! Size Alfie'den bir bebek yapın, doğduğunda çok seveceksiniz desem ne derdiniz?"

"Bence..." Durakladı. "Haklısın," dedi.

Rebecca, "Bebek doğduğunda hâlâ burada yaşıyor olacak mısın?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Hâlâ burada olmamı istiyor musun?"

Kısa bir sessizlik oldu. Joey bir an için Rebecca'nın kendisinden taşınmasını istemek için bir yol bulmaya çalıştığını düşündü. Ama sonra gözlerini yumruğuna indirdi ve, "Evet, sanırım Jack... ve ben... sanırım sana gerçekten ihtiyacımız olacak," dedi.

OceanofPDF.com

Jenna o sabah annesine bir mesaj gönderdi. *Göller Bölgesi'ne ne zaman gitmiştik?*

Bir dakika sonra cevap geldi. *Yaz tatili, yaklaşık beş yıl önce. On yaşındaydın. Neden?*

Hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece hatırlayamadım.

Arka yoldaki kaktüsleri suladın mı? Yağmur yağmadı ve onlar nemli mi?

Hayır. Ve yağmur yağdı. Dünden önceki gün. Hatırladın mı?

Olması gerekenden daha nemli hissediyorlar. Yeni sulanmış gibiler. Neden biri kaktüslerimizi sulasın ki?

Aynen öyle! Biliyorum! Bu çok çılgınca! Bu insanlar! Bir dahaki sefere ne düşünecekler!

"Kime mesaj atıyorsun?" dedi

Bess. "Annemle.

"Ah," dedi Bess, nazık bir anlayışla başını sallayarak. "O iyi mi?"

"Kaktüsü sulayan biri yüzünden çıldırıyor.

Bess omuz silkti ve iç çekti. 'Zavallı annen,' dedi.

Bess, babası ve Ethan dışında Jenna'nın annesi hakkındaki gerçeği bilen tek kişiydi. Bess olarak bu konuda ne söyleyeceği ya da ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bu iyiydi. En azından Jenna yargılanmaktan ya da sonuçlarından korkmadan ona karşı açık olabilirdi.

Telefonunda Chrome'u açtı ve *Lake District 2011 Tom Fitzwilliam* yazdı. Karşısına çıkan tek şey Bay Fitzwilliam'ın şanlı kariyeriyle ilgili makale üstüne makaleydi: paraşütle indiği okullar, yarattığı değişiklikler, gerçekleştirdiği mucizeler. Çok sayıda okulun kapısının önünde ustaca ve heybetli görüldüğü sayısız fotoğrafı vardı. Ancak beş buçuk yıl önce Göller Bölgesi'nde bulunmasıyla ilgili hiçbir şey yoktu.

"Aah!" dedi Bess, eğilip Jenna'nın telefonunun ekranına bakarak. "Eski Bay Fitzwilliam büyüğü sana da bulaşmaya başladı mı acaba?"

Jenna telefonunu Bess'in bakışlarından çekti. "Siktir git," dedi dehşete kapılarak. 'Hayır! Sadece onunla ilgili bir şey hatırladım. Bir keresinde ben küçükken benimle bir otobüs yolculuğuna çıkmıştı. Ve bir şey oldu. Ve ben sadece merak ediyordum. Hepsi bu.

"Evet, doğru. Bess kuşkuyla çenesini sıvazladı. "Doğru.

Tanrım, Bess. Bay Fitzwilliam'dan hoşlanmıyorum, tamam mı? Bence Bay Fitzwilliam iğrenç biri.'

"Hmmm.

'Peki dün gece neler oluyordu? Erkekler tuvaletinde ne yapıyordunuz?'

"Erkekler değildim," diye cevap verdi Bess çenesini üstün bir şekilde eğerek. "Ne?"

"Şey, yani, başlangıçta erkeklerin odasındaydım ve Bay Fitzwilliam beni yatağın altında saklanırken buldu ama sonra bir süre sohbet ettik.

Jenna dik oturdu ve arkadaşına kuşkuyla baktı. "Bir süre sohbet mi ettiniz?"

"Evet. Tıpkı kanepede, sahanlıkta olduğu gibi.'

"Anlamıyorum. Sahanlıktaki kanepede sohbet ederek ne yapıyordunuz?"

"Bilmiyorum. Bana ülke dışına ilk çıkışımda nasıl eğlendiğimi sormaya başladı ve sonra bir kanepenin önünden geçtik ve ikimiz de oturduk. Ve sohbet ettik.'

"Ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Sadece eşyalar. Gittiği tüm ülkeler, hoşuma gideceğini düşündüğü ülkeler. Bana boş bir yılından ve arkadaşlarıyla yaptığı inter-railing'den bahsetti - bu arada bunu kesinlikle yapmalıyız - ve bilmiyorum, sadece bunun gibi şeyler.

'Ne kadar süre sohbet ettiniz? İnişte mi?'

"On dakika kadar. Sonra da '*Kahretsin, saate bak, Bayan Mangan seni odanın dışında bulmadan önce odana geri götürmeliyiz*' dedi.

"Ama neden dün gece bana söylemedin?"

Bess omuz silkti. 'Sormadın ki. Hepiniz *şimdi uyuyacağım* deyip huysuzlandınız.

"Sinirli
değildim. "Evet,
öyleydin.

"Hiç de değildim! Sadece yorgundum. Sabahın beşinden beri ayaktayım.' Jenna arkadaşına baktı. "Sence de bu biraz garip değil mi?" dedi. "O mu yapıyor bunu?"

Ne yapıyorsun? Benimle mi konuşuyorsun? Bu neden garip?"

"Bilmiyorum. O elli yaşında, sen on beş yaşındasın. Yatma vaktiydi. Seni hemen geri getirmeliydi. Bu çok garip.'

"Acaba biraz kıskanç mısın Jenna Tripp?"

"Siktir git! Jenna bir minder aldı ve Bess'e doğru itti. Bess güldü ve ona doğru geri itti. Sonra karo zemine çarpan bir akıllı telefonun korkunç sesi duyuldu ve ikisi de yatağın kenarından bakmadan önce kaskatı kesilip birbirlerine baktılar.

Jenna telefonunu almak için eğildi ve hasar olup olmadığını kontrol etmek için ışığa tuttu. "Kahretsin," dedi, "*kahretsin*. Ekranın köşesinde bir çip vardı. Çipi yavaşça parmakladı. Telefonu alalı sadece birkaç hafta olmuştu.

Bess ona baktı ve "Özür dilerim." dedi.

Sonra Jenna küçük Bess'in sahanlıktaki kanepede Bay Fitzwilliam'la oturup çocukluk tatilleri hakkında sohbet ettiğini düşündü ve korkunç bir endişe duydu. Onun güzel, umutsuz, savunmasız arkadaşı.

"Sorun değil," dedi, Bess'i kucaklamak için kendine doğru çekti, yumuşak sarı saçlarının arasından kafa derisinin tanıdık kokusunu aldı. "Sadece bir telefon.

O gece yemekten sonra Jenna Bess'e yakın kalmaya özen gösterdi. Lottie, Ruby ve Tiana odalarına geldiler ve Snapchat'te oyalandılar ve çocuklara şaka yaptılar ve ölecekmiş gibi güldüler.

Saat 11.15'te diğer üçü itaatkâr bir şekilde üst kattaki yatak odalarına geri döndüler. Jenna Bayan Mangan'ın koridordan geldiğini, diğer odalara yaptığı ziyaretlerin tıkırtılarını ve fısıltılarını duyabiliyordu. Pijamalarını giydi, dişlerini fırçaladı, makyajını temizledi ve bir lekesini sıktı. Bess arkasından banyoya girerken kapının hafifçe vurulduğunu duydu. Bayan Mangan'ın sıkılmış, endişeli yüzünü görmeyi umarak kapıyı açtı. Ama onun yerine Bay Fitzwilliam'ın baş döndürücü varlığıyla karşılaştı.

Kollarını göğsünde kavuşturdu, yeleğinin altında sütyensiz olduğunun farkındaydı. "Ah.

İyi akşamlar Jenna. Bess'i kontrol etsem iyi olur diye düşündüm. Onu erkeklerin katında herhangi bir yatağın altında saklanırken bulamadım, bu yüzden sadece seninle olduğundan emin olmak istedim.

"Öyle," diye cevap verdi. "Banyoda.

Bay Fitzwilliam önce banyo kapısına, sonra da Jenna'ya baktı. "Emin misiniz?

Evet. Kesinlikle. Yatmaya hazırlanıyor. Bütün gece burada benimleydi.'

"Bess!

Jenna omzunun üzerinden seslenen Bay Fitzwilliam'ın sesiyle hafifçe sıçradı.

"Hm?" diye boğuk bir cevap geldi.

Bay Fitzwilliam sanki bir şekilde haklı çıkmış gibi Jenna'ya gülümsedi. "Güzel," dedi. "Bu çok iyi. Bess diş fırçasını dişlerinin arasına sıkıştırmış ve vücuduna bir havlu sarmış halde banyodan çıkarken kapı arkasından tıkırdarak kapandı ve gitti. "Washat Mishter Fitshwillum?" diye sordu diş fırçasının arasından, gözleri kocaman açılmıştı.

Evet. Seni kontrol ediyordum. Şimdi gitti.'

Bess suratını astı ve diş macununu tükürmek için banyoya gitti ve bir süre sonra gülümseyerek geri döndü. "Gördün mü?" dedi. 'O dünyanın en tatlı, en sevimli adamı değil mi? *Her şey* gibi değil mi?

OceanofPDF.com

22 Şubat

Pazartesi gecesinden beri Freddie bilgileri doğru düzgün özümsemeyi bırakmıştı. Zihni sürekli olarak hacker'ıyla ilgili teorilerle çalkalanıyor ve dönüp duruyordu; öyle ki, doğru alıştırma tahtada açıkça yazılı olduğu halde yanlış alıştırmayı yaptığı için Latince dersinde Bayan Johnson tarafından azarlanmıştı. Freddie hatalı olmaktan hoşlanmıyordu ve hatalı olduğu için herkesin önünde azarlanmaktan da hiç hoşlanmıyordu ve bu küçük aşağılanmayı günün geri kalanında hacker'ın kemirici gizemiyle birlikte yanında taşıdı, öyle ki Çarşamba öğleden sonra üçlü fen dersinin sonunda zil çaldığında bir şeylere vurmaya hazırdı.

Ama sonra aklına Romola Brook ve onun ışıltılı gözleri geldi ve şöyle düşündü: Onu görmek isterdim; bu beni daha iyi hissettirirdi. Böylece St Mildred's'e doğru sola döndü ve caddenin diğer tarafında birkaç dakika oyalanarak onun çıkmasını bekledi. Bu kez etrafında altıncı sınıftan yalaka biri yoktu; yalnızdı, telefonuna bakıyordu, yolun karşısında onu susamış gözlerle izleyen çocuktan habersizdi.

"Anne," dediğini duydu zebradan geçerken telefonuna, "biraz geç kalacağım. Ryman'a gidip klasör almam gerekiyor. Bana para verebilir misin? Döndüğümde? Ya da hesabıma yatır. Tamam o zaman, yarım saat sonra görüşürüz.

Ana caddeye doğru onu takip etmek için hızını artırdı. Kulaklıkları kulağına takmasını ve telefonundan dinlemek için bir şeyler seçmesini izledi. Forever 21'in önünde bir an durdu ve vitrindeki süet etek ve yelekli bluza baktı. Onu bu eteğin içinde hayal etti. Süetin tarçın renginin kestane rengi saçlarını mükemmel bir şekilde ortaya çıkaracağını düşündü ve birden kendini Forever 21'e girip Romola Brook için süet eteği satın aldığı ve sokakta ona saçları ve gözleri hakkında bir tür nazik yorumla uzattığı bir fantezi senaryosuna saplanmış buldu.

Garip bir fantezi senaryosunda kızın ona gülümsediğini ve *"Vay canına, teşekkür ederim, bayıldım"* dediğini gördü.

Forever 21'in vitrinine bakmayı bırakmıştı ve şimdi Ryman'a doğru gidiyordu. Saçları kalındı ve uçları küt kesilmişti. Bir kısmı arkadan bağlanmış, geri kalanı ise açık bırakılmıştı ve yürürken bir o yana bir bu yana sallanıyordu. İnce bacakları vardı, neredeyse çok inceydi, hafifçe ip gibiydi ve yürüyüşü oldukça tuhaftı, sanki ayakkabılarından birinde taş varmış gibi, ama bu sadece onun çekiciliğini arttırdı, onu daha az mükemmel, daha az ulaşılmaz yaptı.

Freddie telefonunu çıkarıp onun tel gibi bacaklarının fotoğrafını çekmek üzereydi ki Ryman'ın evine dönmeden hemen önce bir an durdu. Vücudu takip edildiğini hisseden bir orman hayvanı gibi kaskatı kesildi ve hareketsiz kaldı. Freddie kısa bir süreliğine arkasını döndü ve geri döndüğünde Romola kırtasiye dükkânına girmişti. Yolun karşısına geçti ve sokağın diğer tarafından onu izledi. Ona garip bir şeyler oluyordu. Bunu yüzlerce kez yapmıştı: insanları izlemiş, onları takip etmiş, fotoğraflarını çekmişti. Ama daha önce hiç gergin hissetmemiş, yakalanmaktan endişe . Ama özel bilgisayar dosyalarına girilmesiyle ilgili bir şey onu savunmasız ve aptal hissettirmişti. Birileri kendi kişisel dünyasının, patronun kendisi olduğu dünyanın eşsiz mekaniklerini görmüştü ve bu durum ona kendini hiç de iyi hissettirmemişti. Sanki yanlış bir şey yapıyormuş gibi, sanki kendisi bir şekilde hatalıymış gibi hissetmesine neden olmuştu.

Freddie yanlış hissetmekten hoşlanmazdı. Freddie asla yanılmazdı.

İçinin derinliklerinde bir şeylerin kaynadığını hissetti. Kendini Ryman's'a girerken ve Romola Brook'a karşı kasıtlı olarak kendini iterken, onu sözsüz bir şekilde dosyalama vitrinine doğru bastırırken hayal etti; şok olmuş nefesinin tatlı şekerinin yanağına değdiğini, sıksa bacaklarındaki hafif titremeyi hayal etti. Bunu yapmak istiyordu; bunu yapmayı gerçekten çok istiyordu. Kafasındaki Latince öğretmenin sesini yok edecekti; bir yerlerde birinin, bir ya da belki tanıdığı birinin, dosyalarını ve fotoğraflarını karıştırdığı, ne olduklarını anlamadığı, kınayarak başını salladığı düşüncesi.

Bunun yerine onun gitmesini beklemiş ve yüzünün tam cepheden fotoğrafını çekmiş. Eve döndüğünde yatak odasının kapısını kilitledi, perdeleri çekti, Romola'nın kafasını çıplak bir kadının vücuduna photoshopla yapıştırdı, dizüstü bilgisayarında tam ekrana getirdi ve pantolonunu indirdi. Fotoğrafa baktı.

görüntü, eli kendi üzerindeydi ve sonra bedensiz kafanın gözlerinde bir şey gördü, nefesini kesen bir şey. Ona bakan bir insan gördü. Yeni bir kasabada ve yeni bir okulda sıksa bir kız gördü. Aptal, küçük bir köpeğı seven ve Forever 21'den parasının yetmeyeceğı şeyler isteyen bir kız. Ryman'a klasör almaya giden ve dışarıda dolaşan tuhaf çocuktan habersiz bir kız.

Pantolonunu geri çekti ve görüntüyü kapattı, yeni ve olağanüstü bir şeyin şok dalgalarının kafasının etrafında sektiğini .

OceanofPDF.com

24 Şubat

Tom Fitzwilliam geri dönmüştü. Joey bir scooter'ın tepeye doğru hızla çıktığını duymuş, üst kattaki pencereden bakmış ve Deliveroo sürücüsünün kaskını çıkarıp mopedinin arkasından fermuarlı poşete uzandığını görmüştü. Çantayı Fitzwilliams'ların evine götürüşünü izlemiş, sonra da Tom'un yumuşak gri bir kazak ve kot pantolonla görüldüğünü, teslimatı şoförden aldığını, ona bahşiş verdiğini ve kapıyı tekrar kapattığını görmüştü.

Kalbi hızla çarptı ve hastalıkla heyecanın korkunç bir karışımını hissetti. Bütün hafta boyunca onu tekrar görme düşüncesini karnında bir yumru gibi hissetmişti. Hafta ilerledikçe bu yumru daha da büyümüştü. Çarşamba günü köyde karısının yanından geçmişti. Joey yanından geçerken sanki bir rüyadan gerçeğe dönüşen biriymiş gibi ona bakmıştı. Karısı onun baktığını görmüş ama tepki vermemiş, sadece küçük bir gülümseme takınmış ve yoluna devam etmişti. Tom ona Weaver's Arms'da olanlardan bahsetmemişti, bu çok açıktı. Ama yine de o yumru oradaydı, korku ve endişenin sert düğümü.

Arabası bütün hafta boyunca aynı park yerinde durmuştu ve Joey sonunda onun iş için bir yerlere gitmiş olması gerektiği sonucuna varmıştı.

Ve şimdi evdeydi, ondan sadece iki kapı ötedeydi.

Kaçmak istiyordu, burada olmak değil. Alfie'ye mesaj attı: *Neredesin?*

İşe yeni geldim.

Yatabilir misin?

Yapacak bir şey yok. Personel yetersiz.

Gelip barda oturabilir miyim?

Elbette bebeğim.

Omzu açık siyah bir kazak giydi, kocaman altın halka küpeler taktı, kırmızı ruj sürdü ve kırmızı süet çizmelerini giydi.

Otobüs durağında, kalbi kaburgalarının altında çarpıyordu. Oturmuş otobüsü beklerken gözlerini boyalı evlere dikti. Kardeşinin evindeki vitray pencerenin alacalı kaleydoskopik ışıltısını gördü ve iki kapı ötede Tom'un evinde parlayan ışıkların sessiz altın ışıltısını gördü. Tom'un evinin tepesinde, pencerenin karşısında bir figür hareket etti. Figürün elindeki bir şeyin parıltısını yakaladı. Bir an için bunun Tom olabileceğini düşündü ama cama yaklaştıkça bunun çok daha küçük biri olduğunu gördü, ya karısı ya da oğluydu. Nefesi kesildi. Sonra arkasından gelen bir ses duydu, bir kadın sesi, "Seni görüyorum. *Seni yukarıda görüyorum!*

Joey sıçradı ve döndü. Arkasında kırklı yaşlarının başında, ince kemikli ve güzel bir kadın vardı. Joey tekrar pencereye döndü ve Tom'un evinin tepesindeki figürün orta parmağını yavaşça uzattığını ve pencereden tekrar uzaklaşmadan önce bir süre orada bıraktığını gördü.

"Onu gördün mü?" dedi kadın, Joey'ye doğru yaklaşarak. "Yukarıda mı? Joey başıyla onayladı. Kadında endişe verici bir şey vardı, gözlerinde ve vücut dilinde karanlık bir yoğunluk vardı. Joey'nin ilgisini çekecek biri değildi.

karanlıkta.

"O her zaman yukarıda," dedi kadın. "Her zaman fotoğraf çekiyor ve dürbünüyle bakıyor. O sadece bir çocuk, bilirsiniz, bir genç. Babası için çalışıyor.

Joey yine kibarca başını salladı, bu kadının konuşmaya hazır olduğuna dair inancını daha da körüklemek istemiyordu.

"Babasını tanıyor musunuz?" dedi kadın. "Başöğretmen mi?"

"Hayır," dedi kadın. "Pek sayılmaz.

"Geçen hafta seni eve taksiyle mi getirdi?" "Ne?

"Geçen Cuma gecesi seni gördüm. Seni eve getirdi ve ön kapıya kadar götürdü.

Birden aklına geldi. Bu o kadındı; geçen gece ağaçların arasında saklanan kadın.

"Beni takip ettiriyor," diye devam etti kadın. "Oğluna benim fotoğrafımı çektiriyor. Ve kızımın. Kadın ince bir elini boğazına götürdü ve iç çekti. "Başlıca kişi o. Onlardan en az bir düzine var. Ama asıl olan o. Birincisi. Gördüklerimiz yüzünden. Ben ve ailem. Yıllar önce. Bir kadının ona saldırdığını gördük ve o da bunu çalıştı, sadece kızgın olduğunu söylemeye çalıştı. Ama ne derler bilirsiniz: hayır

Ateş olmayan yerden duman çıkmaz. Yanlış bir şey yapmamışlarsa neden bir kadın Göller Bölgesi'nin ortasında rastgele birine saldırırsın ki? Hm?'

Joey umutsuzca yola baktı ve otobüsün ortaya çıkıp onu bu tedirgin edici karşılaşmadan kurtarması için sessizce dua etti.

'Herkes onun bir tür tanrı olduğunu düşünüyor. Bu beni hasta ediyor. Eğer insanlar onun ve oğlunun gerçekte nasıl biri olduğunu bilselerdi.

Sarı evin penceresindeki figür artık gitmişti ve yabancı kadın geri çekilmeye başladı. 'Sakın bu işe bulaşma. Ondan uzak dur. Yoksa sonun benim gibi olur - işkence görürsün. Tamamen işkence görürsün.

OceanofPDF.com

"Anne? Jenna ön kapının klik sesini duymuştu. "Evet!

Jenna merdivenlerden yarı yolda indi ve koridora baktı. "Anne, nerelerdeydin?

"O çocuk yine yukarıda. Penceresinde. Ve bana parmak attı.'

"Onu suçlamıyorum anne. Muhtemelen senin sürekli oraya bakmandan bıkmıştır.

Jenna eve geleli iki saat olmuştu ve daha şimdiden Sevilla'daki büyük, güneşli süiti, gürültülü lokantalardaki gece yemeklerini, kahvaltı salonundaki heyecan verici bantlı ekmek kızartma makinesini, sürekli izlendiğinin, kendisiyle oynandığının ve kendisine eziyet edildiğinin söylenmesinden kurtulmayı özlemle anıyordu.

O da oradaydı. Otobüs durağında. Tom Fitzwilliam'ın geçen hafta taksiyle eve getirdiği kadın. Onunla konuştum. Onun hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia ediyor. Ama bence yalan söylüyordu.

'Tanrım, anne, bana tüm bunlar hakkında yabancılarla konuşmadığını söyle. Lütfen bana konuşmadığını söyle. Bu yeni bir gelişmeydi. Deliliğe giden yolda bir adım daha.

Ben ona yabancı demezdim. O buralı. Yerliler birbirleriyle konuşur.

"Peki o ne dedi? Bu yerel kadın mı?"

Annesi omuz silkti. "Fazla değil. Sonra otobüsü geldi.'

"Oh Tanrım. Jenna ağır ağır merdivenlere oturdu ve saçlarını yüzünden çekti. "Anne. Dışarı çıkıp böyle şeyler yapmayı bırakmalısın. Seni takip ettiğini iddia ettiğin bu insanlar kadar kötü olmaya başladın. Bir an için yanıldığınızı, Bay Fitzwilliam'ın kötü bir adam olmadığını, oğlunun fotoğraflarınızı çekmediğini, tüm bunların sizin kafanızda olduğunu düşünün - sizce nasıl hissediyorlar? olduğunu bilmek,

sürünerek, komşularıyla konuşarak. Onların size hissettirdikleri kadar siz de onlara kötü hissettireceksiniz. Bu size de yanlış gelmiyor mu?"

Annesi gözlerini devirdi. 'Ne zaman uyanacaksın, Jenna? Uyanıp gerçeği görecek misin? Mantıksız olduğunu biliyorum. Ama bu doğru ve oluyor. Her günün her dakikası. Ve ben yalnız değilim. Yüzlerce insanın başına geliyor. Sadece Bristol bölgesinde bildiğim üç kişi var. Hepsi takip ediliyor. Hepsi takip ediliyor ve zulüm görüyor. Bu korkunç, korkunç bir bela Jenna, ama kimse bunun hakkında konuşmak istemiyor. Tom Fitzwilliam gibi adamlar da büyük, parlak arabalarıyla dünyayı umursamadan gezip tozuyorlar ve herkes güneşin kendi kışlarından doğduğunu sanıyor.

Jenna yavaşça nefes aldı. Bess'in gece yarısı başöğretmenleriyle birlikte sahanlıkta oturuşunu, odalarına yaptığı uygunsuz, hafif yüklü ziyaretleri, kırmızı ve sarı saat kayışını düşündü. "Bana tekrar anlat anne," dedi, "Göller Bölgesi'ni. Gerçekte neler olduğunu bir kez daha anlat.

Annesi Jenna'nın birkaç basamak altında oturuyor ve kızının çoraplı ayak parmaklarını elinde tutarak dalgın dalgın onlara masaj yapıyordu. "Şey, üçüncü günümüzdü, kavurucu sıcaktı, otuz iki derece ya da çılgınca bir şey, yürümek ya da bisiklete binmek için çok sıcaktı. Biz kendimize klimalı bir otobüsle Göller turu ayarladık. Turda bir aile vardı. O' - Melville Heights yönüne doğru geniş bir işaret yaptı - 've karısı ve oğlu. Ve onları fark ettim çünkü biraz yüksek ve kudretli göründüğünü düşündüm, biliyor musun? Sanki bir tur otobüsünde olmak ona yakışmıyormuş gibi. Karısı ve oğlunun da sanki dünyada önemli olan tek şey oymuş gibi hayranlık duyduklarını fark ettim. Otobüsten her indiğimizde yolu göstermesi için onu bekliyorlardı. Onlarda bir şeyler *olduğunu* hissediyordum, bilmiyorum. Öğle yemeğinden sonraki ilk durakta - sanırım Buttermere'di - tam otobüse geri dönüyordu ki birden bir kadın belirdi. Elli yaşlarında, siyah saçlı bir kadındı. Siyah bir yelek giymişti ve altın zincirler takıyordu, oldukça çekici ve şıktı ama yüzü öfkeden çarpılmıştı ve kendini adamın üzerine attı, onu otobüsün yan tarafına doğru fırlattı ve yüzüne doğru bağırmaya başladı: *Seni lanet olası piç, şu haline bak! Şu haline bak! Kendinle nasıl yaşayabiliyorsun? Kendinle nasıl yaşayabiliyorsun? Ve sürekli viva hakkında bir şeyler söylüyordu. Hatırlıyor musun? Viva, bu, viva şu. Tam olarak hatırlayamıyorum. Sadece yumruklarıyla göğsüne defalarca vurduğunu hatırlıyorum. Sonra başka bir otobüs geçti ve görüşümüzü engelledi.*

Koç gittiğinde kadın da gitmişti ve adam kendini düzeltiyor ve gerçekten aşağılanmış görünüyordu. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu. Otobüse geri döndüğümüzde onun yanından geçtim ve *"Her şey yolunda mı?" diye sordum.* Sanki daha önce bir insan onunla hiç konuşmamış gibi bana baktı ve başını salladı, işte böyle' - aniden başını salladı - 've bana attığı bakış. Ürperdi. "Beni bir bıçak gibi kesti. o andı. İşte o andı. Her şeyi değiştiren an. Ben onu gördüm, o da beni gördü ve her ne sebeple olursa olsun tüm başlatmaya karar verdi; beni kurbanı yapmaya karar verdi.

'Bizim gezimizdeydi. Sevilla'ya geldi,' dedi Jenna, söylerken bile bunun yanlış bir şey olduğunu biliyordu.

"Tom Fitzwilliam?"

"Evet. İspanyolca öğretmeni gelemedi çünkü karısı erken doğum yaptı. Onun yerine Bay Fitzwilliam geldi.

Annesi Jenna'nın ayak parmaklarına masaj yapmayı bıraktı ve ona baktı. "Otelinizde mi kalıyordunuz?"

"Evet.

"Ve" - annesi ayağını indirdi ve elini göğsüne götürdü - "bütün hafta orada, seninle miydi?"

"Hı-hı.

"Tanrım. Annesi doğru yanıtı orada bulabilecekmış gibi bakışlarını yere dikti. Tekrar yukarı baktı. "İyi misin?"

"Tabii ki iyiyim. O sadece bir adam."

"Peki o... benim hakkımda bir şey söyledi mi? Bizim hakkımızda? Göller hakkında?"

Tabii ki yapmadı! Anne! Onun Göller Bölgesi'ndeki aynı adam olduğunu kabul ediyorum, bu konuda haklısın. Oradaydı, otobüs yolculuğundaydı, garip bir şey oldu, ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok ve bizimle hiçbir ilgisi yoktu ve şimdi bizden yolun karşısında yaşıyor ve hepsi sadece bir tesadüf. Hepsi bu.'

Annesi başını salladı. "Hayır," dedi. 'Bu kesinlikle bir tesadüf *değil*. Ve her şey bu kadar açıkken bunu göremiyor olman beni korkutuyor Jenna. Bana ondan uzak duracağına söz ver. Lütfen.

Jenna içini çekti ve ayağa kalktı. "Eşyalarımı yerleştireceğim," dedi.

"Ondan uzak dur," diye seslendi annesi arkasından, "yoksa seni o okuldan alırım.

Televizyonun karşısında pizza yediler. Babası kanepede annesinin yanındaki her zamanki yerine geri dönmüş, Freddie bir kez daha koltuğa oturmuştu. Annesinin arada bir başını birkaç derece çevirdiğini gördü, sanki babasının hâlâ orada olup olmadığını kontrol ediyordu.

Odada bir telaş vardı, sanki herkes tamamen kontrol altına alınamayacak kadar büyük bir sırrı saklıyormuş gibi. Freddie babasına bir bakış fırlattı. Sır zaman gelecekti? Onu ne zaman bir kenara çekecek ve Freddie'nin gizli hesabına girip fotoğraflarını gören kişinin kendisi olduğunu, tam olarak ne yaptığını ve bu konuda ne yapmayı planladığını bildiğini sessizce söyleyecekti?

"İyi bir hafta mıydı?" diye sordu babası, gizli anlamlar yüklenmiş bir şekilde (*Dosyalarına girip bir yığın liseli kız fotoğrafını keşfetmem haftanı olumsuz etkiledi mi?*) ya da haftasının ardından sıradan bir sorgulamadan başka bir şey olmayabilirdi

"Fena değil," diye yanıtladı Freddie. 'Oldukça sıkıcı. İspanya nasıldı?

"Sorduğun için teşekkür ederim. Babası ona kuru bir gülümseme ve kaşlarını kaldırarak baktı. 'Harikaydı. Harika çocuklar, harika personel, bolca öğrenme, bolca eğlence. Unutulmaz, sanırım bunu söylemek çok da abartılı olmaz.

Freddie'nin annesi babasına bir bakış fırlattı. "Bebek nasıl?

Bebek mi? Oh, bebek mi? Görünüşe göre durumu çok iyi. Hâlâ özel bakım ünitesindeler. Ama görünüşe göre tehlikeyi atlatmışlar.'

"Kız mı erkek mi?

"Sanırım bir kız. Ama lütfen bana adını ya da kaç kilo olduğunu sormayın çünkü kesinlikle hiçbir fikrim yok.

Babası gülümsedi ve annesinin dizini sıktı. Bu jest sonradan yapılmış tuhaf bir hareket gibi geldi ve Freddie bir an için ne kendisinin ne de annesinin bu prematüre bebeğin varlığına tam olarak inanmadığını hissetti. Bir an için

Zaten başka bir maddenin küçük parçacıklarıyla dolu yüklü hava, bir tür sinirsel şüphecilik.

Melville'e gelişlerinden bu yana geçen bir yılı aşkın süre boyunca her şey yolunda gitmişti. Bir yıldan uzun bir süredir haftalarca süren sessizlikler, anne babasının odasından gelen garip sesler, evliliklerinde kendisinin bilmediği ama varlığında bir delik açabilecek bir şeyler olduğu hissi olmamıştı. Melville iyi bir hamleydi; Melville'de şey iyiydi.

Yemekten sonra odasına geri döndü. Bir süre bilgisayarının ekranında Romola Brook'un fotoğraflarını karıştırdı. Onunla ilgili bir şeyler fark etti ve bunları zihninin çekmecelerinde hatıra gibi biriktirdi. Yüzüne en yakın saç tutamı diğerlerinden iki ton daha açıktı. Şaşırtıcı derecede sevimli kocaman ayakları. Tuhaf küpeler: sol kulağında altın bir küpe, sağ kulağında bir elmas. Isırılmış bir başparmağındaki eski siyah vernik izi. Elinin arkasına bir şeyler karalamıştı, zoom yaptığında bile okuyamadı.

Koridordaki minik köpeğini selamlamak için eğildiği fotoğrafta, köpeğin çenesini kavrayan elini, köpeğin burnuna yakın tuttuğu burnunu, o anın hassasiyetini yakınlaştırdı. Arka planı daha da yakınlaştırdı, evini, nasıl yaşadığını, kim olabileceğini anlamaya çalıştı.

Ve sonra, ne yaptığını sandığını kendine sormadan, tarayıcıyı açtı, Forever 21 web sitesine girdi ve tarçınlı süet eteği sipariş etti.

OceanofPDF.com

KAYDEDİLMİŞ RÖPORTAJ

Tarih: 25/03/2017

Konum: Trinity Road Polis Karakolu, Bristol BS2 0NW

Tarafından yönetildi: Somerset & Avon Polisi'nden Memurlar

Bayan Mullen. Devam ediyoruz. İşvereninizle konuştuk, Bayan Dawn Pettifer?

Evet?

POLİS: Bu sabah buraya kendi isteğiyle geldi ve bize, Tom Fitzwilliam'a olan takıntınızın sizi 'delirttiğini' söylediğiniz son konuşmanızı hatırladığını söyledi. Bu doğru mu?

JM: Hayır. Hayır, bu doğru değil.

Yani Bayan Pettifer yalan mı söylüyordu?

JM: Hayır, tam olarak yalan söylemedim. Ona aşık olduğumu söylemiş olabilirim. Onunla meşgul olduğumu söylemiş olabilirim. Ama asla deli olduğumu söylemedim.

Dün gece işten çıktığınızda 'tedirgin' olduğunuzu iddia ediyor.

JM: Evet, muhtemelen . Bir otel odasında evli bir adamla buluşmak üzereydim. Çok gergindim.

Tamam. Devam ediyoruz. Sizinle bu nesne hakkında konuşmak istiyorduk.

Kayıtlarımız için 4501 numaralı üründen bahsediyoruz. Kırmızı süet bir püskül. Bu püskülü tanıyor musunuz, Bayan Mullen?

Evet, sayılır. Yani, botlarımdaki püsküllere benziyor.

Ve bir tanesi düştü.

mü? Tam olarak ne zaman?

Tanrım. Bilmiyorum. Sadece . Ve sonra yoktu. Herhangi bir zaman olabilirdi.

Bu, Bayan Mullen, olay yerinde, kurbanın cesedine çok yakın bir yerde bulundu. Bunun için olası bir açıklamanız var mı?

Hayır. Yani, kesinlikle değil. Bu durumda benim botumdan olamaz. Çünkü ben orada değildim. Yani başka birinin botundan olmalı.

Bu püskülün dm olabileceği eşyaları bulmak için kurbanın evini didik didik aradık ve kesinlikle benzer bir Şey bulamadık. Peki, bunun orada olmasını açıklayabilir misiniz, Bayan Mullen, iğrenç bir suçun kana bulanmış olay ?

Hayır! Tabii ki yapamam. Bu sadece ... Şey, bu çılgınca. Yani, biri onu oraya koymuş olmalı.

Öyle mi düşünüyorsun? kim gibi?

JM: Şey, bilmiyorum. Onu oraya kimin koyduğunu bilmiyorum. Ama ben koymadım.

OceanofPDF.com

II

OceanofPDF.com

7 Mart

Joey gün ortasında köyde güvende olacağını düşünmüştü. Tom Fitzwilliam'ın okulda olacağını düşünmüştü. Ama işte oradaydı, koyu renk takım elbisesi ve deri ayakkabılarıyla ona doğru yürüyordu, çantası çaprazlamasına göğsüne asılmıştı. Şimdi hareket ederse onu göremezdi. Ama hareket edemedi. Kanın kalbinden boynuna, oradan da yüzüne hücum ettiğini hissetti ve bir an için nefesi başını döndürecek kadar hızlı ve sert geldi.

Kuru temizlemecinin dışındaydı. Kuru temizlemeciye girebilirdi. Ama bırakacak ve alacak hiçbir şeyi yoktu, dükkân boştu ve kuru temizlemecide çalışan adam sıkılmış bir halde orada duruyordu. Bunları düşünürken artık çok geç olduğunu fark etti. Tom onu görmüştü.

Adamın yüzünün bir saniye içinde boş bir farkındalıktan rahatsız edici bir farkındalığa geçişini izledi. Durumu daha iyi hale getirmek için kendi özellikleriyle bir şeyler yapmaya çalıştı ama tamamen başarısız oldu. Ve sonra olağanüstü bir şey oldu: Tom Fitzwilliam gülümsedi.

"Josephine!" dedi Joey'e sarhoşken yaptığı acınası sofistike girişimleri hatırlatarak. "Nasılsın?"

Sen vurgusuyla söylenmişti, bu da onun iyiliğine gerçekten ilgi duyulduğunu gösterirdi, endişe veya sempati duyulduğunu gösteren *are* vurgusuyla değil: *Seni son gördüğümde bir barın dışında kasıklarımı tuttuğundan ve seni taksiyle eve götürmek zorunda kaldığımdan beri nasılsın?*

"Oh, merhaba," diye cevap verdi, belli belirsiz neşeli görünmeyi başararak. "İyiyim, teşekkür ederim. Ben de iyiyim. Ve ben... Tanrım. Çok özür dilerim.

Kız daha kelimenin ikinci hecesine gelmeden elini kaldırmıştı. "Lütfen," dedi. "Hepimiz o yollardan geçtik.

"Sanırım .

"Hepimiz o yollardan geçtik," diye tekrarladı nazik bir gülümsemeyle.

"Her neyse, beni eve getirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Size daha önce de teşekkür edecektim ama çok utandım. Aslında ülkeyi terk etmeyi düşündüm.

Güldü. 'Hayır, lütfen bunu yapma! Daha yeni döndün. O zaman aralarında geçen bazı konuşmaları hatırladı. Kadın gülümsedi.

"Kocanız evimizi dekore etmeye başlamak üzere olduğu için en az hafta ülkede kalmanız gerekecek gibi görünüyor, sanırım?

"Ah, evet. Geliyor. Gelecek hafta, sanırım?' 'Bana öyle söylendi. Eşimin projesi.'

"Ama senin evin? Ona esprili bir şekilde 'karına patronluk taslama' bakışı attı.

Ona beni yakaladın bakışı attı ve "Evet. Benim evim." dedi. Kiralık evim. Asıl evim Kent'te. Ama orada yaşıyoruz.'

"Kariyerin yüzünden mi?

"Evet, kariyerim yüzünden.

Konuşma bir an için durdu ve Joey kaldırırma bakarak Tom'un ona yolda olduğunu, acelesi olduğunu, yola çıksa *iyi edeceğini* söylemesini bekledi. Bunun yerine, "Biliyor musun, konserde seninle vakit geçirmek gerçekten hoşuma gitti. Komşularımı tanıma fırsatını pek bulamıyorum. Tekrar bir şeyler yapalım mı? Belki sen ve kocan bir akşam yemeğe gelebilirsiniz? Kardeşin ve eşi de?

"Evet, evet, bu çok hoş olurdu. Başını biraz fazla sert salladı. "Belki Alfie dekorasyonu bitirdikten sonra.

"Evet!" diye cevap verdi, görünüşe göre sevinmişti. 'Evet. Küçük bir eve taşınma partisi gibi.

Nicola ile konuşacağım. Bakalım o ne düşünecek. Pek aşçı sayılmaz ama..' Ona bir kez daha uyarıcı bir bakış attı. "Yine de yemek yapabiliyorsun, değil mi?

Yüzünü buruşturdu, yine yakalandı. 'Hayır, ben de pek iyi bir aşçı değilim. Üzgünüm,' diye devam etti. 'Ben biraz kuklayım. Yetmişli yılların çocuğuyum, hâlâ radyolu çalar saatlerin harika olduğunu düşünüyorum. Daha çok çalışmalıyım.

Joey gülümsedi. "Pekala," dedi, "sanırım görüşürüz. "Evet," dedi Joey, onun gülümsemesine karşılık vererek. "Bu hoşuma gider.

"Ve yine," dedi, "bardaki gece hakkında. Çok özür dilerim.

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde hafifçe

geriye doğru sallandı. Hassas bir şekilde onu değerlendirdi. "Lütfen özür dilemeyin. Ne kadar hayal bile edemezsiniz. Ne kadar gururlandığımı hayal bile edemezsin.

çok ...' Üzölerek gülümsedi. "Pekala. Özür dilemene gerek yok. Kendine iyi bak Josephine, umarım yakında görüşürüz.

"Evet," dedi. "Yakında görüşürüz.

Adam gittikten sonra bir süre öylece durdu. İçinde taşıdığı endişe yumağı çözülmüş, sıcak ve altın rengi bir şeye dönüşmüştü. Tom Fitzwilliam ona neredeyse cinsel saldırıda bulunduğu için gururu okşanmıştı. Tom Fitzwilliam onunla geçirdiği zamanın tadını çıkarmıştı. Tom Fitzwilliam ondan hoşlanıyor ve onu daha yakından tanımak istiyordu. Döndü ve kuru temizlemecideki masanın arkasındaki adamla göz göze geldi. Ona bakarken yakalandığı için irkilmiş görünüyordu.

Kadın ona el salladı ve o yavaşça, şaşkınlıkla, keyifle el salladı.

OceanofPDF.com

8 Mart

Jenna ertesi gün öğle yemeği yerken Bayan Farooqi'nin sınıfın öbür ucundan kendisine doğru yaklaştığını gördü.

"Jenna," dedi, "işin bittiğinde Bay Fitzwilliam seni ofisinde görmek istiyor.

Bayan Farooqi sınıftan geçip kapıya doğru ilerlerken bir anlık sessizliğin ardından hayvanat bahçesini andıran bir kakofoni duyuldu. Bess ona hayret ve dehşet karışımı bir bakış fırlattı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Jenna Weight Watchers çikolatasını bitirdi, paketini ve paketlenmiş öğle yemeğinin geri kalanını bir çöp kutusuna attı ve yavaşça koridorda Bay Fitzwilliam, iki yardımcısı ve sekreterlerinin çalıştığı odalara doğru ilerledi.

Burası farklı kokuyordu, yemekhanenin sos kokusundan ve yıkanmamış beden eğitimi setlerinin keskin izlerinden uzakta. Burası taze çiçek ve kuru kâğıt kokuyordu. Kapının arkasından Bayan Farooqi'nin ofisine baktı. Önceden hazırlanmış bir salatanın üzerindeki filmi soyuyordu. "Doğruca içeri girebilirsiniz," dedi plastik bir çatalın üzerindeki ambalajı kaydırarak. "Sizi bekliyor.

Jenna başıyla onayladı ve köşeyi dönerek son ofise yöneldi. Bay Fitzwilliam'ın yeri burasıydı: diğer ofislerin iki katı genişliğinde, doğrudan ön girişe ve otoparka bakan, arka duvarı boydan boya kaplayan uzun cam pencereler. Bay Fitzwilliam odanın ortasındaki masasında değil, sol taraftaki küçük bir masada oturuyordu ve masanın etrafında dört tane kabarık, koyu kırmızı sandalye kümelenmişti. Sandalyesinin arkasında tüylü bir kuzu yünü kazak vardı ve saçları sanki az önce çekmiş gibi dağınık ve yapış yapış .

"Jenna," dedi hoş bir şekilde, "seni ögle tatilinden alıkoyduğum için çok üzgünüm. Seni fazla tutmayacağım, söz veriyorum. Buyur, otur. Adam masadan uzaktaki yumuşak kırmızı sandalyelerden birini çekti ve Jenna oturdu.

"Bugün nasılsın?" Bunu, yetişkinlerin bazen çocuklarla konuşurken yaptıkları o sinek vızıltısı, akılsızca şekilde söyledi. Gerçek cevaplar aramadan. Sadece bir şeyler söylüyordu.

"Güzeli," dedi. Sonra boğazını temizledi.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi, ona doğru hafifçe eğilerek ve göz temasını artırarak. 'Sadece bir.. şey. Aklımı kurcalayan şey . Ve bunu seninle konuşmak istedim. İşleri daha ileri götürmeden önce.

Jenna'nın kalp atışları iki katına çıktı.

'Köyde , değil mi? Otelin hemen yanında? Başıyla onayladı.

"Annenle mi?"

Tekrar başını salladı.

Bay Fitzwilliam içini çekti ve parmaklarını dikleştirdi. Önce aşağıya, sonra yukarıya Jenna'ya baktı ve Jenna derisinin tüm yüzeyinde bir ürperti hissetti. Orada, adamın sabit bakışlarında, buzdan seken güneş ışınları kadar soğuk ve göz kamaştırıcı bir şeyin ipucunu gördü. Gözleri saatinin kırmızı ve sarı kanvas kayışına kaydı.

'Peki kardeşin babanla mı yaşıyor? Sahilin aşağısında mı?"

"Evet. Gözlerini onunkilerle buluşturmamak için kaldırmaya çalıştı ama rahatsızlığı yüzünden aşağıya doğru sürüklendiklerini hissetti. Kucağındaki tırnaklarına, iki gece önce boyadığı soluk somon rengi cilaya baktı.

Bay Fitzwilliam'ın nefesini tuttuğunu duydu ve kendisine doğru biraz daha yaklaştığını hissetti. "Karım annenizin bizi takip ettiğini düşünüyor gibi görünüyor. Ona bir bakış attı ve alaycı bir gülümsemenin başlangıcını gördü. "Ah," dedi.

dedi. "Doğru.

'Şimdi, karım deli olabilir. Biraz eksantrik olduğu bilinir. Ama genel olarak konuşursak, o bir şeyler uydurmaz. Bu yüzden, muhtemelen yanlış yönlendirilmiş olarak, bunu size sorabileceğimi düşündüm, bakalım bir fikriniz var mı? Herhangi bir arka plan?"

"Ne dedi?" diye sordu . "Karınız mı?"

"Dedi ki..." Durakladı, söylemek üzere olduğu şeyin muazzamlığının bir an için toparlanmasına izin verdi. "Anneni evimizin dışında fotoğraf çekerken gördüğünü ve annenin sık sık onu köyün etrafında takip ettiğini söyledi.

Bir keresinde de koşu yaparken birkaç metre arkasından koşmuştum. Terliklerini giyerken. Bunların hepsi biraz ...' Tekrar durakladı. "Rahatsız edici.

Jenna ellerini kazağının kollarına soktu ve sonra tekrar çıkardı. Nasıl tepki vereceğİ konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Evde olan biten bir şey var mı Jenna? Bilmemizin yararlı olabileceğİ herhangi bir şey? Öğrenmeni engelleyebilecek herhangi bir şey?

Başını iki yana salladı. Babasıyla birlikte yaşamaya götürölmek istemiyordu. Yeni bir okula gitmek istemiyordu. GCSE'lerini tamamlayana kadar burada kalmak istiyordu. Sadece iki dönemi kalmıştı. O zamana kadar her şeyin yolunda gitmesi gerekiyordu.

"O sadece..." diye başladı. "Seni tanıdığını sanıyor. Hepsi bu. Eminim sizi bilerek takip etmiyordur. Sadece, bilirsin işte, düşündüğÜ kişi olup olmadığını anlamaya çalışıyor.

Heyecanlı kızların çığlıkları okulun arkasından uzaktaki hortlaklar gibi yükseliyordu. Bay Fitzwilliam gözlerini Jenna'ya dikti ve sonra oturuşunu yeniden ayarlayarak elini kravatına götürdü. "Pekâlâ," dedi, "bu mantıklı olabilir. Bizi nereden tanıdığını düşündüğÜ hakkında bir fikriniz var mı?

Omuz silkti. "Bir tatil, sanırım. "Oh," dedi adam. "Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?

Tekrar omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum," dedi. "Birkaç yıl önceydi.

'Peki insanları sık sık tanıyor mu? Siz dışarıdayken?"

"Pek değıl," dedi. "Hayır.

'Çünkü' - Bay Fitzwilliam oturma pozisyonunu bir kez daha ayarladı, ortadan eğildi, yüzü onunkinden bir ayaktan fazla değıldi - 'ilginç bir gerçek, ama insanları çok fazla tanıdığını düşünmek bazen bazı zihinsel sağlık sorunlarının bir belirtisi olabilir. Örneğın şizofreni?

Jenna başıyla onayladı. Adamın nefesindeki tatlı bir şeyin kokusunu alabiliyordu, şekerli ve maltlı bir şeyin. "Onda bu kokudan olduğunu sanmıyorum," dedi.

Geri çekildi ve gülümsedi. Jenna derin bir nefes aldı.

"Hayır." Kravatını tekrar yerine itti. "Hayır. Öyle olduğunu sanmıyorum. Ama başka bir şey olabilir mi? Olabilir mi? Çünkü çoğU insan tatilden birini tanıdığını düşünse muhtemelen bir şey söylerdi? Değıl' -bir kahkaha attı- 'onları takip eder miydi?

"Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum," dedi Jenna.

İç çekti. 'Belki eve döndüğünde annenle konuşabilirsin? Bir dahaki sefere beni ya da karımı gördüğünde gelip sohbet etmesini söyler misin? Merhaba de. Belki birbirimizi nereden tanıdığımızı öğrenebiliriz. Olur mu?' Sıcak bir şekilde gülümsedi. Lazer ışını gözleri yumuşadı.

"Evet. Jenna konuşmanın bittiğini hissederek hevesle başını salladı.

Güzel. Ve unutmayın, burada iyi arkadaşlarınız var. Sadece benim ve personelin değil, akranlarınızın da - örneğin Bess'in. Seni gerçekten önemseyen insanlar. Bu yüzden asla bir şeyler hakkında konuşamayacağını düşünme. Çünkü kesinlikle konuşabilirsin. TAMAM MI?"

"TAMAM. Tekrar başını salladı ve yumuşak sandalyeden kalkmaya başladı.

Bay Fitzwilliam'ın elinin koluna dokunduğunu hissetti ve içinden bir şey geçti, buz gibi soğuk ama aynı zamanda kırmızı sıcak. Kolunu çekti ve kendi eliyle o noktayı kapattı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Güle güle. 'Hoşça kal, Jenna. İrtibatta kalalım.'

Bess okul çıkışında ona yetişmek için koştu. Jenna bir an için ona soğuk davranmak istedi ama bunun anlamsız olacağını biliyordu. Bess soğuk omuzlar gibi şeyleri sezecek sinirsel yollara sahip değildi.

'Ee,' dedi, kapılara yaklaştıklarında onunla birlikte adım atarak. ' da ne? Anlatmak mı?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Hiçbir şey değildi.

'Bir şey olmamış olamaz,' dedi. 'Kimse öğle arasında boşu boşuna başöğretmenin odasına çağrılmaz. Ne olmuş yani?"

"Urgh. Jenna teslim oldu. 'Karısı ona annemi onları takip ederken gördüğünü söylemiş. Bana sadece bunu soruyordu, hepsi bu.

"Ah. Bess keskin bir nefes aldı ve hızla tekrar yetişmeden önce onun bir adım gerisine düştü.

"Ona söyledin, değil mi?" dedi Jenna, durup arkadaşına dönerek. "Bir şeyler bildiği belliydi. Ona annemden bahsetmişsin.

Hayır! Ben yapmadım. Yemin ederim! O sadece... bana annenin neye benzediğini bilip bilmediğini sordu. Hepsi bu.'

"Gecenin bir yarısı otel sahanlığında sohbet ederken mi oldu bu?"

Bess endişeyle başını salladı. "Ama düşündüğün gibi bir şey değildi! Sadece Jenna'nın annesinin neye benzediğini sordu, ben de ona söyledim ve

başını salladı ve hepsi bu kadar.'

'Ama neden sorduğunu bilmek istemedin mi? Yani... sadece bu olamazdı. Bağlam yok, hiçbir şey yok. Bir şey sormuş olmalı.'

Bess omuz silkti. 'İyi olup olmadığını sordu. İyi olup olmadığını sordu. Dedim ki...'

Jenna nefes aldı.

"Annenin bazı sorunları olduğunu ama bunları onunla konuşmanın bana düşmeyeceğini, öğrenmek istiyorsa seninle konuşması gerektiğini söyledim. Çenesini inatla yukarı kaldırdı. "Yani-

"Lanet olsun, Bess. *Siktir!*"

Ne? Hiçbir şey değildi! Ben bir şey söylemedim! Yemin ederim.'

"Yine de yeterince konuştun, değil mi? Sorular sormasına yetecek kadar. Başkalarını da bu işe bulaştırmasına yetecek kadar. Ve şimdi her şey tamamen berbat olacak!'

"Tanrım, Jen, zaten berbat durumda! Daha ne kadar kötüleşebilir anlamıyorum! Köydeki herkesin annen hakkında konuşmaya başladığını biliyor musun? Annem, biz Sevilla'dayken annenin sürekli ana caddede olduğunu, insanlarla konuştuğunu ve çok tuhaf davrandığını söyledi. Belki de Bay Fitzwilliam'ın yardım etmek istemesi *iyi* bir şeydir. Belki de ona izin vermelisin.'

OceanofPDF.com

Tarçın süet etek Pazartesi günü gelmişti.

"Bu ne aşkım?" diye sormuştu annesi, dikkati dağılmış bir halde paketi ona uzatırken. "Forever 21. Kız kıyafetleri değil mi o?"

"Bu bir şey," demişti, paketi ondan alırken. "Kostüm. Bir proje için.

"Bunu senin için sipariş edebilirdim," demişti. 'Okul masraflarını kendi paranla ödemen için bir neden yok.

"Biliyorum. Ama sen burada değildin ve buna ihtiyacım vardı'.

Çantasını bulmak için döndü ve cüzdanını çıkardı. "İşte," dedi, bir yirmiliği parmaklayarak. "Ne kadardı?"

Onun ödemesini istememişti. Kendisinden gelmesini istemişti. 'Sadece ucuz,' demişti, 'dört pound. Onun gibi bir şey. Endişelenme.

Parmaklarını bozuk para bölümüne götürerek 'Hayır,' dedi. 'Hayır. Israr ediyorum. Al.' Ona iki poundluk iki madeni para uzattı.

Onları almıştı. "Teşekkürler anne.

Odasında paketi açmıştı. Etek, buruşuk plastik poşet içinde hayal kırıklığı yaratacak kadar ucuz görünüyordu ama çıkarıp yeniden katladıktan ve merdivenin altındaki Noel çantasında bulduğu gümüş peçeteye sardıktan sonra iyi görünüyordu.

Çarşamba günü sırt çantasında, bir zarfın içinde katlanmış okula götürdü. Pakete iliştilmiş bir notta 'Bir hayranımdan' yazıyordu. Sırt çantasına her uzandığında, o şeyin hatlarını kulağına fısıldanan bir sır gibi hissediyordu. Saat 16:00'da aceleyle okuldan çıktı, koridorlarda ıslık çalarak ilerledi ve gözleri önünde ön kapıdan fırladı. Kasabaya doğru doğal olmayan bir hızla yürüdü, bir bakışlarını omzunun üzerinden geçirerek kraliyet mavisi ceketinin parlayıp parlamadığını kontrol etti. Romola'nın evine vardığında nefessiz kalmış ve terlemişti. O

ön kapıya yaklaşırken chihuahua'nın tiz havlamasını duydu. Evde kimsenin olup olmadığını görmek için beklemeden paketi hızla posta kutusundan içeri itti.

Birkaç dakika sonra eve dönmekte olan Romola'nın yanından geçti. Saçları kafa derisine örülmüş karmaşık görünümlü iki örgü halindeydi. Gözlerinin bir kez daha kocaman ayaklarının altındaki kaldırımda dinlenmeden önce ceketindeki rozetin üzerinden geçtiğini gördü. Kadın ona bakmadı. Onu fark etmedi. Garip bir hüznün ve insanın içini kemiren bir güzellik içinde geçip gitti. Freddie başının döndüğünü hissetti ve bir an için nasıl yürüyeceğini unuttu. Birkaç adım sonra durdu ve döndü. Romola'yı arkadan gördü, tuhaf yürüyüşünü, saç örgülerini, ihtişamını izledi, gözden kayboldu.

Ertesi sabah annesi ve babası arasındaki bir konuşmaya kulak misafiri oldu. Mutfaktaydılar. Dışarıdan çekmecelerin kayma ve çarpma seslerini, çatal bıçak şıngırtılarını, bulaşık makinesinden çıkan tabakların üst üste dizildiğini, arka planda BBC haberlerinin alçak gürültüsünü duyabiliyordu.

"Dün kızla konuştum," dediğini duydu babasının. "Kızıyla. "Ah, evet.

"Ona ne dediğini söyledim.

Freddie tabak istiflemenin aniden durduğunu, sonra da annesinin sesini duydu. "Evet?

"Annesinin bizi tanıdığını düşündüğünü söylüyor. Bizimle birkaç yıl önce tatilde tanışmışlar.

"Oh. Bir dolap kapısının açıldığını ve sonra çarparak kapandığını duydu. "Ve mı?

Yine sessizlik.

"Biliyor gibi görünmüyordu. Belirsizdi. Bu tatilin nerede olabileceği hakkında bile hiçbir fikri yoktu.

"Aralarından seçim yapabileceğimiz çok fazla şey yok. Son birkaç yıldır tatile bile çıkmadık. O zamanki Göller ve annende geçirdiğimiz birkaç gece dışında. Ve onu kesinlikle tanımıyorum.'

Freddie nefesini içine çekti. Göller Bölgesi'ndeki tatili düşünmekten nefret ediyordu. En kötü, en kötü, en kötü zamandı. Babası tatillerden nefret ederdi ve en başından beri orada olmak istemediğini açıkça belirtmiş ve onu gitmeye ikna ettikleri için ikisine de kızmıştı. Bütün hafta huysuzdu, bu da annesini daha da itaatkar ve onu memnun etmek için çaresiz hale getirmişti ve ikisi de sürekli yumurta kabuklarının üzerinde yürümüşlerdi ve bu

Sıcak, çok, çok sıcak. Pencereleeri kapalı, dumanı tüten pansiyon, Freddie'nin dokuz yaşında olmasına rağmen bir bebek gibi anne babasının yatağının dibinde yerde yatması ve ne zaman bir şeyden şikayet etmek için ağzını açsa annesinin onu susturması. Bir de otobüse bindikleri o gün vardı. Ve o kadın gelip babama vurmuştu. Gerçekten çok sert vurmuştu. Yüzü buruşmuş ve bağırırken dudaklarından tükürükler saçılmıştı. Freddie daha önce hiç bu kadar öfkeli, öfkeden kıpkırmızı olmuş bir insan görmemişti.

Sonra kadın şimdi Freddie'yi rahatsız etmeyecek ama o zaman onu şok eden küfürler etmişti, her bir kelimenin sesi onu bıçak gibi kesiyordu. Kadın babasına bağıırıyordu: *Kendinle nasıl yaşayabiliyorsun*, deyip duruyordu, *kendinle nasıl yaşayabiliyorsun?*

Babası kadını kabaca kollarından tutmuş ve bir taş çuvalı gibi sokağın karşısındaki bir noktaya taşımıştı. Freddie onların birbirlerine sessizce el kol hareketleri yapmalarını, sözlerinin yoldan geçen arabalar tarafından yutulmasını izlemişti. Otuz saniye sonra babası sokağın karşısına geçip onu ve annesini aceleyle arabaya geri götürmüştü. "Bin!" diye tıslamıştı Freddie'nin kulağına, eli Freddie'nin koluna sıkıca sarılmıştı. "Sadece *bin*."

Herkes ayakta durmuş ona bakıyordu ve Freddie yüzünün alev alev yandığını hissetmişti.

Otobüse geri döndüklerinde Freddie pencereden caddenin karşısında, kadının babasıyla birlikte durduğu yere baktı. Kadın hâlâ oradaydı ama şimdi başka bir kadının, görünüş olarak ona benzeyen daha genç bir kadının kolları arasındaydı. Genç kadın başını kaldırıp arabaya baktı ve Freddie'nin bakışlarını yakaladı. Bu bakışın içinde saf, damıtılmış bir nefret gördü. Gözlerini kaçırđı ve yüzünü annesinin omzuna gömdü.

Tekrar arkasına baktığında, iki kadın da gitmişti.

Ailesi daha sonra bu konu hakkında konuşmadı. *Sadece bir kaçık olduğunu söylediler. Babamın başka biri olduğunu düşünmüş. Yanlış kimlik. Unut gitsin. Bu dünyada çok tuhaf insanlar var.*

Ama tatilin geri kalanı bundan sonra daha da kötü geçti. Annesi itaatkâr olmayı bırakmış, onun yerine kırılgan ve sessiz olmuştu. Eve dönme vakti gelene kadar anne ve babası birbirleriyle neredeyse tek kelime konuşmadı. Sonra da tek konuştukları yol tarifiydi. Her şey normale dönene kadar en az bir ya da iki hafta geçti.

"Her neyse," diye devam ettiğini duydu babasının, "yardım etmek için burada olduğumuzu söyledim. Hâlâ akıl sağlığı sorunlarından şüpheleniyorum. Birini tanıdığını düşünmek başka bir şey. Çalıların arasında saklanıp fotoğraf çekmek başka bir şey.

Freddie kendi kendine başını salladı. Tabii ya. Yolun karşısındaki tuhaf kadın hakkında konuşuyorlardı. O kadını izlerken onu izleyen kadın. Parmak salladığı kadın. Jenna Tripp'in annesi. Acaba, diye düşündü, onlarla tatilde tanışmış olabilirler miydi? B & 'de miydiler? O gün orada mıydılar? Olanları görmüşler miydi? Gerçeği biliyorlar mıydı?

Ön kapının vitray camlarının diğer tarafında bulanık bir şekil belirdi ve ardından kapı zili kibarca çalındı. Freddie kapıyı açtı. Bu oydu, dövmele iri adam, Joey'nin kocası. Boya lekeli bir tulum ve kocaman kahverengi botlar giymişti. Freddie'ye baktı ve ayaklarını paspasa en az on kez silmeden önce, "Günaydın, dostum," dedi. "Nasılsın?"

"Güzel," dedi Freddie, kapıyı kapatarak. 'Bunu duyduğuma sevindim,' dedi. "Annen buralarda mı?"

Freddie mutfakı işaret etti.

İri adamın koridorda ilerleyişini, mutfak kapısına hafifçe vuruşunu, kapıyı itip açışını ve 'Günaydın Bayan Fitzwilliam, Bay Fitzwilliam' deyişini izledi ve sonra annesinin 'Lütfen Alfie, sana sürekli söylüyorum, bana Nicola de' dediğini duydu. Bir fincan çay?

Kapı arkasından kapandı ve Freddie tek başına kaldı. Bir an için tırabzanı kavradı. Bilincinde çılgınca şeyler dönüyordu, birbirinden kopuk şeyler rastgele birbirine doğru savruluyordu: köydeki tuhaf kadın ve Göller Bölgesi'ndeki kızgın kadın; Kırmızı Çizmeler ve babası; babası ve fotoğrafları; fotoğrafları ve Romola; annesi ve mutfaktaki büyük adam duvarlarını boyamaya gelmişti, çünkü zaten yakında buradan gitmeyecekler miydi? Hayatları böyle işlemiyor muydu? Freddie bir yerde kalmak için bir neden bulduğu anda babası içeri girdi ve ona taşınma zamanının geldiğini söyledi.

Alnını tırabzanın serin tahtasına dayadı ve ayağını sertçe süpürgelik tahtasına vurdu. İstiyordu... ne istediğini bilmiyordu. Dev beyni şu anda ona yardım etmiyordu. Saçma IQ'su, bu labirentte ona yol gösterecek beyaz bir at üzerinde ortaya çıkmıyordu.

tuhaflık. Sadece Romola'nın saçına dokunmak istiyordu. Hepsi buydu. Saçlarına dokunmak ve onu gülümsetmek istiyordu.

OceanofPDF.com

9 Mart

Jenna ertesi sabah Bay Fitzwilliam'ı her zamanki yerinde gördü, okulun kapısında nöbet tutuyor, her öğrenciyi ismiyle selamlıyor, sanki köpek ödülüyümüş gibi selam veriyordu. Çocukların onları nasıl sevdiklerini, nasıl yalayıp yuttuklarını fark etti. Onun neden bu kadar övüldüğünü, ona neden Süper Kafa dediklerini anlayabiliyordu. Bir okulu nasıl yöneteceğini, ne yedireceğini, nasıl besleyeceğini, ne zaman elinin tersiyle vuracağını, ne zaman başını okşayacağını çok iyi biliyordu. Çocukların bir yetişkinde sevdiği mizahi yetenek ve zahmetsiz kontrol aurasına sahipti.

Ama yine de.

Bu onun da ondan hoşlanması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Ofisinde onun koluna öyle dokunmamalıydı. Hiç profesyonelce değildi. Gecenin bir yarısı otel katında on beş yaşındaki kızlarla konuşmak gibi bir şeydi. Ve ona doğrudan annesi hakkında yaklaşmamalıydı. İzlemesi gereken başka yollar, takip etmesi gereken protokoller olduğundan emindi.

Jenna onun ince mavi gömleğinin altında beyaz bir tişörtün gölgesini görebiliyordu. Bay Fitzwilliam'ın beyaz bir tişört giymesi fikri hoşuna gitmemişti. Bu biraz iğrençti.

Dudaklarını büzerek ve adımlarını sert, garip bir şekilde atarak yanından geçti. "Günaydın Bayan Tripp," dedi.

Göz teması kurmadan, "Günaydın efendim," dedi. Ama adama bakmadan bile onun kendisine gülümsediğini anlayabiliyordu. Ellerini pantolonunun ceplerine soktuğunu, kalçalarını hafifçe oynattığını ve gözlerindeki parıltıyı hissedebiliyordu. Ona Bayan Tripp demesi gerçekten de biraz uygunsuz muydu?

Ön kapıya doğru yürüdü ve dolaplara doğru ilerledi. Bess çoktan oradaydı. Bu sabah onsuz gitmişti; Jenna onu köyün çıkışındaki yolun yarısında görmüştü. "*Bekle*" diye bir mesaj yazmıştı.

ama silmişti. Sonra Bess'in Lottie ve Tiana'ya yetişmek için koşmasını izledi ve midesinde mide bulandırıcı bir üzüntü hissetti. Şimdi Bess'le yüz yüze geldiğinde ne diyeceğini bilemiyordu.

"Seni beklemediğim için özür dilerim," dedi Bess, tırnağını kemirerek. "Dünden sonra kendimi biraz tuhaf hissettim.

Jenna, "*Ben de*" demek ve çizgiyi çekip işleri yoluna koymak için yanıp tutuşuyordu. Ama bunu yapamadı. Sözcükler diğer yığınların altında o kadar derine gömülmüştü ki onlara tam olarak ulaşamıyordu.

"Her neyse," dedi onun yerine. Dolabının kilidini açtı ve ceketini içine katlamaya başladı. Bess'in bir şey söylemesini istiyordu ama söylemedi. Sadece dolabını kilitledi ve kitaplarını alıp arkasını döndü. Jenna onun koridorda yürüyüşünü izledi, gözyaşları boğazının arkasına doğru sızlıyordu.

Bess o gün öğle yemeğini sınıfta yemedi ve günün sonunda Jenna'nın eve birlikte yürümesini de beklemedi. Bunun yerine Jenna Spotify'da Sam Smith dinleyerek eve tek başına yürüdü. Ana yolun diğer tarafındaki Caffè Nero'nun önünden geçerken Bess'in kahkahalarla geriye doğru eğilmiş, Tiana, Lottie ve Ruby'nin kafalarıyla çevrili krem si sarı kafasını gördü. Jenna sesi sonuna kadar açtı ve daha hızlı yürüdü.

Yürürken arkasında onun hızına ayak uyduran birinin olduğunu fark etti. Döndü ve şehrin diğer ucundaki lüks okullardan birinden gelen siyah ceketli bir çocuk gördü. Onu belli belirsiz tanıdı; tanıdık biriydi. Kızın gözü onunkine takılınca çocuk hızını artırdı ve kızın yanında durdu.

"Sen Jenna Tripp misin?" dedi çocuk.

Garip bir görünüşü vardı; onunla yaklaşık aynı boyda, kısık bir yüz, tepesinden aşağıya doğru dökülürcesine uzayan çok fazla düz saç, hafif bir karanlık üstünlük havası.

Birden arayanın Bay Fitzwilliam'ın oğlu olduğunu fark etti. Kulaklıklarını çıkardı ve başıyla onayladı.

"Freddie Fitzwilliam," dedi çocuk, sıkması için elini uzatarak. "Babam okulunuzun müdürü.

Ona baktı, nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

"Ben de hemen şurada oturuyorum. Uzakta koyu renkli bir şerit halinde uzanan Melville Heights'ı işaret etti. "Sana yakın. Durakladı ve derin bir nefes aldı. "Sana bir şey sorabilir miyim?

"Bilmiyorum," dedi. "Duruma göre değişir.

"Göller Bölgesi hakkında.

Yürümeyi bıraktı ve ona döndü. "Ne olmuş ona?"

"Annen babamı oradan mı tanıyor?" "Ne?"

"Babamın anneme, annenin onu takip etmesinin nedeninin onu bir tatilden hatırlaması olduğunu söylediğini duydum. Ve biz sadece bir tatile çıktık. O da Göller Bölgesi'ydi. O muydu? Sen de orada mıydın?"

Jenna omuz silkti. "Bilmiyorum," dedi. "Hatırlayamıyorum. Bunun ne önemi var ki?"

Freddie adındaki çocuk dikkatle omzundaki bir noktaya baktı, bir ayağından diğerine adım attı ve tekrar geri döndü. Narin bir elini yüzünün yan tarafına götürdü ve garip bir ses çıkardı. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ve sonra birden bakışlarını kızın omzundan yüzüne çevirerek, 'Öyle değil. Gerçekten. Bir şey söylediğimi unut. Babama da söyleme.

Başını hafifçe salladı. "Söz veriyorum.

"Evet," dedi. "Evet. Her neyse. Bu çocuğun gitmesini istiyordu; bu karşılaşmanın sona ermesini istiyordu.

Bir kez daha kızın omzundan yüzüne baktı ve sonra hızını artırıp kızın önüne geçmeden önce tekrar geri döndü. Kadın olduğu yerde durup, adamın silueti uzakta bir leke haline gelene kadar onu izledi ve sonra evine doğru ilerledi.

Döndüğünde annesi bilgisayar başındaydı. Sohbet odalarından birindeydi, internette çılgınlıklarının onaylanması için gidebileceği pek çok yerden biriydi.

Çete takibi.

Jenna, annesi muzaffer bir edayla başını dizüstü bilgisayarından kaldırıp gözleri parlayarak, "*Bu gerçek!*" dediğinde ilk kez Google'da aratmıştı. *Tüm dünyada binlerce insanın başına geliyor! Çete tarafından takip ediliyorum!* Morgellonlar ve uzaylılar tarafından kaçırılmalarla aynı sanrı temelli psikiyatrik bozukluklar ekolüne aitti. Annesi, büyük bir yabancılar ağı tarafından zulüm gördüğüne ve Bay Fitzwilliam'ın kukla ustası olduğuna gerçekten inanıyordu. Onlar uyurken yabancıların evlerine gelip eşyaların yerini değiştirdiğine, bir şeyler çaldığına ve eşyalara zarar verdiğine inanıyordu.

kafalarını karıştırdı. Annesi, ona zulmedenlerin bunu bir tür sapkın hobi, kendi zamanlarını ve mali kaynaklarını tüketen devasa, sınırsız bir gerçek hayat oyunu olarak gördüklerine inanıyordu. Gençliğinde yaptığı siyasi protestolar nedeniyle kendisine zulmedildiğine inanıyordu. Bay Fitzwilliam'ın bir başöğretmen değil, çeteleşmeyi içeriden yönetmek için okullara ve topluluklara gönderilen, hükümetle bağlantıları olan güçlü bir adam olduğuna inanıyordu.

"Bak," dedi annesi, e-sigarasını yanındaki masanın üzerine koyup bilgisayarının ekranını Jenna'ya doğru çevirerek. 'Bak neler oluyor. Sınırın hemen ötesinde, Mold'da. Benimle aynı yaşta, benimle aynı siyasi geçmişe sahip bir kadın var. Bay Fitzwilliam Melville'e gelmeden önce onun yerel okulunun müdürüymüş ve bu onun da başına gelmiş. Geldiği andan itibaren başladığını söylüyor. Arabasında çizikler. Mutfak yüzeylerinde çentikler. Ampuller gevşemiş. Banyoda kırık cam parçaları. Ve Göller Bölgesi'nde olduğunu da söylüyor.

Jenna sırt çantasının fermuarını açmayı bıraktı ve annesine baktı. "Ne? Biz oradayken mi?"

"Hayır." Annesi bakışlarını ekrana çevirdi, e-sigarasını aldı ve derin bir nefes çekti. "Hayır. Sanırım çocukken. Ama yine de.

Jenna gözlerini devirdi ve çantasından ödev kitaplarını çıkardı. Bay Fitzwilliam'ın Melville Akademisi'ne getirilmeden önce Galler'de bir okulda müdürlük yaptığını biliyordu. Bu kadarı muhtemelen doğrudu, ama gerisi...

Mutfağa gitti ve kendine düşük kalorili, üzerine minyatür şekerlemeler serpiştirilmiş bir sıcak çikolata yaptı. Ödevini ve sıcak çikolatayı odasına götürdü ve yatağına bağdaş kurarak uzandı.

"Orada mı?" diye annesinin merdivenlerden yukarı seslendiğini duydu.

Jenna'nın, her akşam onlarınkinin arkasındaki evde bilgisayarının başında oturan zararsız gözlüklü adamın orada olduğunu doğrulamak için pencereden bakmasına bile gerek yoktu, çünkü o her zaman oradaydı.

"Hayır," diye seslendi aşağıya. "Onu göremiyorum.

Telefonunu çıkardı, Bess'e mesaj atmak ya da Facetime yapmak istiyordu, okuldan eve dönerken Bay Fitzwilliam'ın oğluyla yaşadığı tuhaf karşılaşmayı anlatmak istiyordu. WhatsApp'ı açtı ve parmağını görüntülü arama düğmesinin üzerinde tuttu. Ama sonra telefonu tekrar kapattı. Bess muhtemelen hâlâ Caffè Nero'da arkadaşlarıyla birlikteydi. Onun yerine dizüstü bilgisayarını açtı ve tarayıcısına *Tom Fitzwilliam Mold* yazdı.

Mold'daki okul onu Ocak 2014'te göreve getirmişti. İki yıl içinde okulu özel önlemler alan bir okuldan seçkin bir okula dönüştürdü ve 2016 kış döneminin sonunda Melville'deki yeni görevi için ayrıldı. Mold'dan önce Tower Hamlets'teydi. Tower Hamlets'ten önce Manchester'daydı. Manchester'dan önce de, Jenna'nın doğduğu 2001 yılında, Burton upon Trent'te yirmi sekiz yaşından beri öğretmenlik yaptığı bir okulun müdür yardımcılığına terfi etmişti.

Bay Fitzwilliam tertemizdi. Şöhreti lekesizdi. Gittiği her yere ılık ve uyumdan başka bir şey götürmezdi. Mutlu çocuklar ve güneş ışığı. Ama Göller Bölgesi'ndeki kadın Bay Fitzwilliam'dan hoşlanmıyordu, Jenna'nın deli annesi Bay Fitzwilliam'dan hoşlanmıyordu ve şimdi, ortada hiçbir neden yokken, Jenna'nın kendisi de Bay Fitzwilliam'dan hoşlanmıyordu.

Göller Bölgesi'ndeki kadın da deli olabilir miydi? Ve bu durumda, Jenna da deli olabilir miydi? Freddie Fitzwilliam'la karşılaşmasını düşündü ve merakı artmaya başladı. Ona ne söylemek istemişti? Ve bu, düşündüğü ve hissettiği garip şeylere biraz ılık tutabilir miydi?

Dizüstü bilgisayarını kapattı ve telefonunu tekrar eline aldı. Bess'in ne yaptığını görmek için Snapchat'i kontrol etti ama Bess bir şey paylaşmamıştı. İçinde korkunç bir boşluğun açıldığını hissetti, yapayalnız olduğunu, aslında her zaman yapayalnız olduğunu, hayatının köşelerinin katlandıkça katlandığını ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını hissetti.

Freddie yamacın tepesinde nefesini tuttuktan sonra doğruldu ve ön kapıya doğru ilerledi. Jenna Tripp'e bu şekilde yaklaşmak istememişti. Onu görmeyi beklemiyordu bile. Onu bazen eve yürürken görüyordu ama genellikle Bess ya da başka kızlarla birlikte oluyordu. Onu yalnız yürürken görmek onu şaşırtmıştı. Göller Bölgesi sorununun çirkin başını tekrar kaldırmasından hemen sonra, bir şekilde önceden belirlenmiş gibi görünüyordu. Jenna Tripp'in arkasından giderken, onun tam o anda orada, tek başına olmasının bir anlamı olması gerektiğini düşündü. Bunun kader olduğunu düşünmüştü. Bir sürü garip ve tamamen saçma şey düşünmüştü (onun kadar zeki biri nasıl olur da kader hakkında düşünebilirdi ki?) Jenna aniden dönüp gözlerini onunkilere diktiğinde, ona düşündüğünden çok daha yakın olduğunu, baskıcı bir şekilde yakın olduğunu ve bunu olduğundan daha iyi göstermenin tek yolunun, bir sohbet başlatmak için kasten ona yetişiyormuş gibi görünmek olduğunu fark ettiğinde içinde oluşan panikle korkunç bir şekilde kanat çırpma zorunda kalmıştı.

Sohbete başladıktan sonra, sadece bir yabancıyla tuhaf bir sohbet etmekle kalmayıp, aynı zamanda bu yabancının bir genç kız olduğunu ve aslında, büyük olasılıkla, kendisi de genç kız olduğundan beri ilk kez bir genç kızla sohbet ettiğine dair korkunç bir farkındalığın , midesinin derinliklerinden yukarıya doğru büyüyüp kaynadığını hissetti. Ve Jenna Tripp, şimdi buradaydı, tam yanında duruyordu, uzaktan görüldüğünden daha da güzeldi, dudakları çok dolgun ve yumuşaktı ve göğüsleri blazer ceketinin kumaşında hem zararsız de hayranlık uyandıran bir şekil oluşturuyordu. Ne yüzüne bakabildiğini fark etti, çünkü ağzına dokunmak istiyordu, ne de yüzünden uzağa, çünkü o zaman göğüsler vardı, bu yüzden onun yerine omzunun arkasındaki dükkanın duvarıyla buluştuğu tarafsız bir köşe seçti ve bakışlarını oraya sabitledi.

Sonra onunla bu konuşmayı yapmakla delilik ettiğini, babasına söyleyeceğini ve babasının da konuşmalarına kulak misafiri olduğunu bileceğini, zaten ortaya çıkarmaya çalıştığını gerçekten bilmediğini, bir soruşturma hattı oluşturmada önce ona yaklaşmaması gerektiğini fark etmişti. Her şey karmakarışık, utanç verici ve küçük düşürücüydü ve bu yüzden ön kapısından içeri girmenin normalliğiyle yüzleşmeden önce bir an durması gerekiyordu.

Bunun yerine, merdivenlerden yukarı fırlatılmış bir merdiven ve boya sıçramış toz tabakaları, ıslak boya kokusu ve mutfakta annesinin gülüşünün tamamen anormal sesiyle karşılaştı.

Sesi takip etti ve annesini mutfak tezgahına yaslanmış, elleri bir fincan çaya sarılmış ve boyacı Alfie'yi tulumuyla mutfak masasında karşısında otururken gördü, kocaman uzun bacakları dizlerinden çaprazdı, parmak uçları başka bir fincanın kenarlarına dokunuyordu, annesinin şimdiye kadar duyduğu en komik şey olduğu açıkça belli olan bir hikayeyi yarılıyordu.

"İyi akşamlar dostum," dedi ressam Alfie.

Freddie tatmin edici bir ukalalıkla, "Tünaydın," diye cevap verdi.

"Merhaba, hayatım. Annesi kısa bir süreliğine döndü ve onun üretebileceğini bilmediği bir gülümsemeyle ona vurdu. 'Alfie bana Ibiza'da kulağa korkunç gelen bir tatil köyünde bekçilik yapmakla ilgili hikâyeler anlatıyor! Bu her şey dahil tatillerde neler yaptıklarına inanamazsın!'

Alfie Freddie'ye sadece garip bir pişmanlık olarak tanımlanabilecek bir bakış fırlattı. Freddie onun hikâyelerinin bu kadar eğlenceli olmasını istemediğinden şüpheleniyordu ama artık öyle olduğu için akışına bırakmaya karar vermişti.

"Neyse," dedi Alfie, büyük, boya lekeli tırnaklarıyla fincanı son bir kez dalgalandırdı ve devasa ayağını yere indirdi. 'İşimin başına dönsem iyi olacak. Gitmeden önce süpürgelikleri bir kat daha boyamam gerekiyor. Çay için teşekkürler, Nicola.'

Freddie ona baktı. Onu çözmeye, karanlık bir niyeti, bir gölge ya da yanlışlık unsurunu bulmaya çalıştı. Ama hiçbir şey bulamadı. Göründüğü gibiydi. İri yarı, zararsız, küçük hırslı ve vasat zekâlı bir adam. Ama onunla ilgili bir şey annesinin öğleden sonraki koşusunu ertelemesine, mutfakta çay içmesine, gülmesine, gerçekten gülmesine, hatta parıldamasına neden olmuştu.

Freddie tüm varoluşunun giderek büyüyen muammasına bunu da ekledi ve yatak odasına gitti.

Freddie *Melville Papers*'ı tamamen terk etmişti. Artık yatak odasının penceresinden gördüğü hiçbir şeyi kaydetmiyordu, hatta Jenna Tripp ve Bess Ridley'in beden eğitimi kıyafetlerini bile. Aşağı Melville'in gidiş gelişleri artık onu hiç ilgilendirmiyordu. Gerçek şu ki Freddie bugünlerde tüm zamanını Romola Brook'un peşinde geçiriyordu. Ya da peşinde koştuktan çok, ona saygı göstermekle. Takdir etmek. Hayranlık duymak. Çalışmak. Hakkında bir şeyler öğrenmek. Yeni bir günlüğe başlamıştı. Adı *Romola Belgeleri*'ydi.

Artık çoğu gece, eğer okuldan onunla aynı saatte çıkmışsa, onu eve kadar takip ediyordu. Dün gece eve Tesco Metro üzerinden gitmiş, bir paket kremalı krema ve biraz da köpek maması almıştı. Bu gerçeği günlüğüne eklemişti. Olur da ona bisküvi almak isterse diye. Bu gece orada değildi. Okul bekçisi gelip kapıları kilitleyene kadar on dakika beklemiş ve sonra pes etmişti. Ama sorun değildi çünkü onu hâlâ internette bulabilirdi.

Papatya çayını masasına koydu, kravatını çıkardı ve Romola'nın Instagram'da LouisaMeyrickJones adında biriyle yaptığı sohbete tıkladı. Oldukça sıkıcıydı. Öğle tatilinde haksızlık yapan bir öğretmen ve falancanın nasıl gözyaşlarına boğulduğu ve sonra falancanın da katıldığı ve belki de haksızlığı nasıl rapor etmeleri gerektiği hakkında bir sürü konuşma vardı ve Freddie ekranları değiştirip bir süre yapacak başka bir şey bulmak üzereydi ki başka biri ortaya çıktı ve bahar balosu hakkında bir şeyler söyledi.

Okumaya devam etti.

Freddie'nin okuluyla ortak bir etkinlikti, iki haftadan biraz daha uzun bir süre sonra.

Birkaç hafta önce olsa bu göndermeyi fark etmezdi bile. Ama şimdi bunu olağanüstü bir şeye açılan bir kapı olarak görüyordu.

"Anne!" diye seslendi merdivenlerden aşağıya. 'Mart'ın yirmi dördünde bir şey yapıyor muyuz? Cuma günü mü?"

Bir an annesinin cevap vermesini bekledi. "Sanmıyorum," diye cevap verdi. "Neden?"

"İstediğim bir parti var. Bir tür balo. Okulumda. Gidebilir miyim?"

"Tabii ki gidebilirsin, hayatım! Ne kadar güzel!"

'Biletler gerçekten çok pahalı,' diye seslendi. 'Yirmi beş pound. Hala gitmeme izin var mı?'

"Evet. Merdivenin dibinde annesinin yüzü belirdi. 'Kesinlikle. Bence gitmek istemen harika. Sana bir smokin almamız gerekecek! Ne kadar yakışıklı görüneceksin! Hayal etsene!'

OceanofPDF.com

10 Mart

Joey arabanın ısrarlı korna sesini ilk başta duymazdan geldi. Ya beyaz bir minibüsten kendisine korna çalan biriydi ki bu durumda kafasını kaldırıp dilleri dışarı sarkmış bir moron ve arkadaşıyla uğraşmak zorunda kalmaya hiç niyeti yoktu. Ya da tamamen başka birine korna çalıyordu ve o zaman gizliden gizliye beyaz bir minibüste iki moron olmasını uman üzgün bir zavallı gibi görünüyordu.

Ama sonra bir erkek sesinin "Josephine!" diye seslendiğini duydu ve döndüğünde Tom Fitzwilliam'ın arabasının yolcu penceresinden eğilerek ona yaklaşmasını işaret ettiğini gördü. "Seni bırakabilir miyim? Kasabaya gidiyorum.

Adam arabasını onun yanında bir boşluğa çekti ve kadın önce ona, sonra da şehre doğru baktı. Otobüs durağına doğru gidiyordu.

Evet. Teşekkür . Eğer eminseniz?"

'Elbette eminim! Atlayın.'

Onun yanına kaydı ve emniyet kemerine uzandı. "Çok naziksiniz," dedi.

"Hiç de değil. Seni otobüs durağında sık sık görüyorum ama genellikle senin için yanlış yöne gidiyorum. Adam ona dönüp gülümsedi ve Joey şöyle düşündü: *Tom Fitzwilliam ile bir arabadayım. Tom Fitzwilliam'ın arabasındayım. İşte buradayım. Buradayım. Her şey oluyor. Şu anda.* Emniyet kemerini yerine taktı ve gülümsemesine karşılık verdi. "Peki, teşekkür ederim," dedi. Ve sonra, 'Nereye gidiyorsun? Bugün okula gitmiyor musun?'

"Hayır," dedi, sabah trafiğine girmeye hazırlanırken aynasına bakarak. 'Bugün belediye binasında LEA ile büyük bir toplantım var. Sana her şeyi anlatmak isterdim ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırım.

Tekrar gülümsedi ve bunda hınzırca bir şey vardı, belki de gerçekten gülümseyecekmiş gibi hissettiren bir şey.

"Hâlâ çocuk oyun merkezinde misin?" dedi, polo tişörtündeki logoya bakarak.

"Ne yazık ki evet," dedi. 'Yine de içimde büyüyor. İyi insanlar.

'İnsanlar her şeydir,' dedi. "Öğrendiğim tek şey bu. Eğer doğru insanlarla birlikteyseniz, genellikle doğru yerdesiniz demektir.

"Hapishane olmadığı sürece. Güldü. Ve sonra kahkahasının sesi için hemen kendinden nefret etti, o kadar sert ve sahteydi ki.

"Hayır," dedi. 'Hapishane olsa bile. Ciddiyim! Ya da en azından kötü bir şey yaptığınız için hapisteyseniz ve korkunç bir adalet hatası yüzünden değilseniz.

Ellerini koltuğunun deri kenarlarında gezdirdi. Kaç kez Tom'un arabası evinin önünde park halindeyken yolcu tarafına bakmış ve kendini tam burada otururken hayal etmişti? Ve şimdi bu gerçekten oluyordu ve Joey'nin kafası hiçbir şeyi algılayamıyordu. Kendini toparladı ve başını hafifçe salladı.

"Yani hâlâ ülkeyi terk etmeyi düşünmüyorsun, öyle mi?" diye sordu küçük bir gülümsemeyle.

"Hayır. Başını salladı. "Hayır. Bunu aştım.

"İyi," dedi adam, "bu iyi.

Melville'den çıkan trafik yoğunluğunu ve otobüs şeritlerinin uygunluğu olmadan işe geç kalma ihtimali vardı. Ama umurunda değildi. Tom Fitzwilliam'ın arabasının kokusunu içine çekti: yıpranmış deri ve duş almış adam. Direksiyonu kavrayan ellerine baktı. Ne kadar güzel ellerdi. Onları kendi yüzünde, giysilerinin içinde, onu çekeştirirken hayal etmeden onlara bakamıyordu. Ona duyduğu ihtiyacın içinde kabardığını hissetti, o kadar hızlı ve o kadar sıcaktı ki adamın onun ne düşündüğünü anlayabileceğine ikna oldu.

Akademi sapağına yaklaştıklarında her yönden akan gri blazer ceket denizini izledi. Yanında oturan yumuşak huylu adamın her gün bu yarım yamalak insanların her birinden sorumlu olması inanılmaz diye düşündü.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Melville'de daha uzun süre kalmayı düşünüyor musun?

'Daha bir yıldır buradayız,' dedi. 'En az iki yıl görmek isterdim. İşte o zaman geldiğinizde yaptığınız tüm büyük değişikliklerin kök anlarsınız. Bilirsiniz, takılmak gibi bir şey.

Büyük işi yaparken atladığınız tüm parçaları toplamak için etrafta olmak istiyorsunuz.

"Hiç başarısız oldunuz mu?" diye sordu.

Bakışlarını ön cama çevirmeden önce hızla ona baktı. "Başarısız mı oldu?

"Evet. Okullarınızdan birinde mi? Hiç düzeltemediğiniz bir okulu düzeltmek için getirildiniz mi?

Gülümsedi. "Hayır," dedi, "ya da en azından *henüz değil*. "Ne yapardınız? Eğer tamir edemezsen?

"Bilmiyorum. Bunu gerçekten hiç düşünmedim.

Bir an sessiz kaldılar. Trafik neredeyse hiç hareket etmiyordu ve Tom Joey'nin omzunun üzerinden işaret etti. "Bak," dedi, "seni almamış olsaydım bineceğin otobüs orada. Otobüsün geniş arka kısmının gri dumanlar içinde yanlarından geçişini izlediler. "Özür dilerim," dedi. "Sizi bıraksaydım daha erken orada olurdunuz.

'Seni affediyorum,' dedi.

Döndü ve gülümsedi. "Güzel," dedi. "Güzel.

"Ee," dedi bir süre sonra. "Nicola ile ne zamandır birliktesiniz?

"Oh," dedi, "Tanrım. Emin değilim. Sanırım yirmi yıl. Onun gibi bir şey.

'Peki oğlun senin mi? Ya da her ikisi de senin mi?

Güldü. "Çok açık sözlü sorular soruyorsun.

Özür dilerim. Sadece Nicola onun annesi olmak için çok genç görünüyor. Belki de ikinci eşidir diye düşündüm.

"Hayır. Daha çok ilk eşim.

Joey başını salladı ve kafasında belli belirsiz bir hesaplama yaptı. Eğer Nicola görüldüğü yaştaysa, yani Jack ve Rebecca'yla aşağı yukarı aynı yaştaysa, o zaman Tom'la o yaştayken bir araya gelmiş olmalıydı... Hayır. Görüldüğünden daha yaşlı olmalıydı.

"Nerede tanıştınız?

"Kulağa pek romantik gelmese de Burton-on-Trent'te bir otobüste tanıştık. Yanıma geldi ve bana okulunda öğretmenlik yaptığımı söyledi.

"Kız öğrenci miydi?

Tom güldü. 'Hayır! O zaman değil. On dokuz, yirmi yaşlarındaydı. O beni hatırladı ama ben onu hatırlamadım. Aslında ona ben öğretmedim. Daha düşük bir setteydi.'

"Vay canına, bunun için şükürler olsun çünkü bu biraz can sıkıcı olabilirdi.

"Öyle mi? Neden?"

Omuz silkti. 'Bilmiyorum. Öğretmenler. Öğrenciler. Her şey biraz bulanık, değil mi?

Ona döndü ve bir an için ona bağıracağını, yanıldığını söyleyeceğini sandı. Ama sonra yüzü yumuşadı ve gülümseyerek şöyle dedi: 'Sanırım *olabilir*. Ama bu olayda, söz veriyorum, bulanıklık yoktu.

Joey sıkıca gülümsedi ve konuyu değiştirdi. "Peki, oğlunuz sizin okula mı gidiyor? Akademiye mi?"

Hayır. Hayır. Kesinlikle hayır. *Elbette* okulumla ilgili bir sorun olduğundan değil. Açıkçası okulum harika! Ama çok fazla yer değiştirdiğinizde özel okula gitmek daha kolay oluyor, aksi takdirde havza alanları, bekleme listeleri ve kriterlerle uğraşmak zorunda kalıyorsunuz. Özel okula sadece çek defteriniz ve çocuğunuzun son karnesi ile gidiyorsunuz.

"Jack bana oğlunun bir dahi olduğunu söyledi?"

Evet. Biraz öyle. IQ'su çok yüksek. Dil ve teknoloji konusunda çok zeki. Birkaç kez bölge satranç şampiyonu oldu. Ve şimdiden üç GCSE yaptı ve sadece onuncu sınıfta. Yani evet. Çok zeki. Ama komik bir çocuk.'

"Öyle mi?"

Evet. Biraz öyle. *Sanırım* kızları da yeni yeni fark etmeye başladı. Bu da ilginç olmalı. Temel becerilerinin kadınları etkilemeye kadar uzandığından emin değilim. Ama göreceğiz, sanırım.

Tom ona baktı. Tom'un gözlerinin, kendisinininkiler gibi yeşil olduğunu ilk kez fark etti. Dünya nüfusunun sadece yüzde 3'ü yeşil gözlere sahipti. Annesi, kendisini özel hissetmesi için ona hep bunu söylerdi. Jack'in gözleri maviydi. Görünüşe göre mavi çok yaygındı. Annesi, zeki kardeşinin yanında kendisini ne kadar aşağı hissettiğinin farkındaydı ve Joey'e elinden geldiğince destek olmaya çalışıyordu.

"Yeşil gözlerin var," derken buldu kendini. "Öyle mi?" dedi adam.

"Evet!" Güldü. "Gözlerinin ne renk olduğunu biliyorsundur herhalde?"

"Pek sayılmaz," dedi. 'Sanırım bir tür bulanık mavi olduklarını düşünmüştüm. Bunu hiç düşünmemiştim.'

Joey gözlerini ona dikti. Samimiyetsiz mi davranıyordu?

"Şey, onlar yeşil. Resmi olarak. Bunu çünkü benimkiler de yeşil. Bakmak için kısa bir süre döndü. "Evet," dedi. '. Çok güzel gözleriniz var. Eğer bu söylenebilecek bir şeyse?

'Bağlama göre değişir,' diye cevap verdi.

"Peki, gözlerinin güzel olduğunu söylemek için doğru bağlam bu mu?" "Bilmiyorum," dedi. "Sanırım öyle.

'Vay be,' dedi. "Bu rahatlatıcı.

Artık şehre varmışlardı. Bristol'un sabahın erken saatlerindeki sokakları işe giden insanlarla dolup taşıyordu. Garip bir sessizlik çöktü.

"Biliyor musun," dedi Tom, bir sonraki kavşağa doğru uzanan trafiğe bakarak, "buradan yürümek senin için muhtemelen daha hızlı olur.

"Evet," diye hemen kabul etti Joey. "Evet. Muhtemelen öyle olur. "Bir dahaki sefere ışıklar kırmızıya döndüğünde dışarı atlayabilirsin.

"Evet. Tamam.

Emniyet kemerini çözdü. Bir sensör ötmeye başladı. Tom'un arabayı yavaşlatıp durmasını bekledi ve sonra, "Bıraktığınız için teşekkür ederim," dedi, "Rica ederim," dedi ve Tom'un yüzünde bir şey aradı, başka bir anlam, gitmesini istemediğine dair bir his, onu geri çekmek, yakalamak, ağzını ağzına dayamak ve arkadaki arabaların bekletilmenin hayal kırıklığıyla kornalarını çalmalarına neden olmak için korkunç bir dürtüyle savaştığını hissetti. Tom önce önüne, sonra tekrar ona bakıp, "Çabuk, tekrar yeşile dönüyorlar," diyene kadar tam beş saniye boyunca onu aradı.

Arabadan indi ve hızla kaldırıma çıktı. Işıklar değişti ve Tom'un arabasının yavaşça öne doğru çekilip kendisinden uzaklaşmasını izledi.

Titredi - utanç ve şehvetin mide bulandırıcı bir karışımı - sonra döndü ve işe gitti.

OceanofPDF.com

KAYDEDİLMİŞ RÖPORTAJ

Tarih: 25/03/2017

Konum: Trinity Road Polis Karakolu, Bristol BS2 0NW

Tarafından yönetildi: Somerset & Avon Polisi'nden Memurlar

POLİS: Bay Fitzwilliam'a olan tutkunuzun ne zamandan beri arttığını söyleyebilirsiniz?

JM: Ben buna kara sevda . Sadece karşılıklı bir çekim.

POLİS: Peki, bu durumda, karşılıklı çekiminizi keşfettiğinizden bu yana ne kadar zaman geçtiğini söyleyebilirsiniz?

JM: Gerçekten bilmiyorum. Sanırım onu ilk gördüğümünden beri. Hangisiydi?

JM: Bu yılın başlarında mı? Ocak ayı mı?

POLİS: Peki bu karşılıklı çekim nasıl ortaya çıktı?

JM: Ne demek istediğinizi anlamadım?

Yani, gizli toplantılar var mıydı? Bakışmalar?

JM: Bakışlar vardı sanırım. Kalıcı olup olmadıklarını bilmiyorum.

Kayıt amacıyla Bayan Mullen'a bir dizi fotoğraf gösteriyorum.

2866'dan 2872'ye kadar olan numaralar. Bu fotoğrafları bana tarif edebilir misiniz?

JM: Onlar benim fotoğraflarım.

POLİS: Peki bu fotoğraflarda ne yapıyorsunuz?

JM: Tom Fitzwilliam'ın evine bakıyorum.

POLİS: Peki bu fotoğrafların nerede çekildiğini söyleyebilir misiniz?

JM: Evlerin arka tarafındaki patikada çekilmişler.

Polis: Yani Melville Heights'taki evlerin arka çıkışlarını biliyorsunuz? Evet. Evet, öyle.

POLİS: Ve bunlar, Bayan Mullen - kayda geçmesi için Bayan Mullen'e 2873'ten 2877'ye kadar numaralandırılmış bir dizi fotoğraf daha gösteriyorum - bu fotoğrafları tarif edebilir misiniz lütfen?

JM: Tom Fitzwilliam'ın evinin fotoğrafları.

Ya da daha spesifik olarak Tom Fitzwilliam'ın evinin *içini*?

Evet. Öyle görünüyor.

Bunlar az önce telefonunuzdan aldığımız fotoğraflar, Bayan Mullen.

Bay Fitzwilliam'ın evinin iç kısmının fotoğraflarının telefonunuzda ne işi olduğunu açıklayabilir misiniz?

JM: Evet. Bunu tamamen açıklayabilirim. Kocam onlar için bir dekorasyon işi yaptı. Diğer müşterilere gösterebilsin diye onun için birkaç fotoğraf çekeceğimi söyledim.

Özellikle de bu. Kayıt için bu fotoğrafı tarif edebilir misiniz?

JM: Evet. Tom'un evinin arkasındaki kış bahçesinin bir fotoğrafı.

Açıkça görülüyor ki, sanırım siz de kabul edeceksiniz, kırık bir pencere. Ne?

POLİS: Bayan Mullen'a 2876 numaralı fotoğraftaki bir detayı gösteriyorum. Neye baktığınızı tarif edebilir misiniz?

Pencerelerden biri. Arka kapının yanında. İple birbirine bağlanmış. Teşekkürler, Bayan Mullen.

JM: Ama fark etmedim bile. Bilmiyordum bile-

Teşekkürler, Bayan Mullen. Şimdilik bu kadar yeter.

OceanofPDF.com

10 Mart

Anne!

Jenna annesinin yatak odasının kapısının arkasına baktı. Annesi orada değildi. Kendi odasına gitti ve arka bahçeye bakabilmek için yatağının diz çöktü. E-sigara kullanmaya başlamadan önce annesi saatlerini bahçede sigara içerek geçirirdi. Sigara masası hala oradaydı: hüzünlü masanın yanındaki hüzünlü sandalye, nemli, küflü eski izmaritlerle dolu hüzünlü kül tablası. Artık oraya nadiren gidiyordu. Bu küçük bir gelişmeydi ama fazla değildi.

Bahçede annesinden hiçbir iz yoktu, Jenna önce spor ayakkabılarını sonra da kapüşonlu tişörtünü giydi ve akşam karanlığında Melville'in dışındaki otobüs durağına doğru yola koyuldu. Burası annesinin Tom Fitzwilliam ve ailesini izlemek için en sevdiği noktaydı. Annesi orada değildi. Yolun karşısına geçti ve yamacın dibine gitti, annesinin yine evinin yakınındaki çalılıklarda saklanıp saklanmadığını kontrol etmek için yola baktı ve orada dururken, elleri birbirine kenetlenmiş, ne yapacağından emin değilken, pencerelerden ve arabalardan seken parlak mavi bir ışığın farkına vardı. Işığın kaynağını sessizce yaklaşan bir polis arabasına kadar takip etti. Araba ana caddede ilerlerken yavaşladı ve sonra Jenna'nın karşısında, Melville'in hemen yanında durdu. İki polis arabadan indi, üniformalarını düzeltti, biri telsizle bir şeyler söyledi ve sonra otele girdiler.

Jenna kalbinin önce sıkıştığını sonra da güm güm attığını hissetti. Otele doğru geri döndü ve pencereden barın içine baktı. Orada tam olarak görmeyi beklediği şeyi gördü. Annesi barın yanındaki bir masada oturmuş bir polis memuruyla konuşurken, barın diğer tarafında endişeli görünen bir çift ve müdür diğer polis memuruyla konuşuyordu.

"Siktir," dedi nefesinin altında. "Siktir."

Nefesini içine çekti ve bara doğru yürüdü.

"Ah!" dediğini duydu annesinin. 'İşte benim kızım. Sana anlatacak. Sana her şeyi anlatacak. Jen. Buraya gel.'

Bar sessizliğe gömüldü; tüm gözler onun ve annesinin üzerindeydi. "Neler oluyor?" diye sordu polis memuruna.

"Adınızı teyit edebilir misiniz? Ve Bayan Tripp ile olan ilişkinizi?" 'Ben Jenna Tripp. Onun kızıyım.

"Peki sen kaç yaşındasın, Jenna?" "On beş yaşımdayım. Neredeyse on altı.'

Polis memuru bar müdürüne döndü ve 'Bu uygun mu? Kızın yaşı küçük.

Müdür başını salladı ve polis memuru şöyle dedi: 'Ben PC Drax ve annenizin diğer bazı müşterilere söylediği iddia edilen bazı tehditkâr sözlerle ilgili olarak gelip onunla konuşmamız istendi. Görünüşe göre gitmeyi reddediyormuş. Annesi dudak büktü ve gözlerini devirdi. "Onlar tehditkâr sözler değildi,

Memur bey. Tanrı aşkına. Sohbet ediyorduk!'

Jenna dönüp odanın karşısında oturan ve kendisiyle zar zor göz teması kurabilen çifte baktı. Kim oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Mesele de bu," diye devam etti annesi. 'Kimse bu konu hakkında konuşmayacak. Kimse bunun olduğunu kabul etmiyor. Küçük pamuk yünü kozalarımızda oturup dünya yumuşak, güvenli ve güzelmış gibi davranıyoruz çünkü gerçekte yüzleşemiyoruz. Hepsi bunun içinde. O yukarıda' - Melville Heights'ı işaret etti - 'muhtemelen köyün yarısı. Ve bu sadece benimle ilgili değil. Tüm bu olanları bir tek benim anladığımı düşünecek kadar aptal değilim. Bu küresel düzeyde oluyor. Ve onun gibi başka insanlar da var' - tekrar yukarı doğru işaret etti - 'güçlü insanlar. Dünyanın her yerinde. Ve eğer bu konuda konuşmazsak, bunlar olmaya devam edecek. Ve az önce dışarıda dururken bu iyi insanların onun hakkında konuştuklarını ve ne kadar harika bir iş yaptığını söylediklerini duydum ve tek söylediğim, *yarısını bile bilmiyorsunuz* ama kimse bunu duymak istemiyor, kimse bunu duymak istemiyor.

Annesi konuşmaya devam etti ve Jenna ona bakarak, *bu birdenbire benden çok daha büyük bir şey haline geldi*, diye düşündü.

"Arayabileceğiniz biri var mı? PC Drax ona sordu. "Bir yetişkin mi?

Jenna elinde tuttuğu telefonuna baktı ve babasını araması gerektiğini düşündü. Sonra eğer babam gelirse onu geri dönmeye ve onunla kalmaya zorlayacağını düşündü. Ve eğer onunla kalmaya giderse, sonunda onunla birlikte yaşamaya başlayacaktı ve onunla birlikte yaşamak istemiyordu çünkü hayatı

buradaydı. Sonra bu sabah ya da bu akşam okuldan sonra bir kez daha kendisini beklemeyen Bess'i düşündü ve dış dünyadan ciddi bir yardım almadan hayatta gidebileceği yere çok yaklaşmış olan annesine baktı ve burada sahip olduğu hayatın her zaman düşündüğü kadar değerli olup olmadığını merak etti.

"Babam Weston-super-Mare'de yaşıyor," dedi. "Onu arayabilir miyim?" "Evet," dedi polis memuru, "belki arayabilirsin.

Babasının numarasını yazdı ve yolun karşısındaki çiftin diğer bilgisayarla konuşmasını izledi. Başlarını sallıyor ve "Hayır, hayır, sorun değil" diyorlardı.

'Ve biliyorsun,' diyordu annesi, 'aslında polisi arayan *ben olmalıydım*. Bir saldırıyı bildirmek için. Bu beyefendi' - müdürü işaret etti - 'bana gerçekten çok fiziksel davrandı.

Müdür gözlerini devirdi. "Ona zar zor dokundum," dedi. 'Kelimenin tam anlamıyla, elimi dirseğine koyup gitmesi için onu cesaretlendirmeye çalıştım. Ama o reddetti.

Babasının telefonu çaldı, çaldı ve çaldı. Jenna aramayı sonlandır tuşuna bastı ve PC Drax'a baktı. "Cevap yok," dedi, ses tonunda bir rahatlama fısıltısı vardı.

"Nerede yaşıyorsun?

"Hemen köşeyi dönünce. Tam anlamıyla bir dakika uzaklıkta.'

'Annenin seninle eve gelmesini sağlayabilir misin? Şimdi mi? Buraya getirilecek bir suçlama yok. Bence en iyisi bu işi güzelce ve sessizce bitirmek. Sen ne dersin?'

"Evet," dedi Jenna parlak bir sesle. 'Evet. Onu eve götürebilirim. Anne?' Annesinin yanına gitti ve omzuna dokundu.

Annesi elini kızının elinin üzerine koydu. 'Kızım neler yaşadığımı biliyor. Size anlatabilir. Sana her şeyi anlatabilir. Belki o zaman birileri dinler.

"Anne, şimdi eve gidiyoruz. Jenna annesini nazikçe ayağa kaldırdı ve kapıya doğru götürmeye başladı.

'Son altı ay içinde baş komisere *üç kez* mektup yazdım. Meclis üyeme ve milletvekilime yazdım. Kimse bilmek istemiyor. Bu anlamsız hazır cevaplarla *geçştiriliyorum*. Belki şimdi, belki birileri gerçekten dinler. Ve siz ikiniz!" Ön kapıya yaklaştıklarında annesi aniden döndü ve utanmış görünen çifti işaret etti. 'İkinize de bu kadar sert yaklaşmak zorunda kaldığım için özür dilerim. Bunu görebiliyorum.

ideal değildi. Ama sizin gibi iyi insanlar onun gibi insanlar hakkında söylenenlere inanmaya devam ettiği sürece hiçbir şey değişmeyecek.

"Hadi anne. Jenna hareket etmeye devam etti. Polis memuru kapıyı açtı ve sonunda annesi otelin barından çıkıp kaldırıma çıktı. İnsanlar durdu ve izledi. Trafik geçerken yavaşladı.

İki polis memuru Jenna ve annesine evlerine kadar eşlik ettiler ve Jenna'ya cevaplarının doğrudan sosyal hizmetlere gideceğini bildiği bir sürü soru sorarak yarım saat kadar kaldılar. Hayır, dedi, annesi bildiği kadarıyla daha önce hiç yabancılara yaklaşmamıştı. Çoğu zaman annesinin bilgisayarının başında oturduğunu söyledi. Çoğu zaman annesinin tamamen normal olduğunu söyledi. Ve, evet, belki de son bir hafta içinde annesinin paranoyasında hafif bir artış fark etmişti. Annesi her zaman inişli çıkışlıydı, evet, muhtemelen biraz bipolar bir yönü vardı, ama hayır, bu onun için hiçbir soruna neden olmamıştı, hayır. Hayat güzeldi. Annesi iyiydi. Genel olarak, evet, her şey iyiydi.

Polis nihayet gittikten yaklaşık iki dakika sonra telefonu çaldı.

Jen, tatlım, ben baban. Her şey yolunda mı? Aramanı kaçırdığım için gerçekten üzgünüm; t'ai chi dersindeydim.

Jenna bir an sessizliğe büründü ve kısa bir süre için, sonunda berbat hayatını bir başkasına yüklemenin zamanı gelip gelmediğini düşündü. Ama sonra içini çekti ve gülümseyerek, "Her şey yolunda baba," dedi. Gerçekten. Sadece Paskalya tatili boyunca seni görüp göremeyeceğimi merak ediyordum. Hepsi bu.

OceanofPDF.com

Freddie ofis sandalyesinin üzerinde pencereden yatak odasının kapısına doğru ilerledi. "Baba!" diye seslendi merdivenlerden aşağıya. "Baba! Şu kadın! Jenna'nın annesi! Jenna'nın annesi!

az önce tutuklandı!"

Babasının sesi merdivenlerden yukarı yükseldi. "Sen neden bahsediyorsun?

'O kadın! Sapık kadın! Bayan Tripp ya da her neyse. Az önce iki üniformalı polis tarafından Melville'den çıkarıldı.

Babasının yavaşça merdivenleri çıktığını duydu ve yüzü tırabzanların arasında belirdi. "Emin misin?

"Tamamen eminim. Dışarıda iki kişiyle konuşuyordu ve tedirgin olduğunu görebiliyordum ve onların kendisinden uzaklaşmaya çalıştıklarını görebiliyordum ve sonra onları bara kadar takip etti. On, on beş dakika sonra mavi ışıklar yandı ve polisler dışarı çıktı, ardından kızı geldi ve beş dakika sonra kızı ve annesi mekandan çıkarıldı.

"Arabaya mı?

"Hayır," dedi Freddie, zihinsel olarak heyecan faktörünü düşürerek. "Hayır. Sanırım onları eve bıraktılar.

"Tanrım," dedi babam. "Bu hiç iyi değil.

'Neden aşağıya inmiyorsun? Bara?' Freddie önerdi. "Ne olduğunu sorarsın? İçeride onlarla çok samimisin, değil mi?

"Şey, evet," dedi babam. 'Sanırım yapabilirim. Sanırım öyle. Gözlerini Freddie'ye dikti. "Gelmek ister misin? Sana bir kola ve bir kâse kazı kazan getireyim mi?

Freddie başını salladı. Bir bakıma hiçbir yere gitmek istemiyordu. Burası sıcaktı. Dışarısı karanlık ve soğuktı. Ama babasıyla tek başına hiçbir yere gitmezdi. Normalde babası şu anda burada bile olmazdı. Normalde hala okulda olurdu. Çoğu zaman saat 10'a kadar eve gelmezdi.

Ama bütün gün LEA'da bir toplantıda olduğu için bu gece eve erken gelmişti. Freddie akşam yemeğini yerken ortaya çıkmış, neşe ve sevinçle dolmuş, saçlarını karıştırmış, ona *iyi oğlum* demiş, ikisine de kızarmış ekmek üzerine Nutella yapmış, yeni boyanmış koridorun ışıklığını haykırmış, kendine bolca kırmızı şarap doldurmuş, anneme sarılmış ve genel olarak neşeli ve her akşam işten saat altıda dönmesini dileyeceğiniz türden bir baba gibi davranmıştı.

Ve şimdi de Freddie'ye kola, kazı kazan ve Jenna ile annesinin arasında neler olup bittiğini ilk elden öğrenme şansı sunuyordu. Ayakkabılarını attığı yerden aldı ve giydi.

Freddie Melville'i severdi. Bazen Pazar öğle yemeği için buraya gelirlerdi. Bir büyükanneyi resepsiyonun arkasındaki küçük salonda ikindi çayı içmeye getirmişlerdi. Onlara mücevherli, gül yapraklı ve kabartılmış krema dolgulu minik kekler verilmişti. Her birine antika süzgeçli birer çaydanlık ve bir kase topak şeker verilmişti. Ateş yakılmıştı ve arka planda düşük seviyeli caz müziği çalıyordu ve Freddie bir şekilde gerçekten güzel bir rüyaya daldığını düşünmüştü.

Babası barın kapısını açık tuttu ve birdenbire büyüklerin konuşmalarının telaşı ve heyecanı, biranın ve kokulu mumların yoğun kokusu, sessiz duvar ışıklarının tiyatrosu ve tropik çiçeklerin yüksek vazoları ortaya çıktı.

Babası doğruca bara gitti ve Freddie'ye bir kola, kendisine de yerel ve baharatlı bir bira söyledi.

Babası bara bakan genç adama, "Burada mavi ışıklar gördüm," dedi. "Umarım bir sorun çıkmamıştır?"

Çocuk - Freddie'den çok da büyük görünmüyordu - 'Pek sayılmaz' dedi. Sadece bir kadın. Bazı sorunları olan. Şuradaki çifte zor anlar yaşatıyordu. Gitmesini istedik. Gitmedi. Omuz silkti, bira musluğunu yukarı doğru çevirdi ve son birkaç damlanın köpüklü kafaya vurmasına izin verdi.

"Tanrım," dedi babam. "Ve polisi aramak zorunda mı kaldın?"

"Gitmeyi reddetti. Rahatsızlık yaratıyordu. Rob ona kibarca sormaya çalıştı. Bu onu daha da kızdırdı. Bilirsiniz işte.

Babası cüzdanını çıkararak, "Ve bir kase kazı kazan lütfen," diye sordu.

Çocuk başıyla onayladı ve bira ile kolayı barın üstüne koydu.

"Peki bu kadın ne hakkında bağırıyordu?"

"Bilmiyorum. *Güçlü insanlar* ve kontrol edilmekle ilgili garip şeylerdi. Bilirsiniz işte. Onlara gazetelerde okudukları şeylere, komplo teorilerine inanmamaları gerektiğini söylüyordu. Bilirsiniz işte, *çılgınca şeyler*."

Her zamanki gibi Aziz Tom Fitzwilliam olan babası, "Deli kelimesini kullanmak kaba olur, biliyorsun Luke," diye nazikçe azarladı. "Belki de sorunlu demeliyiz?"

Bunu söylerken, barın diğer tarafındaki çiftin erkek yarısı Freddie'nin babasına yaklaştı ve "Bay Fitzwilliam" dedi. Ben Ralph Gross. Oğlumuz Felix sizin okulunuzda, sekizinci sınıfta. Bu da eşim Emma."

Emma kibarca elini kaldırdı ve sonra tekrar büyük bir kadeh şarabın sapına indirdi.

"Sadece geçen yıl okulda yaptıklarınızdan ne kadar mutlu olduğumuzu söylemek istedim. Bölgeden taşınmaya çok yaklaşıyorduk. Wells'te bir yer için teklif bile yapmıştık. Ama siz geldiğinizden beri Felix okulda çok mutlu ve çok başarılı. Ve üzgünüm ama o kadın, az önce götürdükleri kadın, senin hakkında söylediği şeyler deliceydi. Gerçekten."

"Ne gibi şeyler söylüyordu?"

"Oh, sadece saçmalık, gerçekten. Onu kontrol ettiğinizi ve tüm kasabanın altını oymak için gönderildiğinizi falan filan. Saçmalık. Sadece bilmeni istedim. Çin fısıltılarıyla bir şeyler duyarsan diye. Kimse dikkate almaz. Endişelenecek bir şey yok. Bölgedeki herkes senin çok zeki olduğunu biliyor."

"Çok teşekkür ederim," dedi Freddie'nin babası. "Güven verdiğiniz için gerçekten minnettarım. Felix'i tanıyorum ve o harika bir çocuk. Onu uzaklaştırmak zorunda kalmadığınıza sevindim."

Adam babamın elini sıktı ve karısının yanına döndü; karısı babama ürkütücü bir şekilde gülümsüyordu ve gözlerinde babamın yanındayken kadınların her zaman sahip olduğu o bakış vardı.

Freddie yüzünü buruşturdu ve babasını kapının yanındaki köşedeki masaya kadar takip etti. Birbirlerinin şerefine kadeh kaldırdılar ve kazı kazılardan bir şeyler atıştırdılar ve Freddie, *bu güzel ama biraz da tuhaf*, düşündü. Bir süre Freddie'nin okuldaki durumu ve gitmek istediği bahar balosu hakkında sohbet ettiler ve babası kızlarla ilgili hafif bir sataşmada bulunmaya çalıştı ama Freddie, şu anda artık böyle bir durum yokmuş gibi görünse de, "Henüz kızlar için hazır değilim," diyerek oldukça kibar bir şekilde başından savmayı başardı. Ve bu

Sohbet ilerlerken Freddie'nin aklına babasının ona sabit diskindeki fotoğrafları sormaya hazırlanıyor olabileceği geldi ve dik oturup kendini destekledi, okul projeleri ve psikolojik bozuklukların incelenmesi hakkında saçma sapan bir şeyler söylemeye hazırdı - belki de *röntgencilik* gibi - ama soru hiç gelmedi ve çok geçmeden geçmiş günlerden konuşmaya başladılar, Yaşadıkları eski yerleri ve tanıdıkları tuhaf insanları hatırlıyordu ve babası o kadar gevşek ve güler yüzlüydü, ona ve sohbetlerine o kadar odaklanmıştı ki Freddie kendini, 'Baba, Göller Bölgesi'ndeki o kızgın kadına neler olduğunu hiç öğrendin mi?'

Babası aniden gerildi. "Hangi kızgın kadın?"

"Hatırladın mı? O günlük gezideyken yanına gelip sana vurmaya başlayan kadını?"

Gözlerini devirdi. 'Aman Tanrım. Onu. Tanrım, evet, onu hatırlıyorum. Bilmiyorum. Her şey çok *garipti*. Değil mi?'

"Ve biliyorsun, onu caddenin karşısına götürdüğünde, onunla konuşurken. Sana ne söylediğini hep merak etmişimdir. Ve senin ona ne söylediğini?"

Tanrım. Bilmiyorum. Muhtemelen ona uygunsuz davrandığını, karımı ve çocuğumu üzdüğünü söylüyordum. Onu sakinleştirmek için sanırım.

"Korkunçtu," dedi Freddie usulca. "O gün. Korkunçtu. Ve korkunçtu.

"Öyle miydi?" diye sordu babası.

Evet. Bunu asla unutmayacağım. Ve şimdi bu kadın, Jenna'nın annesi, o da senden nefret ediyor.'

"Ah, şey, sanırım Bayan Tripp ile göldeki bayan arasında bir fark var. Göldeki kadın beni başka biri ; bu bir yanlış kimlik durumuydu. Jenna'nın annesi... şey, belli ki bir tür psikolojik rahatsızlığı var.

Freddie başını salladı, bu ayrımı kabul ediyordu ama bir konuda hâlâ kararsızdı. "Sence birbirlerini tanıyorlar mı?" diye sordu.

"Kim? Jenna'nın annesi ve göldeki kadın mı?"

"Evet. Çünkü..." Freddie durakladı, sözcüklerini dikkatle seçiyordu. "Seni ve annemi konuşurken duydum. Jenna'nın annesinin seni o tatilden hatırladığını söylüyordu.

"Bizi duydun mu? Ne zaman?"

"Geçen sabah. Mutfakta."

Babası iç çekti. "Bunu duymaman gerekiyordu ama Jenna'nın annesi bizimle tatile gelmediği için bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum. Zavallı ruh.

"Jenna bakıma mı alınacak?

Babası nefesini içine çekti. "Tanrım. Umarım öyle değildir. Ama sanırım bu mümkün. Eğer annesi bölümlere ayrılırsa. Babası onu alamazsa. Ama umarım o noktaya gelmez. Umarım gelmemesini sağlayabilirim.

Freddie bilgece başını
salladı. Babası, süper
kahraman.

OceanofPDF.com

Joey her şeyi görmüştü. O gece caddenin diğer tarafında otobüsten indiğinde her şey yeni başlamıştı. Durmuş ve olanları izlemişti: bağırان kadın, mavi ışıklar, polis eskortu.

İzleyen tek kişi o değildi. Küçük bir seyirci grubu vardı. Melville'de heyecan verici hiçbir şey olmazdı - delilerin barlardan dışarı çıkarılması şehirde olan bir şeydi, burada, bu korunaklı durgun suda değil - bu yüzden olduğunda görmezden gelinemezdi.

Döndüğünde ev tamamen karanlıktı ve mutfak lavabosuna damlayan musluğun sesini, buzdolabının gürültüsünü ve vızıltısını duyacak kadar sessizdi. Yalnız olup olmadığını merak etti. Rebecca'nın sahanlığın üstündeki çalışma odasına gitti ve sessizce kapısını çaldı.

"Evet.

"Ah," dedi, kapıyı iterek açtı, "evdesiniz. Rebecca'nın monitörlerinden birinin ekranının hızla bir tür görüntüden bir veri sayfasına geçtiğini gördü.

"Evet. Rebecca ona baktı. "Merhaba.

Bilgisayar ekranlarının ışığında kireç gibi beyaz görünüyordu. Gözleri sanki saatlerdir hiç kırpmadan bakıyormuş gibi sabitlenmişti. Pencere hafifçe açıktı ve oda soğuktu, yine de Rebecca ince bir bluz ve çıplak ayaklarla oturuyordu.

"Tanrım, burası buz gibi! Üşümüyor musun?"

Joey pencereyi kapatmak için pencereye doğru yürüdü, gözleri hızla Tom Fitzwilliam'ın yatak odasının penceresindeki karanlık yansılarda karısını aradı. Ama oda boştu, ışıklar kapalıydı. Köyün içine doğru baktı. Yoldan geçen iki arabanın arasından Tom Fitzwilliam ve oğluna benzeyen birinin Melville'deki barın girişine girdiğini gördü.

Kalbi hızlandı ve neredeyse nefes nefese Rebecca'ya, 'Erken bir akşam yemeği için Melville'e gitmek ister misin? Benimle mi?

Yarım saat sonra bara girdiler. Joey duş almış, dişlerini fırçalamış, dar bir kot pantolon giymiş ve mum ışığında parlayacağını bildiği küçük diamanté damlalı küpeler takmıştı. İlk başta Tom'u görmedi. Kalbi burkularak onu özlemiş olması gerektiğini düşündü. Ama barda dururken hafifçe döndü ve onu köşede oğluyla birlikte iki kişilik küçük bir masada otururken gördü. Kadın ona bakarken o da başını kaldırdı ve Tom'un yüzündeki ifadeyi hemen gördü: parlak ve kusursuz bir heyecan ifadesi.

Elmas gülümsemesine karşılık verdi ve bir *merhaba* dedi.

Rebecca ile birlikte Tom'un masasının biraz dışında bir masaya oturdular; Cuma gecesi boş olan tek masa orasıydı.

"Teşekkür ederim," dedi Rebecca, Meryem Ana'sını Joey'nin Bloody Mary'sinin yanına dokundurarak, "bu iyi bir fikirdi. Bazen dışarıdaki büyük dünyanın bana hatırlatılmasına gerçekten ihtiyacım oluyor, o kadar..." Birden sözünü kesti ve bakışları Joey'nin yüzünü bırakıp arkasından yaklaşan birine kaydı. Joey onu görmeden önce hissedebiliyordu. Kalbi yerinden fırladı ve kanı daha hızlı akmaya başladı. Yukarı baktı ve gülümsedi.

"Merhaba Tom," dedi. 'Gelmek isterdim ama sen ve oğlun özel vakit geçirirken rahatsız etmek istemedim.

"Tanrı seni korusun," dedi ve yanağından öpmek için eğildi, ki bu Tom Fitzwilliam olduğu için, Joey'e korkunç derecede erotik ve karmaşık bir manevra gibi geliyordu, o kadar çok düşünülemez şekilde yanlış gidebilirdi ki, zar zor nefes alabiliyordu. Joey onu yarı yolda karşılamak için oturduğu yerden hafifçe kalktı ve öpücük olaysız geçti ve Joey kendini toparlayarak, "Yengem Rebecca'yı tanıyorsun sanırım," demeyi başardı.

"Evet!" diye yanıtladı Tom parlak bir sesle. 'Evet, . Seni tekrar görmek çok güzel. Uzun zaman oldu. Buraya taşındığından beri seni neredeyse hiç görmedim.

"Hayır," diye yanıtladı Rebecca sertçe. "Ben kendimi kendime saklarım.

"Görüyorum ki sen ve Jack meşgulmüşsünüz. Rebecca'nın karnına doğru başını salladı ve bir anlık acı dolu bir sessizlik Tom'un, 'Tanrım. Bana bunun bir bebek olduğunu söyle. Bebek mi? Evet mi?'

Joey, Rebecca'nın Tom'a, evet, tabii ki bebektir, diye güvence vermesini bekledi ama Rebecca bunu , sadece ağzı bir karış açık bir şekilde ona baktı ve Joey'ye, "Evet, o bir bebek" demek kaldı. Benim yeğenim. Yaklaşık iki ay sonra doğacak.

"Çok güzel," dedi Tom. 'Tebrikler. Jack nasıl?'

"Jack iyi," diye yanıtladı Rebecca. "Teşekkür . Sonradan gelen net bir düşünce.

"Güzel," dedi Tom, Joey'ye yan gözle öyle bir baktı ki Joey'nin başı döndü. Oğlunun dikkatle akıllı telefonuna baktığı masasına döndü, gözlerini birkaç saniyede bir odanın içinde gezdirerek, "Freddie'nin yanına dönmeliyim. Aslında onu eve götürmeliyim. Yapacak bir sürü ödevi olduğuna şüphe yok. Seni görmek güzel, Rebecca. Seni tekrar görmek de çok güzel Josephine.

"*Josephine*? Tom masasına geri dönerken Rebecca ona tısladı. "Neden sana Josephine diyor?"

Omuz silkti. "Ona bana böyle seslendiğini söylemiş olmalıyım. Beni eve getirmek zorunda kaldığı o gece. Ve şimdi bir çeşit yapışmış.'

"Neden ona adının Josephine olduğunu söyledin?"

"Çünkü öyle.

"Ama kimse sana öyle demiyor.

Tanrım. Bilmiyorum. Belki de onu etkilemeye falan çalışıyordum. Belki de bunun beni olduğumdan daha iyi gösterdiğini düşündüm.

Rebecca ona gözlerini kırptırdı. "Bunu neden yapmak isteyesin ki?"

"Çünkü..." Joey elindeki kereviz çubuğunu bardağının kenarlarına doğru itti. "Bilmiyorum. Sen anlamazsın.

"Olabilirim. Dene beni.'

"Düşünsene," dedi, "tüm hayatını Jack gibi bir adamın gölgesinde geçirdiğini hayal et. Her şeyi, kelimenin tam anlamıyla yaptığınız her şeyi berbat ettiğinizi ve kendi karmaşanızdan bir dakikalığına bile olsa başınızı kaldırdığınızda Jack'in tam orada, kelimenin tam anlamıyla her şeyi doğru yaptığını hayal edin. Ve sadece bu da değil, bu konuda çok hoş davranıyor. Ve ben sadece, bilirsiniz, aptal, kaotik *Joey*'im. Ve sonra kendimi her şeyi doğru yapan ve herkesin sorunlarını çözen inanılmaz, yetişkin bir insanla konuşurken buluyorum ve belki de sadece benim akıllı, birlikte Josephine olduğumu düşünmesini istedim. Aptal bir Joey değil. Anlıyor musun?"

"Bunu anlıyorum," dedi Rebecca. "Anlıyorum. Bazen ben de böyle hissediyorum. "Jack hakkında mı?"

Evet. Jack hakkında. Birlikte çalıştığım insanlar hakkında. Aslında çoğu insan hakkında. Omuz silkti. "Biliyor musun, seninle ilk tanıştığımında senden çok korkmuştum. Hâlâ da korkuyorum.

"Ne!"

"Evet. Jack senden hep bir tür kovboy kızımıydın gibi bahsederdi, Ibiza'daymışsın, kabadayılarla boğuşuyormuşsun, bütün gece ayaktaymışsın, durdurulamamışsın,

Korkusuz. Sonra seninle tanıştım ve o kadar genç ve havalıydın ki, sanki vahşi atlara binebilir, duvarlardan teneke kutuları fırlatabilirmişsin gibi bir hava yayıyordun. Çok spontane, çok özgür görünüyordun. Jack ise, evet, çok başarılı ama aynı zamanda çok ölçülü ve dikkatli. Her şey planlı ve düşünülmüş. Sürprizlere yer yok. Ben de öyleyim, yani sanırım bir bakıma senin bu yönünü ilham verici buluyorum. Ama aynı zamanda korkutucu.'

"Pekala," dedi Joey, "lütfen benden bir an bile korkmayın. Sizi temin ederim ki vahşi atlara binemem, hiç doğallığım yoktur ve kesinlikle sadece üzgün, üzgün bir zavallıyım.

Kes şunu, Joey. Lütfen. Kes şunu. Çünkü kendine ne kadar uzun süre kaybeden olduğunu söylersen, insanların seni öyle görme ihtimali de o kadar artar. Ve sen öyle değilsin. Süpersiniz. Ve biliyorsun...' İnce bluzunun manşetlerini karıştırdı. 'Bir zamanlar senin gibi birini tanıyordum. İnanılmaz, hayat dolu, güzel ve havalıydı ve kendine hiç inanmazdı, herkesin ondan daha iyi olduğunu ve kendisinden başka herkesin ne yaptığını bildiğini düşünürdü ve sonra bir gün, on dört yaşındayken...' Durakladı, bakışları ellerine sabitlenmişti. Sonra başını kaldırıp Joey'e baktı ve devam etti: "Kendini öldürdü.

Joey yutkundu ve Rebecca'ya baktı. "Aman Tanrım," dedi, "kimdi o?

Rebecca kelepçelerini ellerinin topuklarından aşağı doğru çekti. Tekrar Joey'e baktı ve "O benim küçük kız kardeşimdi," dedi.

OceanofPDF.com

KAYDEDİLMİŞ RÖPORTAJ

Tarih: 25/03/2017

Konum: Trinity Road Polis Karakolu, Bristol BS2 0NW

Tarafından yönetildi: Somerset & Avon Polisi'nden Memurlar

POLİS: Lütfen kayıt için tam adınızı söyler misiniz?

Alfie James Butter.

Adresiniz? AB: Fourteen

Melville Heights.

Teşekkür . Size sadece birkaç basit sorum olacak Bay Butter.

Lütfen bana Alfie de.

Elbette. Elbette Alfie. Cuma gecesi, 24 Mart'ta neredeydin?

AB: Saat yediye kadar annemdeydim. Sonra eve gittim.

Annen nerede yaşıyor?

AB: Frenchay'de yaşıyor.

Teşekkür . Eve nasıl gittiniz?

AB: Otobüse bindim. Şu anda arabam yok. Minibüs için biriktiriyorum.

Boyama işim için.

Polis: Yani numarayı aldınız ...?

AB: 218, şehirden.

Melville'e saat kaçta döndünüz?

AB: Yedi kırk civarı sanırım.

POLİS: Peki köye döndükten sonra neler olduğunu anlatabilir misiniz?

Evet. Tabii. Köşedeki dükkana uğrayıp birkaç şişe bira aldım.

Joey'e mesaj atmıştım.

Bayan Mullen bu mu?

Evet, doğru. Alışveriş için şehirde kaldığını ve bir süre

dönmeyeceğini söylemişti. Benim de bir içkiye ihtiyacım vardı.

Bilirsin işte. Cuma gecesi . Sonra tepeden eve doğru yürüdüm.
Tepeye doğru yürürken kimseyi gördünüz mü?

AB: Hayır. Kimseyi görmedim.

Bayan Mullen'ın ağabeyi ve eşiyle birlikte yaşıyorsunuz. Bu doğru mu?

Evet. Tam isabet.

POLİS: Peki döndüğünüzde onlardan biri evde miydi?

Hiçbir fikrim yok. İkisini de görmedim. Burası benim yerim değil, bu yüzden elimden geldiğince başımı eğmeye çalışıyorum. Yollarına çıkmak istemem. Bu yüzden onları aramaya çıkmayacaktım.

Anlıyor musunuz? Evet, biralarımı aldım ve Joey'i beklemek için doğruca odamıza çıktım.

Joey eve ne zaman geldi? Dükkândan? AB: Bilmiyorum, sekiz on beş gibi olmalı. Sekiz buçuk mu? Daha açık konuşabilir misiniz?

Evet. Hayır. Bilmiyorum. Aşağı yukarı öyle.

Doğruca yukarı mı geldi? kadarıyla?

AB: Ön kapının sesini duymamak için müzik .

Ama, evet. Sanırım doğruca yukarı gelirdi. Hâlâ paltosunun içindeydi ve elleri soğuktu. Ve yanakları. Sanki dışarıdan yeni gelmiş gibiydi. Neden?

Size nasıl göründü? Endişeli görünüyor muydu? Ya da herhangi bir şekilde nefessiz?

AB: Hayır.. şey, biraz, bilmiyorum - stresli bir gün geçirdiğini söyledi. Dükkanlar tıklım tıklımdı. Yorulmuştu. Hepsi bu. Yani tam olarak sevinçten zıplamıyordu. Ama iyiydi.

mı?

AB: Evet, iyiydi.

Yukarı çıktığında ne yaptı?

AB: Gerçekten bilmiyorum. Biraz sohbet ettik. Sonra duş aldı.

Peki ne satın aldı? Dükkanlardan mı? Sana söyledi mi?

Yeni bir sütyen. Görünüşe göre.

Sana sütyeni gösterdi mi?

Evet. giyyordu. nedir? Joey'nin bununla bir ilgisi olduğunu
düşünmüyorsun değil mi? Sence?
Teşekkürler Alfie. Şimdilik bu kadar.

OceanofPDF.com

10 Mart

Polis gideli bir saat olmuştu ve Jenna polar pijamalarıyla yatağında cenin pozisyonunda yatıyordu. Telefonunu avuçlarının içinde tutuyor ve ekrana bakıyordu. Bess Ruby ile dışarıdaydı ve biri Jed'i aramıştı. Jenna'nın Jed'in kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama ne zaman biri ona bir kamera doğrultsa dilini çıkarmayı seviyor gibiydi. Kasabadaki bir KFC'de başlamışlardı ve şimdi birinin yatak odasında görünüyordlardı. Bess'in yatak odası değildi. Jenna Bess'in yatak odasını neredeyse kendi odası kadar iyi biliyordu. Snap Maps 24 Hawthorne Drive'da olduğunu söylüyordu, bir sonraki köy olan Lissenden'deki bir yol.

Okuldan sonra Bess, Ruby ve Jed'le birlikte KFC'ye gittiği ve şu anda birinin yatak odasında bağdaş kurmuş oturarak Cuma geceleri olduğu gibi kaygısızca şakalaştığı paralel dünyayı düşününce midesi bulandı. Jed, sürekli çıkıntı yapan diline rağmen oldukça yakışıklı görünüyordu. Belki Jenna onunla flört edebilirdi. Belki de Jed bu paralel varoluşta onun ilk aşkı, bekâretini kaybettiği çocuk olurdu. Ama bunu asla bilemeyecekti, çünkü buradaydı, yatağına kıvrılmıştı, Melville'deki o iğrenç olaydan sonra midesi hâlâ çalkalanıyordu, mahalleli sokağın karşısında durmuş aval aval onlara bakarken polislerle birlikte dışarı çıkmanın utancı, polislere, babasına, herkese yalan söylemenin stresi.

Tekrar Snap Maps'e tıkladı ve Bess'in hâlâ Hawthorne Drive 24 numarada olduğunu gördü. Saat on kırk beşti. Bess'in annesi hafta sonları saat on birde evde olmasını isterdi. Eğer yetişecekse hemen yola çıkması gerekiyordu.

Annesinin alt katta aylak aylak dolaştığını duyabiliyordu. , hasta olmadan önce, annesi her zaman saat onda bitki çayı ve iyi bir kitapla yatakta olmayı severdi, ama şimdi düzenli olarak

Gece yarısı, sabah 1, 2, ABD'deki insanlarla internette sohbet ediyor, bir şeyleri kontrol edip tekrar kontrol ediyor, fotoğraf çekiyor, bitmek bilmeyen notlar alıyordu. Şimdi onun mutfak dolaplarını , her şeyin zihinsel bir envanterini çıkardığını duyabiliyordu, böylece sabah olduğunda gece çatal bıçak çekmecesini yeniden düzenlemek için içeri giren biri olup olmadığını bilecekti.

Jenna diğer tarafına doğru yuvarlandı ve telefonuna tekrar baktı. Bess Jed'in evinden ayrılmıştı. Oldukça hızlı hareket ediyordu, bu yüzden bir taksiye binmiş olmalıydı ya da annesi onu almaya gitmiş olabilirdi - ki bu da pek olası değildi, çünkü apartmanlarında ilk gelen ilk hizmet alırdı ve annesi acil durumlar dışında arabasını hareket ettirmeyi reddediyordu. Aşağı Melville'e doğru giden küçük simgeyi izledi. Bess'in arka koltukta oturduğunu, kendini garip hissettiğini ve şoförle konuşup konuşmaması gerektiğini bilemediğini hayal etti. Şu anda kararlı bir şekilde telefonuna bakıyor olacaktı ve Jenna ona mesaj atmayı düşündü ama başparmağı yine ekrandan kaydı.

On elli beşte küçük simge ana caddede durdu ve Jenna en iyi arkadaşının sağ salim evde olduğunu göstermesini bekledi. Bekledi, bekledi ama simge hâlâ onu ana caddede, Melville'in karşısında gösteriyordu. Saat on biri beş geçiyordu Jenna kendini toparlayıp yatağının kenarına oturdu. Bess neden evde değildi? Belki donmuştur diye uygulamayı yeniledi ama simge hâlâ Bess'i taksi şoförünün onu bıraktığı yerde gösteriyordu. Jenna aniden taksinin kapılarının kilitli olduğunu, camların buğulandığını, küçük arkadaşının arka koltukta terli bir adamın altına sıkıştığını ve çılgınca yoldan geçen birinin dikkatini çekmeye çalıştığını hayal etti. Yataktan fırladı, merdivenlerden aşağı koştu, annesinin paltosunu ve eski bahçe ayakkabılarını giydi ve evden dışarı fırladı.

Yolun sonuna geldiğinde caddenin karşısına park etmiş, camları buğulanmış bir taksi olmadığını gördü. Gözlerini kısarak arkadaşının başının soluk sarı kubbesini aradı ve nihayet bulduğunda durup nefesini öyle bir tuttu ki canı acıdı. Çünkü orada, yerel eczanenin kapısında birlikte durmuş, derin bir sohbeta dalmış Bess ve Bay Fitzwilliam vardı.

Freddie'nin babası saat on birde evden çıkmış, yamaçtan Aşağı Melville'e doğru yürümüş ve on beş dakika sonra elinde bir kutu mısır gevreğine benzeyen bir şeyle geri dönmüştü. Ama babası mısır gevreği yemezdi. Annesi de kahvaltı etmezdi. Evde mısır gevreğine en ufak bir ilgi duyabilecek tek kişi kendisiydi, Freddie. Ama o zaman bile mısır gevreğine olan ilgisi çok azdı ve kesinlikle gece yarısı köye koşmasına neden olacak kadar güçlü değildi. Bütün akşam tedirgin ediciydi. Jenna'nın annesi ve polisle olan olay, sonra babasının onu dışarı çıkarması, çok iyi davranması ve Göller Bölgesi'ndeki olay hakkında açılmasına izin vermesi, sonra Kırmızı Çizme'nin arkadaşıyla içeri girmesi ve babasının onunla flört edip tuhaf davranması. Ve babasıyla ayrıldıktan bir süre sonra Kırmızı Çizme'ye bakmak için kısa bir süre döndüğünde hamile arkadaşıyla göz göze geldiği ve bakışlarındaki bir şeyin onu lazer gibi delip geçtiği garip bir an olmuştu.

Yataktan kalktı ve sürünerek kapısına gitti. Annesi ve babasının sahanlığın karşısındaki yatak odalarında mırıldandıklarını duyabiliyordu. Mırıldanmaların kadrani hararetli tartışmalara doğru tırmandırdığını ve sonra hızla sessiz bağırışlara doğru yöneldiğini duydu.

Midesi sıkışmıştı. Birkaç dakika daha durup bağırış çağırışları dinledi. Tek tük sözcükleri ve ara sıra kullanılan cümleleri seçebiliyordu: '... o kız. Benimle hiçbir ilgisi yok. Asla, asla, asla. Nereden bilebilirdim ki?' Ama bunları tutarlı bir bütün oluşturacak kadar bir araya getiremiyordu. Bir an için anne ve babası sessizliğe gömüldü ve içinden bir korku bıçağı geçti. Vücudunu gerdi, gözlerini yumdu ve , bekledi: etin ete korkunç tokadı, boğuk acı iniltileri, savrulan bedenlerin gumbürtüsü. Mide bulantısı içinden geçti

Onu. Babasıyla Melville'de bir bardak buz gibi kola içerek başlayan bir gece nasıl böyle bitebilirdi? Bitemezdi. Olamazdı işte.

Ama sessizlik devam etti ve bir süre sonra tekrar gözlerini açtı, yumruklarını çözdü, nefesini yavaş ve düzenli bir şekilde dışarı verdi. Ebeveynlerinin duş odasındaki tuvaletin sifonunun çekildiğini, elektrik düğmesinin tıkırtısını, yatak yaylarının zararsız gıcırtısını duydu. Yatak odasının kapısından uzaklaştı ve penceresine doğru döndü.

Köy gece için kapanıyordu: son kalanlar Melville'den ayrılıyordu, Tayland restoranı çoktan kilitlenmiş ve kapatılmıştı, kaldırımlar neredeyse bomboştu. Ve aşağıda, gözden uzakta Jenna Tripp ve çılgın annesi vardı. Bu gece ikisinin de ne düşündüğünü merak etti. Jenna'nın nasıl hissettiğini merak etti. Elini penceresinin soğuk camına tuttu, hayaletimsi, buğulu bir iz bırakana kadar; sonra perdelerini tekrar çekti ve yatağına tırmandı.

OceanofPDF.com

11 Mart

"Rebecca'nın kendini öldüren bir kız kardeşi olduğunu bana hiç söylememiştin.

Jack az önce mutfak masasının üzerine koyduğu mektup yığınının başını kaldırıp baktı. Üzerinde bir tişört ve pijama altı vardı, siyah saçları dağınıktı ve hafif keskin kokuyordu. Bir gün önce yedi saatini açık kalp ameliyatı yaparak geçirmiş bir adama benzemiyordu. Bütün gece barda kalmış ve eve dönerken kebab yemiş gibi görünüyordu.

"Ne?

Bir kutu Weetabix'e uzandı. "Rebecca. Dün gece bana on dört yaşındayken kendini öldüren bir kız kardeşi olduğunu söyledi. Neden bana söylemedin?"

"Tanrım," dedi, "bilmiyorum. Muhtemelen ben Rebecca hakkında her şeyi öğrenme aşamasındayken sen burada olmadığın içindir.

"Ama o benim baldızım. Onunla birlikte yaşıyorum. Bu çok şeyi açıklardı. Beni...' Joey durakladı. "*Onu sevmemi sağlardı*" demek üzereydi. "Onu daha iyi anladım," diye bitirdi.

"Özür dilerim," dedi. 'Aklıma gelmedi. Ayrıca, belki de bunun beni ilgilendirmediğini düşündüm. Bilirsiniz, o çok özel biri.

Evet. Bunu biliyorum. Ama yine de. Biri hakkında bir şey bilmemek çok büyük bir şey.

"Pekala," dedi Jack, "artık biliyorsun.

"Neden...? Joey yine durakladı. Gulyabanilik yapıyormuş gibi görünmek istemiyordu. "Bunu neden yaptı? Rebecca gerçekten bilmediğini söyledi.

Jack iç çekti. "Kimse bilmiyordu. Bir not bırakmadı ve herkes birbirini suçladı ve her şey korkunç bir karmaşaya dönüştü. Sanırım bir süre herkes bunun okuldaki bir öğretmenle ilgili olduğunu düşündü. Bir çeşit uygunsuz ilişki olduğunu. Ama sonra ortaya çıktı ki

hiçbir şey yoktu. Sadece bir okul aşkı. Bir hiç uğruna kendini öldürdüğü ortaya çıktı. İcini çekti. "Babası sonunda kendini içkiye verdi ve annesi de birkaç yıl önce bunu asla kabullenemeyerek öldü. Bu onları tamamen mahvetti.

"Hayal bile edemiyorum," diye başladı Joey. "Yani, Tanrım. Eğer bunu on dört yaşındayken yapmış olsaydın. Seni kaybetseydim. Ve sonra annemi. Ben sadece... Bir daha asla mutlu olamazdım. Lanet olsun. Sol gözünde bir damla yaş oluştuğunu hissetti ve gözlerini kırptırdı.

"Ağlıyor musun?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı.

Ona yakından baktı. "Aman Tanrım," dedi. "Üçlü bypass ve ağlayan kadınlar. Hepsi çok fazla. Buraya gel. Kollarını Joey'e açtı ve Joey kucağına adım attı. Adam yatak ve yıkanmamış saç kokuyordu. Ev kokuyordu.

"Asla , değil mi?" diye kokladı tişörtünün içine.

"Ölmek için gerçekten çok çabalayacağım.

"Güzel. Başını salladı. "Bu iyi. Çünkü sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum.

Alfie yatağın karşısında, sevişme sonrası çarşaf aralarında çırılçıplak yatıyordu. Bir gece önce gece 1'e kadar onun bardaki işinden dönmelerini beklemiş, sonra da üzerine atlamıştı. Adam şaşırmış ve memnun olmuş, sonra da sonlara doğru nefes nefese ve sevgiyle prezervatif kullanmamasını önererek her şeyi mahvetmişti.

"Siktir!" demişti, odalarının karanlığında gözleri kocaman açılmıştı. 'Hayır! Henüz karar vermedik! Daha karar vermedik! Bunu seksin ortasında rastgele öneremezsin!

"Hayır," dedi nazikçe. "Hayır. Haklısın. Özür dilerim. Sadece düşündüm. Çok ...'

"Ne, seninle seks yapmaya mı?"

"Şey, evet.

"Peki bu neden birdenbire bebek sahibi olmak istediğim anlamına gelsin?"

Hiç de değil. Hiç de değil. Sadece... Özür dilerim, tamam mı? Bunu unutulabilir miyiz?"

Bir şekilde bıraktıkları noktaya geri dönmeyi ve makul bir uyum içinde bitirmeyi başarmışlardı. Ama Alfie derin bir uykuya daldığında, Joey onun kolunu gövdesinden çözdü, yatağın kendi tarafına geçti ve sonra bir saat boyunca uyanık kalarak, ruhunu gerçek

Alfie'den bebek sahibi olmak istememesinin altında yatan nedenler. Bu da düşüncelerini kaçınılmaz olarak Tom Fitzwilliam'a yönlendirdi. Zihni o sabah Tom'un arabasıyla işe gidişini, o anki samimiyeti, Tom'un ona güzel gözleri olduğunu söylediğinde hissettiklerini tekrar tekrar oynatmaya başladı ve sonra Melville'de Tom'un onu öperken elinin koluna değdiğini hissetti. Sonunda saat iki buçuk gibi uykuya dalmış ve altı saat sonra uyandığında rüyasında Tom Fitzwilliam'ı gördüğünü fark etmişti.

"Günaydın sevgilim," dedi şimdi, yatağa tırmanıp bacak bacak üstüne atarak oturdu.

"Günaydın. Alfie yuvarlandı ve kollarını onun dizlerine doladı.

Başının tepesine bir öpücük bıraktı. "Daha sonra Jack ve Rebecca ile kasabada dim sum yemek ister misin?

"O da ne?" dedi. "Köfte mi?

"Evet," dedi. "Mantı. Küçük sepetlerde. Erişte falan da var.

"Kulağa harika geliyor," dedi, yüzünü onun kalçasına sokarak. "Köfte. Müthiş.

OceanofPDF.com

13 Mart

Jenna, Bay Fitzwilliam'ın ofisinin önünde oturuyordu. Pazartesi sabahı saat dokuzdu ve bu kez neden gelip onu görmesinin istendiğini çok iyi biliyordu. Pileli eteğinin kumaşını aşağı doğru bastırdı ve okul çantasından sarkan kabarık ponponun tokasıyla oynadı. Fizik dersini kaçıyordu. Fizikten nefret ederdi. Ama bugün fizik dersinde olmak istiyordu çünkü bu dönem Bess'le paylaştığı tek dersten biriydi.

Bay Fitzwilliam' mırıldandığı bir telefon konuşmasını bitirdiğini ve ardından ofisinin kapısını açıp ona içeri girmesini işaret etmeden önce boğazını temizlediğini duydu. "Günaydın Bayan Tripp," dedi.

"*Lütfen bana öyle deme*" demek istedi. *Bana sadece Jenna de!* Ama demedi. Onun yerine gülümsedi ve "Günaydın." dedi.

"Peki bugün nasılsın?"

Omuz silkti ve 'Güzel' dedi.

Onları bir hafta önce oturdukları rahat sandalyelere götürdü.

'Güzel,' dedi, ona bir sandalye çekti ve sonra kendisi için de bir sandalye çekti. "Güzel. Pekala, sanırım neden burada olduğunu biliyorsundur?"

"Annem," diye mırıldandı.

Evet. Annen. Aslında, aslında, esas olarak *sen*. Çünkü anneni ne kadar önemsesem de, okulunda bir öğretmen olarak *senin* iyiliğin benim öncelikli meselem. Ve gerçekten, nasıl olduğunu bilmek istiyorum?"

'Ben iyiyim,' dedi.

'Evet,' diye yanıtladı. 'İyi olduğunu biliyorum, bugünlerde tüm çocukların iyi olduğu şekilde. Ve bunun, *seninle konuşmakla hiç ilgilenmediğim güvensizlikler ve karanlık düşüncelerle dolu bir girdap olduğumun* kısaltması olduğunu da biliyorum, *dostum*.

Jenna *dostum* kelimesini duyunca içi ürperdi. Kim böyle şeyler söylerdi ki?

'Ama belli ki evde baş etmek zorunda olduğun şeyler var ve bunun sadece seninle ilgili olduğunu, baban ve kardeşinin yirmi mil uzakta yaşadığını biliyorum. Ve Cuma gecesi olanlardan sonra senin için durumun nasıl olduğunu daha iyi anlıyorum. Dinle...' Yine o şeyi yaptı, öne doğru eğildi, böylece yüzü ondan sadece birkaç santim uzaktaydı ve ona öyle ağır bir göz teması kurdu ki, gözlerini kapatmak istemesine neden oldu. "GCSE'lerine aylar kaldığını, arkadaşlarının burada olduğunu ve sosyal hizmetler işin içine girerse taşınmak zorunda kalabileceğinden korktuğunu anlıyorum. Bunu tamamen anlıyorum. Ancak seçenekleriniz olduğunu bilmeniz gerekiyor. Bir sürü seçenek.'

Ona gözlerini kırptırdı. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

'Gidip babanla yaşamak zorunda kalmayacaksın. Bundan emin olurdum. Bölgede kalmanı ve sınavlarının sonuna kadar Akademi'de kalmanı sağlardım. Ya da daha uzun süre.

"*Nasıl?*" demek istedi ama bilmek de istemiyordu. Ona sorarsa söyleyecekti ve o zaman da dahil olmak istemediği garip bir şeyin içine sürükleneceğini hissetmekten kendini alamadı.

"Baban biliyor mu?" diye sordu. "Annenin ne kadar hasta olduğunu biliyor mu?"

"Sayılır," dedi kucağına bakarak. ". Çoğunlukla. Yani, bu yüzden ayrıldılar.

"Annenin hastalığı yüzünden mi?"

Evet. Şey. O zaman bir hastalık gibi görünmüyordu. Sadece biraz paranoyak gibiydi. Biraz dağınık. Anlaşamıyorlarmış gibi görünüyordu.

"Peki bu ne kadar zaman önceydi?"

Omuz silkti. "Yaklaşık dört yıl önce sanırım.

"Ve o zamandan beri işler daha da kötüye mi gitti?"

Başını sallayıp "*Hayır, pek sayılmaz*" demek istedi. Ama bunun yerine kendini başını sallarken buldu ve sonra dehşet içinde bir gözyaşının önce bir yanağından sonra da diğerinden aşağı yuvarlandığını fark etti.

"Ah, Jenna. Bay Fitzwilliam arkasındaki küçük masaya doğru eğildi ve bir kutu mendil aldı. "Ah canım. İşte," dedi ve bir tanesini gösterişli bir hareketle çıkarıp ona uzattı. "Al.

Ellerinin arasında buruşturdu ve yüzüne bastırdı. Gözyaşlarını uzak tutmaya çalışmak için sertçe nefes aldı ama onların gırtlığının dibinde tsunami gibi biriktiğini hissedebiliyordu, tüm kafası onlarla ve sonra aniden dışarı çıktılar ve hıçkırıyordu ve onu durduramadı ve ellerinin topuklarını göz çukurlarına sertçe bastırdı ama hiçbir fark yaratmadı, gelmeye devam ettiler.

Bay Fitzwilliam hiçbir şey söylemedi. Sadece oturdu, ellerini dizlerinin arasında birleştirdi ve onun ağlayışını izledi. Gözyaşlarının gelgiti biraz yatıştığında, kadın başını kaldırıp ona baktı. Adamın gözlerinin yeşil olduğunu fark edince şaşırdı.

"Özür dilerim. Burnunu çekti. "Gerçekten özür dilerim.

"Hayır," dedi. 'Lütfen üzölme. Lütfen sadece ağlaman gerektiğı kadar ağla.

'Artık işim bitti,' dedi.

"Emin misin?" dedi. "Çünkü bir süre daha boşum..." Kırmızı ve sarı kayışlı saate baktı. "Kırk sekiz dakika. Yani istersen bir süre daha ağlamaya devam edebilirsin.

Kendini gülümserken buldu. "Hayır," dedi. "Ben iyiyim. Gerçekten.

Kullanılmış kağıt mendilini atması için ona bir atık kağıt kutusu uzattı ve ardından yeni bir tane alabilmesi için kağıt mendil kutusunu tekrar uzattı.

"Yani," dedi. "Annen daha da kötüleşti, değıl mi?

Başını salladı. Artık bunu inkâr edemezdi. 'Evet, biraz var. Sen geldiğinden beri,' dedi.

'Ve bunun nedeni, daha önce de söylediğiniz gibi, beni birkaç yıl önceki bir tatilden hatırladığını düşünmesi mi?

Başını salladı ve yeni mendili ellerinin arasında yuvarlayarak kokladı. "Evet.

"Peki sence neden beni hatırladığını düşünüyor?

Tekrar burnunu çekti. "Çünkü bu doğıru. Seninle tatilde tanışmıştık. Ben de hatırlıyorum. Saatini hatırlıyorum. Başıyla bileğini işaret etti. Diğeri eli ona gitti ve kısa bir süre dokundu.

"Saatimi hatırlıyor musun?

Mm-hm. Gömleğimize uyuyordu. yüzden fark ettim.'

Adam ona şüpheyle baktı. 'Tanrım,' dedi, 'iyi bir hafızan var.

Peki yollarımız nerede kesişti? Tam olarak?' 'Bir otobüs yolculuğunda. Göller bölgesinde.

Doğrudan adamın gözlerinin içine bakarak tepkisini bekledi ve tepki geldiğinde adam öyle korkunç bir şekilde kapana kısılmış gibi görünüyordu ki hemen gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Ama bir saniye içinde yumuşak ifade geri geldi ve şöyle dedi: "Ah, evet. *Şu* otobüs yolculuğu. Sanırım hanımefendiyle olan bölümü hatırlıyorsunuzdur.

Başını salladı.

"Biliyor musun, bunun neyle ilgili olduğunu hiç anlamadım," dedi, koltuğuna geri dönerek. "Çok garip. Ve bir sebepten dolayı, eğer seni doğru anlıyorsam, o gün her ne olduysa, annen bunu gördü ve kendisiyle bir ilgisi olduğuna mı karar verdi?

Tekrar başını salladı.

'Ve şimdi düşünüyor..? Bir şekilde onu *takip* ettiğimi mi?

"Ve onu takip eden bir sürü başka insandan da sorumlu olduğumu?"

"Buna çete takibi deniyor," dedi aniden. damla bilgi akışına dayanamıyordu ve şimdi tek seferde söylemek istiyordu. 'Bu psikotik bir sanırsal bozukluk. Dünya genelinde bunun kendi başlarına geldiğini düşünen binlerce insan var. Kendilerine hedef alınmış bireyler diyorlar.

TI'lar. Hepsi internette sürekli birbirleriyle sohbet ediyorlar ve sohbet ettikçe bunun gerçek olduğuna daha çok inanıyorlar ve bu da işleri daha da kötüleştiriyor. Annemin hastalığı değil ama

bu konuda bir sürü deli insan var.'

'Yani, gerçekten, takıntılı olduğu kişi ben olmasaydım, başka biri olabilir miydi?

"Sanırım.

Başını salladı ve gözlerini ona dikti. Sonra iç çekti. Belli belirsiz rahatlamış görünüyordu. "Bu şekilde tek başına devam edemezsin Jenna, bunu biliyorsun, değil mi?

'Sorun değil,' dedi. 'Ciddiyim. Kesinlikle sorun yok. Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Bununla nasıl başa çıkacağımı biliyorum.

"Polis ne dedi?

"Hiçbir şey," dedi. "Sadece bir sürü soru sordular ve gittiler.

Başını salladı ve bir sonraki yorumunu oluştururken bir elinin eklemlerini kısa bir süre ağzına götürdü.

'Peki, dinle: Jenna, şimdilik, en azından, lütfen, lütfen babana Cuma günü olanları anlatır mısın? Lütfen?'

'Ama için bir neden yok. Onun yeterince var.
Bir dükkan işletiyor ve kardeşime bakıyor.

Bay Fitzwilliam içini çekti. 'Biliyor musun Jenna, onu çağırabilirim. Muhtemelen yapılacak en doğru şey bu olurdu. Çok yetenekli bir genç kadın olduğunu görebiliyorum. Ve bu durumla tek başına başa çıkmaya çok istekli olduğunu da görebiliyorum. Ama başka birinin sana göz kulak olduğunu bilmek istiyorum. Ve o kişi baban olmalı. Onu arayacağına dair bana söz verir misin Jenna?'

Başını salladı.

"Bugün mü?

Tekrar başını salladı. "Evet," dedi. "Sanırım.

"Güzel. Gülümsedi. 'Ve bu arada, unutma: Ben buradayım. Neye ihtiyacın olursa. Ne zaman ihtiyacın olursa. TAMAM MI?'

Ona bir bakış fırlattı. Rahat ve güven verici olması gerekiyordu ama ona ürkütücü gelmişti. Sırt çantasını kucağına çekti ve hızla ayağa kalktı.

Ve sonra, tam ayrılmak üzereyken, aralarında tekrar nefes alıp düşünebileceği kadar fiziksel mesafe kaldığında, döndü ve "Efendim, neden B- ile konuşuyordunuz?" dedi.

Kravatını kavradı. "Özür dilerim?

"Hiçbir şey," dedi, cesaretini kaybederek. "Hiçbir şey.

OceanofPDF.com

Freddie'nin okulda hiç arkadaşı yoktu. Okula tek başına yürürdü. Yolculuğu sınıfından bir ya da iki çocukla çakışsa bile varlığından haberdar olmaz, başını sallamaz ya da sıradan bir şekilde "*Tamam mı Fred?*" demezdi. Öğle yemeğini sınıfında tek başına yedi. Haftada iki kez öğle arası satranç kulübüne gidiyordu ama orada ne bir samimiyet, ne bir şakalaşma ne de bir arkadaşlık potansiyeli vardı. Haftada bir kez de okuldan sonra kodlama kulübüne gidiyordu. İsteddiği için değil, babası en az bir okul sonrası kulübüne gitmesi gerektiğini, aksi takdirde internet erişimini keseceğini söylediği için. Kodlama iyiydi. Orada her zaman çaba gösteren, merhaba diyen, nasıl olduğunu soran, çiftler halinde bir şeyler yapmaları söylendiğinde onunla ortak olan Max adında bir adam vardı. Freddie ona arkadaş demezdi ama olabildiğince yakındı.

Ama Max'in şu anda ona bir faydası yoktu, çünkü Max 1.80 boyunda, altı taş civarındaydı, uzun saçlıydı ve ezik ayakkabılar giyyordu ve kızlarla ilgili yararlı bir fikir edinmek şöyle dursun, sadece ona bakarak bile kızlarla hiç ilgilenmediği belliydi.

Bahar balosunun afişleri okulun dört bir yanına asılmış ve biletler satışa çıkmıştı. Romola bir gece önce Instagram'daki bir sohbette bundan [bahsetmişti#sayyestothedress paylaşmıştı](#); bir kız soyunma odasında daracık bir elbiseyle poz verirken çekilmiş bir fotoğrafını [#springball17](#) [#doesmybumlookbiginthis](#) başlığıyla .

Bir sürü kızın "*Tanrım, hayır tabii ki popon büyük görünmüyor, delirdin mi?*", "*Çok mükemmelsin, Tanrım*" gibi yorumlar yapmasının ardından, Romola *bu elbisenin gerçekten çok güzel olduğunu* söyleyen bir yorum bıraktı.

Freddie fotoğrafı yakınlaştıracak nereden gelmiş olabileceğine dair bir ipucu aramış ve kabinin iç tarafında kare şeklinde dizilmiş URBN harflerine benzeyen yarım bir logo bulmuştu. URBN'yi Google'da aratmış ve bunun Urban Outfittersın logosu olduğunu öğrenmişti.

Doğrudan web sitelerine girerek elbiseyi buldum ve 60 pound olmasına rağmen sipariş ettim.

"Bahar balosuna gidiyor musun?" diye sordu Max'e şimdi.

Max saçlarının perdeleri arasından ona baktı. "Ne?

Bahar balosu mu? Gelecek hafta. Hani şu St Mildred's ile olan? Max yüzünü buruşturdu. "Hayır," dedi. "Neden gideyim ki?

Freddie omuz silkti. 'Yapacağını söylemedim. Sadece olup olmadığını sordum. "Öyle misin?

"Bilmiyorum," dedi rahatça. "Bunu düşünüyorum.

"Tanrım," dedi Max. "Sanırım ölmeyi tercih ederim.

"Bunu söyleyeceğini

düşünmüştüm. "Motivasyonun nedir?

"Bir kız," dedi. "Bir kız almak istiyorum.

"Ne, belirli bir kız gibi mi, yoksa rastgele bir kız mı?"

"Evet, belirli bir kız.

Max ona merakla baktı ve 'Hmm' dedi. "Hmm ne?

"Hiçbir şey," dedi Max. "Hiçbir şey.

Hayır. Ciddiyim. Söyle bana neye ?"

"Hiçbir şey. Gerçekten. Sadece, bilirsin, bizim gibi erkekler' - önce kendini sonra Freddie'yi işaret etti - 'kızları dansa götüremeyiz. Bu doğa kanunlarına aykırı. Doğal seçilime.

"Ne oluyor lan?

"Tabii bir geyik değilse? Dansa götürmek istediğin kız bir geyik mi?"

"Hayır. O tamamen muhteşem.

"Peki o zaman dostum, unut .

Freddie yavaşça gözlerini kırptırdı. İçinde korkunç, karanlık bir öfke oluştuğunu hissetti. Birden Max'e zarar vermek istedi. Ona sadece sallanan bir yumrukla saldırmak değil, bir şekilde onu *parçalara ayırmak* istiyordu. Onu yavaşça, acı çektirerek küçük parçalara ayırmak.

"Ben senin gibi bir adam değilim" dedi dişlerini sıkarak.

Max omuz silkti ve dizüstü bilgisayarına geri döndü. "Sen öyle diyorsan," diye mırıldandı. Freddie bilgisayarına döndü ve kendilerine verilen göreve konsantre olmaya çalıştı ama kafası Max'e duyduğu nefretle doluydu. Profilden onun acınası yüzüne baktı: tüy gibi teni ve sarkık bebek yanakları, sırık

gözlerine sarkan saçları.

"Bahse girerim," diye tısladı Freddie onun kulağına, "annenin yatağında uyuyorsun ve her sabah küçük bir ereksiyonla uyanıyorsun.

Max ona tiksinti dolu bir bakış fırlattı. "Tanrım, hastasın sen.

Bilgi işlem odasının duvarındaki saatin ibreleri 4.59'dan 5'e döndü Freddie ceketini sandalyesinin arkasından çıkardı ve odadan çıktı. Dolabından eşyalarını kaptığı gibi okul binasından çıktı ve kapıların bir başkasının suratına çarparak kapanmasına izin verdi.

Romola'nın muhtemelen çoktan içeri girmiş olduğunu bildiği halde evine doğru yürüdü. Küçük sokağın girişinde durmuş, biriyle mesajlaşıyormuş gibi yapıyordu. Yanında bir adam belirdi. Adam kendi telefonuna bakmak için kısa bir süre durakladıktan sonra telefonunu ceketinin cebine soktu ve Freddie'nin yanından geçerek sokağa girdi. Freddie, adamın cebinden bir dizi anahtar çıkarıp Romola'nın evine yaklaşmasını ilgiyle izledi. Küçük köpek ön kapının arkasında havlamaya başladı. Adam kapıyı açtı, köpeği ayağının ucuyla nazikçe koridora geri itti ve sonra kapıyı arkasından tekrar kapattı.

Romola'nın babası.

Romola'nın babasını gördüğü düşüncesi göğsüne bir şey hücum neden oldu, bir tür dopamin, kazanma hissi, sanki bir bilgisayar oyununda bir seviyeyi yeni geçmiş gibi. Şimdi de köpeğini ve babasını görmüştü. Birinci kattaki pencerelere baktı: şık, çatalı ahşap panjurlarla örtülü küçük kareler. Yukarıda Romola'nın odası vardı. Romola'nın odasının içini görmek istedi. Yatağına oturup bahar balosu için hazırlanışını izlemek istiyordu.

Bahar balosunu düşününce Max'in *bizim gibiler* hakkındaki yorumu aklına geldi ve kafası yeniden öfkeyle doldu. Ayağını durduğu duvara vurdu ve nefesinin altında mırıldandı. Nasıl Max gibi bir adam olabilirdi? İmkânı yoktu, kelimenin tam anlamıyla imkânı . Max'ten çok daha iyiydi. Okulundaki çoğu çocuktan çok daha iyiydi.

Tam arkasını dönüp eve gitmek üzereydi ki, arkasında birden fazla genç kızın, neşe ile dehşet arasında gidip gelen o belirsiz sesini duydu. Önce başını kaldırıp sonra hızla tekrar telefonuna baktı. Yüzü diğer tarafa dönük olacak şekilde mews'ten uzaklaştı ve olabildiğince rahat bir şekilde duvara yaslandı

tekmelemişti. Romola ve ikisi de tam bir orospu gibi görünen iki kız vardı.

Birinin elinde kâğıt bir paket McDonald's cipsi, diğ rinin elinde ise Starbucks'ın bokuyla dolu kâğıt bir bardak vardı. Romola'nın elinde sadece bir şişe su vardı. Vücut spreyi ve korkunç kahkahalar arasında yanından geçtiler. Üçü de Poleash Hall ceketini dikkatle inceledi, onu tanıyıp tanımadıklarını anlamak için aŗağı yukarı baktılar ve tanımadıklarını anladıklarında bakışlarını hızla başka yöne çevirdiler. Üçü de Romola'nın evine doğru yürürken gizlice onları izledi. Freddie buradan ve bir dakikadan az gözlemine dayanarak bile Romola'nın rahat olmadığını, bir şekilde bu kızlarla okul sonrası eğlencelerine zorlandığını, bir şekilde kendilerini evine davet etmelerine izin verdiğini söyleyebilirdi. O yeni kızdı. Romola'nın ilk günlerde alabileceği her şeyi alacağını engin deneyimlerinden biliyordu.

Romola  n kapının kilidini açarken köpeğin tekrar havlamaya başladığını duydu, korna çalan kızların minik köpek için heyecanla ciyaklamaya başladıklarını duydu - 'Ohmygod, ohmygod, o çok tatlı!' - sonra kapı arkalarından çarparak kapandı ve tekrar sessizlik oldu.

Saate baktı. Saat beş otuz beşti. Karnı acıkmıştı. Eve doğru yola koyuldu.

Annesi mutfakta oturmuş televizyonda bir yarışma programı izliyordu. O içeri girdiğinde dönmedi.

'Merhaba anne,' dedi.

'Merhaba aşkım,' diye cevap verdi, hala

dönmeden. "İyi misin?"

"Evet. Ben iyiyim."

Okul çantasını yere bıraktı ve annesiyle televizyonun arasında durdu.

Yüzü solgundu. Solgun ve bitkin görünüyordu. Melville'e taşındıklarından beri, özellikle de kırık bileği iyileşip yeniden koşmaya başlayabildiğinden beri, annesini hayat dolu bir parıltıyla görmeye alışmıştı, yanakları renkten renge girmiş, gözleri hayatla parlıyordu.

"Bugün koşmaya gitmiyor musun?"

Bir an dalgın dalgın ona baktı ve sonra gülümsemeyi başardı. "Hayır," dedi. "Bugün olmaz. Bunu söylerken eli belli belirsiz boğazına doğru hareket etti ve sonra tekrar uzaklaştı. Ufak,  nemsiz bir hareketti ama Freddie bunu daha önce de görmüştü ve ne anlama geldiğini biliyordu. Gözleri

gömleğinin yakasının üzerindeki kırmızımsı mavi morluğu aradı ve buldu.
Midesi bulantıyla çalkalanarak merdivenlerden yatak odasına çıktı.

OceanofPDF.com

14 Mart

Jenna ertesi sabah onu Melville Tepeleri'nden tepeden aşağı inerken görebiliyordu, yağdan kayganlaşmış garip saçları gözlerini perdeliyordu, o acı dolu küçümseme ifadesi buradan bile görülebiliyordu. Belki otobüse biner diye durakta bekledi ama binmedi, köyün dışına, lüks okulunun bulunduğu şehre doğru ilerlemeye devam etti. Bir süre onun peşinden gitti, açılış cümlesini kafasında tekrar tekrar prova etti ve sonra ona yetişmek için hızını artırdı.

"Freddie," dedi.

Adını duyunca hızla döndü ve bir şok içinde ona baktı. 'Ah. Doğru. Merhaba.'

"Ben de tam geçen gün söylediklerini düşünüyordum" dedi. Göller Bölgesi'ndeki o zaman hakkında. Ben de oradaydım. Ben, annem, babam ve küçük kardeşim. Hatırlıyorum.

Freddie yürümeyi bıraktı ve ona doğru döndü. "Ah evet?"

"Hepinizi otobüste hatırlıyorum ve kadının bir anda ortaya çıkıp babanıza bağırıldığını hatırlıyorum.

Cesaretle başını salladı ama sözlü bir yanıt oluşturmakta zorlanıyor gibiydi.

'Peki,' dedi, 'bunun hakkında konuşmak istediğini söylemiştin? Tam olarak bilmek istediğin şey neydi?

"O..." Boynundan yüzüne doğru kırmızı bir perdenin süzüldüğünü gördü. "Öyleydi... Ne olduğunu biliyor musun?

"Hayır," dedi. 'Hayır. Bilirsin diye düşünmüştüm. Yani, kimdi o kadın?'

Freddie omuz silkti. Parmaklarıyla çenesini ovuşturdu ve düşünceli görünmeye çalışıyor gibiydi ama sadece biraz tuhaf görünüyordu. "Bilmiyorum. Babam zaman onu başkasıyla karıştırdığını iddia etti. Ama ben

Her zaman daha fazlası olduğuna dair bir his vardı. Benim bilmemi istemediği bir şey.

"Ne gibi?

Omuz silkti. 'Sanırım onu tanımadığına hiçbir zaman gerçekten inanmadım. Doğru gelmedi.

Jenna başını salladı.

"Ne kadar iyi hatırlıyorsun?" diye sordu.

"Gerçekten çok iyi hatırlıyorum," dedi. "Bu sadece şu şeylerden biri; çocukken yetişkinlerin gerçekten öfkeli, gerçekten saldırgan olduğunu gördüğünüzde aklınızda kalıyor.

"Evet," dedi. "Kesinlikle.

Kısa bir sessizlik oldu. Jenna bu konuşmada daha fazlası olduğunu, Freddie'nin sakladığı bir şeyler olduğunu hissediyordu ama bunu ondan nasıl çıkaracağından emin değildi. Jenna'nın okulunun sapağına varmak üzereydiler.

"Onun *viva* dediğini hatırlıyor musun?" diye sordu aceleyle. Freddie durdu. "Evet," diye cevap verdi.

"Aslında hatırlıyorum.

"Onun sözlerini tam olarak hatırlayabiliyor musun?

Freddie tekrar çenesine dokundu. "Viva'nın onun hayatı, her şeyi olduğuyla ilgili bir şey.

'Sence *viva* neydi? Bir insan olabilir mi? Freddie omuz silkti. "Hep öyle olduğunu düşünmüşümdür.

Jenna yolun dibinde tanıdık bir figürün belirlediğini gördü. Bu Bess'ti. Tek başınaydı. Freddie'ye döndü, planlanmamış bir soru aniden dilinin ucuna gelmişti. "Babanı seviyor musun?

"Ne?

Baban mı? Onunla iyi geçiniyor musun? İyi bir baba mı?

"Fena değil.

"Sana iyi davranıyor mu?

"Evet," dedi. 'Bana karşı oldukça iyi. Benim ona olduğumdan çok daha iyi. "Ona karşı iyi değil misin?

Hayır. Pek sayılmaz. Biraz hıyarın teki. Şey, hıyar değil, ama bilirsin, herkes onun harika olduğunu düşünüyor. Onunla yaşıyorum ve onu her zaman görüyorum ve o kadar da harika olmadığını biliyorum ve bazen onunla yaşamak gerçekten zor ve huysuz ve gerçekten-' Durdu ve bakışlarının sertçe yere düştüğünü gördü. "Zor biri olabiliyor. Ama temelde iyi biri.

"Sence baban... hiç...? Durdu. Ona Bay Fitzwilliam'ı, genç kızlara olan düşkünlüğünü sormak istiyordu. En iyi arkadaşının manipüle edilme tehlikesiyle karşı karşıya olup olmadığını bilmek istiyordu. Ama sormadı. Tabii ki soramazdı. Bu onun oğluydu.

'Yok bir şey' dedi, kavşakta durdu. 'Bak, ben arkadaşımın beni yakalamasını bekleyeceğim, sen önden git. Sonra görüşürüz, tamam mı?

Freddie sanki söylemek istediği başka bir şey varmış gibi bir an şaşkın şaşkın baktı. Sonra başını salladı ve, 'Evet. Güzel. Sonra görüşürüz.

Onun şehre doğru uzaklaşmasını izledi ve iç geçirdi. Freddie Fitzwilliam'ın babasıyla ilgili bir fikir verebileceğini ummuştu; annesinin ona karşı duyduğu tuhaf hoşnutsuzluğu, ona olan tuhaf takıntısını ve Bess ile babasına karşı hissettiği tuhafılığı anlamlandırabilecek bir şey. Ama o hiçbir şey bilmiyordu.

Derin bir nefes aldı, olduğu yerde döndü ve Bess'in ona yetişmesini bekledi.

Bess yanına geldiğinde 'Hey,' dedi. "İyi misin?

'Evet, iyiyim,' dedi Bess. "Kiminle konuşuyordun? Çenesini şehre giden yola doğru uzattı.

"Sadece bir çocuk," diye yanıtladı Jenna, "özel bir okuldan. "Neden onunla konuşuyordun?

Omuz silkti. "Sadece öyleydi.

Yaya geçidinde durmuş, kırmızı adamın yeşile dönmesini bekliyorlardı. "Öğle yemeği saatinde buralarda mısınız? Jenna ışık değişip yolun karşısına geçmeye başladıklarında garip bir şekilde sordu.

"Evet," dedi Bess. "Sanırım öyle. "Öğle yemeği yemek ister misin?

'Elbette,' dedi Bess.

Bay Fitzwilliam kapıda duruyordu. Birlikte içeri girerken onlara baktı ve "Bayan Ridley! Bayan Tripp! Günaydın!

"Günaydın, efendim," dedi Bess, tavırları bir anda garip ve tek heceli olmaktan çıkıp, coşkulu ve sevimli bir hal aldı.

Jenna ona sıkı bir gülümseme fırlattı ve koşmadan geçebildiği kadar hızlı bir şekilde yanından geçti.

Bess'i ögle yemeği saatinde evdeki odasında buldu. Tek başına oturmuş, İspanyolca ödevini yapıyordu. Jenna içeri girdiğinde başını kaldırdı ve ona belirsiz bir gülümseme verdi. "Merhaba.

"Merhaba," dedi Jenna. Bess'in ev ödevine baktı. "Kahretsin," dedi, "bunu sen yapmadın mı?

"Hayır. Unuttum.

'Ama bir sürü iş var. Asla hepsini bitiremezsin.'

"Biliyorum," dedi Bess. 'Yazıcım çıktıyı alırken yarı yolda bozgibi yapacağım.

"Geçen sefer de böyle dememiş miydin?

Bess kararsızca ona baktı. "Bu fizikti, değil mi?" "Hayır," dedi

Jenna. "İspanyolcaydı. Kesinlikle.

'Kahretsin,' dedi Bess. "Peki, ne diyeyim o zaman?

Jenna gülümsemekten kendini alamadı. Neredeyse bir hafta konuşmadıktan sonra, bir dakika içinde geleneksel rollerine geri dönmüşlerdi.

"Bilemiyorum. Belki sadece teslim edebilirsin ve geri kalanının nerede olduğunu sorduğunda şaşırmış gibi davranıp o kadar da fazla görünmediğini, belki de geri kalanının başka kağıtlarla karıştığını söyleyebilirsin. gibi bir şey. Ya da' - gülümsedi - 'yardım etmeme ve hepsini yapmama izin verebilirsin?

Bess de gülümsedi. 'Evet. İkinci seçenek.

Lütfen. Jenna güldü ve Bess'in yanına oturdu.

" musun?" diye sordu Bess, ögle yemeği çantasının fermuarını açıp tavuk ve makarna salatası çıkardı. Besin bilgilerine bir göz attı. Altı yüz seksen iki kalori. Tanrım, diye düşündü, salatada nasıl bu kadar çok kalori olabilir?

"Hayır," dedi Bess. 'Bu hafta ögle yemeği yememeye çalışıyorum. "Neden?

"Çünkü şişmanlıyorum.

Jenna yüzünü buruşturdu. "Bu kadar aptal olma.

"Öyleyim," dedi Bess, okul eteğinin kemerini göstermek için arkasına yaslanarak. "Bak. Şişko McFatfat.'

Jenna gözlerini devirdi. 'Bu sadece su tutma, seni sik kafalı. Sen şişman değilsin. Al bakalım. Çantasının fermuarını tekrar açtı ve bir kaşık çıkardı. 'Bu salatayı benimle paylaş. Hepsini yemem için fazla yağlı.

Bess içini çekti ve gülümseyerek kaşığı Jenna'dan aldı. "Tamam o zaman," dedi ve kaşığı doğruca makarnaya daldırıp afiyetle yedi.

Yarım saat boyunca makarnayı paylaştılar ve Bess'in İspanyolca ödevi üzerinde çalıştılar. Saatler öğle yemeğinin sonuna doğru ilerlerken Jenna derin bir nefes aldı ve "Cuma gecesi Lissenden'de olduğunu gördüm," dedi.

Bess başını kaldırıp ona baktı. "Evet," dedi. "Ruby'nin kuzeninin evindeydik.

"Jed?" dedi Jenna.

'Evet,' dedi Bess. "Jed. Beni takip mi ediyordun?" 'Hayır, sadece Snapchat'te gördüm. İyi miydi?"

"Evet. Eğlenceliydi.

"Formda mı?"

Evet, fit biri. Ama gerçekten sinir bozucu mu? Palyaço gibi olduğunu düşünüyor. Bilirsiniz, sadece şunu söylemek istersiniz: *Kendin ol. Bu profesyonel soytarı gibi olmayı bırak. O zaman belki bazı kızlar senden hoşlanabilir. Çünkü tam formundasın.*

Jenna gülümsedi. Jed pek umurunda değildi ve asıl sormak istediği soruyu sormak için zamanı azalıyordu. "Seni taksiyle dönerken gördüm. Snap Maps'te."

"Aman Tanrım, beni takip ediyordun!"

Başını iki yana salladı. "Taksiden inmeyince seni bulmaya geldim. Arka koltukta tecavüze uğradığını falan sandım.

"Asla olmaz.

"Ve dışarı çıktığımda seni yolun karşısında gördüm. Bay Fitzwilliam'la konuşuyordun. Durdu ve arkadaşının tepkisini izledi. "Tüm bunlar da neydi?"

"Tanrım, evet, o! Taksiden indim ve orada öylece duruyordu. Bütün gece açık olan dükkana gittiğini söyledi.

"Ah, doğru ya. Peki ne hakkında konuşuyordunuz?" 'Sadece - şeyler. Bilirsin işte.

"Hayır," dedi Jenna. "Anlat bana.

Bess güldü. "Anlatacak bir şey yok!" dedi. "Sadece, bilirsin, nerelerdeydin, nasılsın gibi şeyler.

"Annemden mi bahsediyordun?"

"Hayır.

"Yemin eder misin?"

"Yemin ederim. Sadece sohbet ettik, sıkıcı şeyler hakkında. "Yine de biraz *tuhaf* hissettirmedi mi?" diye sordu.

'Hayır,' dedi Bess. 'Neden tuhaf hissettirsin ki?"

Çünkü o bizim başöğretmenimiz. Ve o bir erkek. Ve yaşlı. Ve gecenin bir yarısıydı. Garip hissettirmedi mi?"

Bess başını iki yana salladı. "Hayır," dedi, yüzüne yayılan bir gülümsemeyle. "Hayır, garip hissettirmedi. Gerçekten hoş bir histi."

Jenna kaşlarını çattı. "Onunla aranızda neler oluyor, Bess?" diye tısladı. "Neler mi oluyor?"

"Evet. O, bilirsin, seni *tımar* etmeye falan mı çalışıyor?"

Bunu söylediği anda bunun yanlış bir tavır olduğunu anlamıştı. Bess döndü ve ona baktı. "Aman Tanrım, Jen," dedi. "Ciddi misin sen?"

"Anlamıyorum," dedi. "Onda ne bulduğunu anlamıyorum. Ondan neden hoşlandığını anlamıyorum. Bence o gerçekten tehlikeli biri."

O kadar da tehlikeli değil. Tanrım. O tehlikeli olmanın tam tersi. Nazik, sevecen ve iyi biri. Yemin ederim. O tüm dünyadaki en iyi, en hoş adam. Lütfen Jen,' dedi ellerini onunkilerin içinde tutarak, 'lütfen annene dönüşme.'

Jenna ellerini Bess'in ellerinden çekti ve sandalyesini o kadar sert ve hızlı bir şekilde geriye itti ki neredeyse devriliyordu. Kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

OceanofPDF.com

Melville'in en çok arzulanan kız öğrencilerinden biriyle sohbet ederek başlayan bir gün her zaman tedirgin edici olacaktı. Babasıyla ilişkisi hakkında son derece kişisel bir konuşmayla başlayan bir gün daha da tedirgin . Ama şehre doğru yürürken Freddie'nin aklından çıkmayan Jenna'nın kapanış yorumlarıydı. *Sence baban... hiç...?*

Hiç ne?

Neyi ima ediyordu?

Babasının neler düşünüyordu? Daha da *ilginç*, babasının neler yapabileceğini düşünüyordu?

Bir ya da iki teori ortaya atabilirdi ama hepsi bu kadardı: bulanık çocukluk anılarından başka bir şeye dayanmayan zayıf hipotezler, hiçbir şeyi destekleyecek gerçekler yok, sadece kötü bir şeyin hatırlayabildiğinden beri bir aile olarak onları takip ettiğini hissediyordu.

O gün göl kenarında durup deli kadının babasına vurmasını izlerken, babasıyla, ailesiyle ilgili olağanüstü bir şey, her şeyi açıklayacak bir şeyin çekirdeğini keşfetmek üzere olduğuna dair güçlü, neredeyse baş döndürücü bir his yaşadığını çok net hatırlıyordu. Ama o an gelmemişti.

Her zaman babasında bir şeyler olduğundan şüphelenenin sadece kendisi olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi Jenna Tripp vardı. Jenna Tripp de bunu görebiliyordu.

Okuluna giden yoldan dönerken Max'in yanından geçti. Max ona tiksintiyle karışık korku dolu bir bakış fırlattı. Freddie onu tamamen görmezden geldi. Okul kapısına kadar Max'in arkasından giderken, kendini elinde paslı dev bir makasla onun aptal uzun saçlarını kesip boğazına tıkarırken hayal etti.

Telefonunu maun panelli büyük kulübesinde oturan okul resepsiyon görevlisine teslim etti; ardından dolabına yöneldi. Burada sırt çantasını ve paltosunu indirdikten sonra tuvaletlere yöneldi. Viktorya dönemi konaklarında yer alan bu eski moda özel okulların bir diğer kötü yanı da buydu: korkunç, soğuk, yankılı tuvaletler. Aynada bir süre yüzünü inceledi, Jenna Tripp'in bu sabahki konuşmaları sırasında az önce ilgilendiği yüzünü. Jenna'nın ne görmüş olabileceğini anlamaya çalışarak kendine baktı. Annesine benziyordu. Herkes hep böyle söylerdi. Gençken bu onun için pek bir şey ifade etmemişti - ebeveynlerinden hangisine benzediği kimin umurundaydı ki? Annesine benzemek istemiyordu; babasına da benzemek istemiyordu. Ellerini saçlarının üzerinde gezdirdi. Annesi gibi çok düz, çok parlak saçları vardı. Annesinin saçları kısa küttü. Ona çok yakışıyordu. Ama o, parlak, dümdüz saçlarıyla biraz keşişe benziyor olabilir miydi? Ya da biraz kız gibi? Düz saçlarını alnından itti ve yüzünün düzlemlerini inceledi. Max'i ve onun sinir bozucu kız saç kesimini düşündü. Elinin içinde topaklanana ve zar zor görününe kadar saçlarını sertçe çekti. Yüzünü buruşturdu. Hırladı. Ve sonra gülümsedi.

O gece eve köşedeki Rum berberden yürüyerek gitti ve berberin üç numara dediği şekilde tıraş olmaları için onlara on pound ödedi. Daha sonra, saçlarını süpürüp pelerinini çözerken ve omuzlarındaki kırpıntıları fırçalarken, aynada birdenbire bir erkeğe dönüşen çocuğa sertçe baktı. Tüm zayıflığı ve pasifliği, saçlarının kesilmesiyle birlikte silinip gitmişti. O artık *bizim gibi* Max'in *adamlarından* biri değildi. Artık annesine de benzemiyordu. Babasına da benzemiyordu. Sert görünüyordu. Vahşi, taze ve vahşi görünüyordu. Elini kafa derisinin süetinde gezdirirken, tamamen harika görünüyordu, diye düşündü.

Eve doğru yürürken Romola'nın okulunun önünden geçti, sonra Romola'nın evinin önünden geçti, sonra da eski günlerin hatırına ve tıraşlı bir kafayla dolaşmanın nasıl bir his olduğunu denemek için Whackadoo'nun önünden geçti. Ne Romola'yı ne de Joey'i gördü ama bunun bir önemi yoktu. Kendisinin bu yeni ve biraz da ürkütücü kılıkla görülmesine izin vermek bile heyecan vericiydi ve kanının pompalanmasını sağlıyordu. İnsanlar onun bir serseri olduğunu düşünebilir, diye düşündü, onları soyacağını ya da onlarla kavga edeceğini sanabilirlerdi. Ucuz, bol spor kıyafetleri içinde, iri yarı, sallanan uzuvlarıyla kasıla kasıla yürüyen bir grup yaşlı gencin yanından geçti,

Parmaklarının arasına sıkıştırılmış poğaçalar, yağlı saçlar, keskin gözler. Genellikle utanarak uzaklaşır, bir gölgenin içine ya da sokağın diğer tarafına geçerdi. Çoğu zaman kedi sesleri ya da tehlikeli bakışlar olurdu. Bugün sahte bir tavırla yanlarından geçip gitti. Nefesini tuttu, bekledi ama gelmedi. Onu fark etmemişlerdi. Artık tekmelenebilir bir özel okul ucubesi gibi görünmüyordu. Radarlarında değildi.

Eve döndüğünde annesi kanepedeydi. Freddie annesinin hiperaktivitesini ne kadar yorucu buluyorsa, onun bu çöküşlerini daha da zor buluyordu. Yeni saç kesimiyle onu şok ederek bir tepki vermesini sağlamayı umarak kendini odaya, annesinin tam karşısına doğru itti.

"Tada!" dedi poz vererek. "Ne düşünüyorsun?"

Kadın başını kaldırıp ona baktı. Bir an için sadece gözlerinin arkasında Cumartesi sabahından beri var olan sisli boşluğu gördü. Ama bu sis hemen dağıldı ve yerini dehşet dolu bir ifadeye bıraktı.

Aman Tanrım. Freddie. Ne yaptın sen böyle?' 'Saçımı ,'
dedi. "Gözüme kaçıyordu. "Ama, ama... çok güzel saçların var.

"Hayır," dedi. 'Hayır. Beni bir ucube gibi gösteren aptal uzun parlak saçlarım var. Hem zaten tekrar uzayacak.

Kanepede annesinin yanına oturdu ve ona gülümsedi. "Bana öyle bakmayı kes," dedi alaycı bir tavırla.

"Ama artık kendin gibi görünmüyorsun.

Biliyorum. Bu harika bir şey. Harika hissediyorum.'

'Tanrım, umarım gelecek ay büyükannemi görmeden önce tekrar büyür. Muhtemelen kalp krizi geçirecek.'

"Sadece saç," dedi Freddie, aslında saçtan çok daha fazlası olduğunu düşünerek. Bu onun özüydü. Annesine baktı ve onun ağladığını gördü. "Tanrım, anne," dedi. "Tanrım. Lütfen ağlama. Özür dilerim. Bu sadece kendim için yapmam gereken bir şeydi. Seninle ilgili değil. Yemin ederim. Lütfen ağlama.'

Ama annesi ağlamaya devam etti ve ona daha yakın olmak için kanepeye doğru ilerledi ve kollarını ona doladı ve ona sarılmaya çalıştı ama annesi acı içinde bağırdı ve onu itti. "Ne var?" dedi. "Sorun nedir?"

"Önemli bir şey değil. Sadece biraz sırt ağrısı.'

Dün boğazındaki koyu gölgeleri, Cuma gecesi ailesinin odasında yükselen sesleri hatırladı. Ondan uzaklaştı ve gözlerinin içine bakarak şöyle dedi: "Anne. Cuma gecesi babamla aranızda ne oldu?"

Gözyaşlarını sildi, burnunu çekti ve "Ne demek istiyorsun?" dedi.

"Yani, babam gecenin bir yarısı dışarı çıktı ve mısır gevreğiyle geri döndü ve sonra ikiniz de birbirinize bağırdınız ve o zamandan beri gerçekten depresyondaydınız. Ve bu...' Polo yakasının kumaşını yavaşça aşağı çekti. Kadın irkilerek ondan uzaklaştı ve tekrar yukarı çekti. "Nedir bu?"

"Önemli bir şey değil," dedi. "Bir çeşit sürtünme yanığı. 'Sürtünme yanığı mı? Boynunda mı?'"

"Ne olduğunu bilmiyorum, tamam mı? Sabah uyandım ve oradaydı. Acımıyor bile."

Ona baktı ve iç çekti. Ve onun gözlerine bakarken aniden onun kendisine yabancı olduğunu hissetti. *Kimsin sen*, diye sormak istedi ona, *kimsin sen*?

"Ne oldu?" diye sorarken buldu kendini, "Göller Bölgesi'ndeki o gün?"

"Kimdi o kadın?"

"Hangi kadın?"

"Hadi ama anne. Neden bahsettiğimi biliyorsun. Geçen gün babamla mutfakta bunun hakkında konuştuğunuzu duydum.

Kendini cesaretli ve yüzüstü hissediyordu. Evin üst katındaki odasında bir topal gibi yaşamaktan, hayatının pasif bir şekilde başına gelmesine izin vermekten bıkmıştı. *Çocuk* olmaktan bıkmıştı. Daha fazla özerklik, daha fazla güç, nasıl geliştiği konusunda daha fazla söz hakkı istiyordu. Ve dokuz yaşındayken Göller Bölgesi'nde yaşadığı olayın karanlık, karışık köklerinde bir yerlerde gömülü olan anahtar, ailesinin kalbindeki garip karanlığın kilidini açabilecekti. "Önemli bir şey değildi," diye cevap verdi.

Bunu biliyorsun. Bunun hakkında konuşmuştuk.

yeterince kez.'

"Bir şey olduğunu sanmıyorum," diye kararlılıkla devam etti. 'Bence o kadın babamı tanıyordu. Ve bence kötü bir şey yaptığı için ona kızgındı. Ve bence ikiniz de bana yalan söylüyorsunuz.

"Saçmalama, sevgilim.

"*Aptalca* davranmıyorum. Son derece ciddiym. Babam o kadına ne yaptı? Bana anlatmanı istiyorum. Bilmem gerek.'

'Oh, muhtemelen işiyle ilgili bir şeydi. Bilirsiniz işte. Belki kızını okuldan atması gerekmiştir ya da belki de son raporundan memnun kalmamıştır. Ebeveynlerin ne kadar aşırı hassas olabileceğini bilirsiniz.

"Kızı mı?" dedi. "Kızı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı kadın.

Adam şaşkınlıkla ona baktı.

Daha yumuşak bir sesle devam etti: 'Oğlu, kızı, her neyse. Onun *çocuğu*.'

Freddie başını salladı. Onu kendini rahat hissettiği yere kadar zorlamıştı. Ve işte oradaydı. *Kızı*. Dil sürçmesi. Bir ipucu. O anın arkasında bir hikaye vardı. Sadece bir yanlış kimlik vakası değil. Ama kızı olan bir kadın. Babasıyla bir tür etkileşime girmiş ve bu kadını inanılmaz, korkunç derecede kızdırmış bir kızı.

OceanofPDF.com

17 Mart

Cuma günü Alfie, Tom ve Nicola'nın evinden bir zarf dolusu parayla döndü.

"Her şey tamam," dedi. "Tam olarak ödendi. Seni Melville'e şampanya içmeye götürüyorum!"

"Ya da," dedi, ağrıyan ayaklarını ve kirli saçlarını düşünerek, "bir şişe şampanya alıp yatakta pizza ve seks eşliğinde içebiliriz?"

Merakla ona baktı. "Pizza ve seks mi diyorsun?" Gülümsedi ve tulumunu çıkarmaya başladı. "Al. Ona para zarfını uzattı. "Sen gidip şampanyayı getir, ben de duş alıp pizza sipariş edeyim.

Zarfin içine baktı, parmakları notların kenarlarına dokundu. *Tom'un parası*, diye düşündü. Nefesini tuttu.

"Tamam," dedi ve ayakkabılarını yerden aldı. "Anlaştık.

Köy cıvıl cıvıldı. Erken gelen bahar havası insanları kış uykusundan uyandırmıştı. Bazı restoranlar kaldırımındaki masalarını bile çıkarmıştı ve bir an için Alfie'nin köyde bir gece geçirme teklifini kabul etmiş olmayı diledi.

Soğutulmuş dolap dükkânın arka tarafındaydı. Alfie ona 30 pound'a kadar harcayabileceğini söylemişti. Bir şişe eski bir şey buldu.

29,99 sterlin ve kasaya götürdü, ancak bir köşeyi döndü ve kendini kuyrukta Tom Fitzwilliam'ın hemen arkasında dururken buldu. Neredeyse şişeyi bırakıp gidecekti ki Tom döndü ve onu orada dururken gördü. Yüzünde gerçek bir memnuniyet ifadesi belirdi ve şöyle dedi: "Josephine! Merhaba!" dedi.

"Tom," dedi, "merhaba!"

Elindeki şişeyi tezgâhın üzerine koymak için onun önüne geçti. Tom şişeye baktı. "Mutlu haberleri mi kutluyoruz?"

Başını iki yana salladı. "Hayır," dedi, sesi çok yüksek ve çok yoğun çıkıyordu. 'Sadece ödeme gününü kutluyorum. Sanırım *senin* paranla.

"Aah," dedi, kadının elindeki notlara bakarak. 'Alfie'nin son günü. Tabii ki.

Kasanın arkasındaki adama döndü ve banknotları ona uzattı. Adam ona para üstünü uzattı ve şişeyi kağıt mendile sarmaya başladı.

"Nasılsın?" diye sorduğunu duydu Tom arkasından. "Kesinlikle iyiyim," dedi arkasını dönmeden. "Sen nasılsın?" "Ben de kesinlikle iyiyim.

"Güzel," dedi Joey, kalbi hızla çarpıyordu, "güzel.

Adam şişeyi bir torbaya koyup ona uzattı, o da iyi akşamlar ve teşekkür ederim dedi ve döndüğünde Tom Fitzwilliam'ın onu beklediğini gördü. Adamın ağzında küçük bir gülümseme vardı ve o kadar yakışıklıydı ki kadın ona zar zor bakabildi.

"Tepeye geri mi yürüyorsun?" dedi. Kadın başını salladı.

'Güzel,' dedi, 'ben de. Seni yukarı çıkarayım. Gülümsemeyi başardı.

"TAMAM.

Şarap dükkânından çıktıklarında, 'Geçen gece seni görmek çok güzeldi,' dedi.

'Aynı şekilde,' dedi.

"Freddie çok tedirgindi. Ona bir bakış fırlattı.

"Sıkıcı yaşlı baba gizemli, güzel bir genç kadınla konuşuyor.

"Oh!" dedi. 'Doğru. Yine de güzel ya da hatta genç olduğum yönündeki tüm iddiaları reddediyorum.

"Samimiyetsiz olma.

"Ben değilim! Üç yıl sonra otuz yaşında olacağım. Biraz zorlarsan sevimliyim ama kesinlikle güzel değilim.

'Elli bir yaşındayken otuz şaşırtıcı derecede genç. Ve evet, çok tatlısın. Ve çok güzelsin.'

Joey yutkundu. Bu konuda hiçbir belirsizlik yoktu. Tom onunla flört ediyordu. Haftalardır kafasının içinde yaşadığı bir durum şimdi gerçekte yaşanıyordu. Bunu kesip atması gerekiyordu. Ama bunun yerine kendini, "Teşekkür ederim, çok gururlandım," derken buldu.

Adam bir an durdu ve kadın da onun yanında durdu. Ağzı bir şey söylemek ister gibi yarı açıktı ama sonra tekrar kapandı ve

ona gülümsedi. "Biliyorsun," dedi, "o gece barın dışında ne oldu-

"Lütfen," dedi. 'Lütfen . Bunu düşünmeye bile dayanamıyorum.

'Ama mesele de bu,' dedi. 'Bunu düşünmeden *duramıyorum*. Yalnızken, arabadayken ya da duştayken kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum.

Joey'nin yüzüne kan hücum etti. "Oh.

'Senden bir şey söylemeni beklemiyorum. Senden bir şey yapmanı da beklemiyorum. Sadece bilmeni istedim. Hoşuma gittiğini. Güzel olduğunu. Bunun için senin hakkında kötü düşünmediğimi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bunu takdir ediyorum.

Melville'in karşısındaki yaya geçidini geçmişlerdi ve yamacın dibindeydiler. Burada dar bir kaldırım vardı, yeşilliklerle kaplıydı, sessiz sokak lambaları yoğun bahar çiçeklerinin derinliklerine gömülmüştü. Burada hiç ev yoktu, sadece eski kırmızı bir telefon kulübesi ve duvarın içine yerleştirilmiş küçük bir Viktorya dönemi posta kutusu vardı. Tüm niyet ve amaçlarına rağmen görünmezlerdi.

Joey'nin aklına, şu anda ve yakalanma riski çok azken seks yapabilecekleri geldi. Bu olabilirdi. Kolayca. Ama sonra Alfie'nin yatak odalarında, duştan yeni çıkmış bir halde onu beklediğini düşündü.

Tom aniden durup ona doğru eğilerek, "Yapabilir misin?" dediğinde o da hızını artırıp, şampanyanın nasıl ısınacağına dair hızlı bir yorumla ortamın garip olgunluğunu bozmak üzereydi. Nefesi kulağında bir yaz sıcak dalgası kadar sıcaktı. "Bunu bana şimdi yapabilir misin?

"Ne?

"Ne yaptın? Daha önce. Barın dışında. Sadece...' Adam yavaşça elini tuttu ve kadın gözlerini kapadı, ne olacağını biliyordu, durdurmak istedi ama durdurmak istemedi ve sonra eli oradaydı, tam oradaydı, parmakları adamın etrafındaydı. Onun saçlarında yumuşak bir memnuniyet iniltisi duydu, elini kalçasında hissetti, onu kendine doğru çekti, ağzı boynunun kıvrımındaki yumuşak yere düştü, bu da onu aynı anda hem gergin hem de sıvı hale getirdi. Şampanya poşetini topraklı çalıların üzerine bıraktı ve diğer elini adamın ensesinde gezdirerek onun kokusunu kendi içine çekti. Bir an için öylece durdular, sanki iki insan birbirine karışmış, acelecilik, ihtiyaç, nefes ve şehvetle hafifçe kıvranan bir kütleye dönüşmüştü.

Ama sonra bir arabanın farları karşılarına geçti ve Joey ile Tom birbirlerinden ayrıldılar. Joey içinde şişe olan çantaya uzandı ve birlikte döndüler, Joey'nin kapısına gelene kadar tam bir sessizlik içinde tepeye doğru yollarına devam ettiler, o zaman Tom döndü, nazıkçe başını salladı ve "Pekala, şampanyanızın tadını çıkarın" dedi.

Joey bir kez başını salladı ve kendini eve bıraktı.

Joey ertesi sabah yedide uyandı ve tekrar uyumanın yolunu bulamayınca hırkasını ve Rebecca'nın lastik bahçe ayakkabılarını giyip sabah kahvesini alarak Jack ve Rebecca'nın bahçesinin dibine gitti. Burada bir süre durdu, tül gibi alacakaranlıkta Tom'un evinin arkasına doğru baktı ve onun da kendisine baktığını görmeyi umdu.

Bahçenin dibinde küçük bir kapı vardı. Bunu daha önce hiç fark etmemişti. Kapıyı iterek açtı ve kendini çakıllı bir patikada buldu. Patika yolun diğer tarafında ağaçlık bir alan vardı. Tepesindeki ağaçlar titriyor ve küçük kuşlarla kıpırdanıyordu. Buradan Melville Heights'taki tüm evlerin aynı patikaya erişimi olduğunu görebiliyordu. Kahvesini duvarda bırakarak patika boyunca sessizce yürüdü ve Tom'un evinin arkasında bir an durdu.

Tahta çitlerdeki boşluklardan baktı, Tom ve Nicola'nın mutfaklarında hareket eden belli belirsiz hatlarını izledi, midesi suçlulukla, şehvetle - kıskançlıkla çalkalandı.

Annesinin mezarında taze bir demet 50 penilik nergis vardı.

Kendi çiçeklerini babasının çiçeklerinin yanına koydu ve sonra ayağa kalktı. "Merhaba anne," dedi. 'Bakıyorum babam yine gelmiş. Sinsi biri, değil mi?'

Yabancılaştığı babasını düşününce gelen gözyaşlarına karşı keskin bir nefes aldı - bir yıldan kısa bir süre içinde her iki ebeveynini de kaybetmişti - ve sonra tekrar verdi, nefesi buzlu bir duman bulutu olarak ortaya çıktı.

"Anne, her şeyi berbat ediyorum. Yani gerçekten her şeyi mahvediyorum. Daha önce yaptığım her şeyden daha kötü. Votka olayından daha kötü. On altı yaşındaki kaçma olayından daha kötü. Robbie Miller'dan daha kötü. Moped olayından daha kötü. Çok, çok kötü. Yine o adam, Tom Fitzwilliam. Bir kez daha karşılaştık. Sesi kelimelere takıldı ve gözyaşlarını yutkunarak geri çekti. "Dün gece. Alfie yatak odamızda oturmuş, gerçekten önemli bir şeyi kutlamasına yardım etmemi beklerken...' Omzunun üzerinden baktı, sonra fısıldadı, '... o

ona dokunmamı istedi. Tekrar. Ben de dokundum. Ve sonra bir çeşit ... kenetlendik. Bu bir kelime mi? Bilmiyorum. Ama öpüşmedik. Yani buna ne denir bilmiyorum. Ama inanılmazdı, tuhaftı ve başıma gelen en yoğun şeylerden biriydi. Ve şimdi, bilmiyorum - artık kim olduğumu bilmiyorum. Unutmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Tek düşünebildiğim bu. Tek düşünebildiğim o. Kendimi biraz deli gibi hissediyorum anne, takıntı haline getirdiğimi hissediyorum. Sanki...' Durakladı ve gözlerini buz mavisi gökyüzüne çevirdi. "Sanki gerçekten çok aptalca bir şey yapmak üzereymişim gibi. Ve bunu yapacağımı bilmek bunun olmasını engellemeyecek. Uçurumdan bir adım uzaktaymışım gibi hissediyorum ve keşke burada olsaydın anne, keşke burada olup beni geri çekebilseydin.

OceanofPDF.com

III

OceanofPDF.com

20 Mart

Bess pazartesi günü okula gelmedi.

Jenna gün ilerledikçe artan bir endişe hissetti. Öğle yemeğinde evdeki odada Ruby'ye beceriksizce yaklaştı. "Bess nerede?" diye sordu. "Hasta mı?

Ruby başını salladı. "Hayır," dedi, "sanmıyorum.

"Sence o iyi mi?

'Evet. Eminim iyidir. Muhtemelen sadece yatıyordur.'

Jenna, "Evet." dedi. "Belki.

"İkinizin arasında oluyor?" "Söylemedi mi?

"Hayır," diye Ruby. 'Sadece kişisel bir şey olduğunu söyledi. Seninle onun arasında.

Jenna şaşırmıştı. Bess'in herkese her şeyi anlatacağını düşünmüştü. Gizlilik onun en önemli özelliklerinden biri değildi.

"Bunu halledecek misin? Ruby sordu. "Çünkü bu gerçekten başımızı ağrıttıyor.

Jenna omuz silkti. "Umarım öyledir," dedi.

Bess ertesi gün geldi. Yorgun ve yaklaşılmaz görünüyordu. Jenna o öğleden sonra üçlü beden eğitimi sırasında spor sahasında onu izledi. Kıpır kıpır ve sinirliydi, olması gereken başka bir yer varmış gibi görünüyordu. Birkaç dakika sonra yardımcı koçun yanına gittiğini ve ona bir şeyler söylediğini gördü. Öğretmenin bir an için ona dikkatle baktığını ve sonra başıyla okulu işaret ettiğini gördü. Bess kapüşonunu ve su şişesini kaptığı gibi hızlı adımlarla binaya girdi.

Jenna koşarak yardımcı koçun yanına gitti. 'Bayan, tamponum sızdırıyor. Çok fena değiştirmem lazım.

Öğretmen yüzünü buruşturdu. "Bu üç beden eğitimi dersinden *önce* halletmeniz gereken bir şey değil mi?

Evet, hanımefendi. Biliyorum. Ama sadece bir saat önce değiştirdim. Sorun olmaz diye düşünmüştüm?"

"Devam et o zaman," diye mırıldandı öğretmen. "Ve çabuk ol.

Olabildiğince hızlı bir şekilde kapılara doğru koştu ve onları açtı. Kızların soyunma odalarına baktı ama boştu. Sonra koridorun birkaç metre yukarısında ana koridora doğru bulunan kız tuvaletlerini denedi. Tuvaletler ilk başta boş görünüyordu ve tam çıkmak üzereydi ki, kabinlerden birinden gelen bir ses duydu ve aşağıya bakarak pembe Adidas spor ayakkabıları içinde bir çift çocuk boyunda ayak gördü.

"Bess," diye tısladı. "İyi misin?

Karıştırma sesi kesildi ve Bess "Kim o?" diye seslenmeden önce bir süre sessizlik oldu.

"Benim, seni . Ne ?" 'Ne yaptığımı sanıyorsun?

"Bilmiyorum. Bu yüzden soruyorum. Orada çok garip görünüyordun. Hasta olabileceğini düşündüm.'

Bess bir süre daha sessiz kaldıktan sonra, "Evet," diye cevap verdi. 'Kendimi iyi hissetmiyorum.

Biraz hasta hissediyorum.'

"Birini çağırmanı ister misin? Hemşireyi çağırayım mı?"

'Sen gerçekten aptal mısın?

Jenna iç çekti. "O zaman dışarı çıkabilir misin? Böylece seni görebilirim?" 'Hayır.'

"Oh, FFS, Bess. Sadece dışarı çık. Bu çok saçma.'

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra kilidin geri kaydığını ve Bess'in ekstra küçük ve çok zayıf görünerek önünde durduğunu duydu.

" oluyor?" diye sordu. "Hiçbir

şey," dedi Bess.

"Neyin var senin?

"Hiçbir şey. Durakladı. Sonra, "Sanırım hamile olabilirim.

Oda bir an için Jenna'nın başının etrafında döndü. Gözleri kapandı ve açtığı anda Bess hâlâ önünde duruyordu ve Jenna hâlâ hamile olduğunu düşünüyordu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu gülünç bir şekilde.

Bess bakireydi. İkisi de bakireydi. İkisinin de sekse, erkeklerin içine girmesine, *bunu* yapmaya en ufak bir ilgisi yoktu. İkisi de bekaretlerini on sekiz yaşına geldiklerinde kaybedeceklerini düşünüyorlardı. Böyle söylüyorlardı. Yıllardır. Jenna bir şeylerin elinden kayıp gittiğini hissetti, hüzünlü bir kayıp duygusu, başından beri yanlış yerde bulunmuş olma duygusu. Kendini aptal gibi hissediyordu.

'Ne demek istediğimi bilmiyorum,' dedi Bess. 'Sadece iki hafta geciktim. Kendimi şişmiş hissediyorum. Göğüslerim. Onları şefkatle avuçladı ve ağağıya baktı. "Çok ağrıyorlar.

"Ama..." diye başladı Jenna. ". Senin bir erkek arkadaşın bile yok.

"*Erkek arkadaş mı?*

Jenna çaresizce ona baktı. "Bess," dedi. "Kiminle seks yaptın?

"Hiç kimse," dedi. 'Ben kimseyle seks yapmadım. Bu tertemiz bir gebelik. TAMAM MI?'

Bess! Tanrı aşkına! Konuş benimle!'

Yapamam. TAMAM MI? Yapamam işte. Ve her neyse, muhtemelen hamile değilim. Muhtemelen sadece PMT'dir. Adet dönemim yarın başlayacak. Muhtemelen.'

"Okuldan sonra buluşalım," dedi Jenna. Boots'a gideriz. Sana bir test alırız. Evet?'

Bess başını salladı. Sonra başını salladı. "Hayır," dedi. 'Yapamam.

Meşgulüm. "Ne yapmakla meşgulsün?

"Hiçbir şey, tamam mı?

Jenna içini çekti. 'Tamam o zaman, sana bir tane alacağım ve yarın getireceğim. Testi teneffüste yaparız. Tamam mı?'

"Evet," dedi Bess. "TAMAM. Kısa bir sessizlik oldu ve sonra şöyle dedi: 'Özür dilerim. Annen hakkında söylediklerim için. Sen annen gibi değilsin.

Jenna gülümsedi ve sarılmak için arkadaşını kendine doğru çekti. Bess'in irkildiğini ve geri çekildiğini hissetti.

"İyi misin?

"Evet," dedi Bess. "Ben

iyiyim. "Yaralandın mı?

"Hayır," dedi. "Sana söyledim. Ben

iyiyim. "Sınıfa dönelim mi?

"Evet. TAMAM.'

Tuvaletten birlikte, el ele çıktılar.

OceanofPDF.com

21 Mart

Bir önceki Cumartesi günü Joey'nin Whackadoo'da hatırlayabildiği en kötü günlerden biri olmuştu. On üç ayrı doğum günü partisi için rezervasyon yaptırmışlardı ve saat on sularında yağmur yağmaya başlamıştı ve tabii ki öğle yemeği vaktine kadar her yer tıklım tıklım dolmuştu ve herkes kötü bir ruh hali içinde görünüyordu; biri on yaşında bir grup çocuk arasında, diğeri kırklı yaşlarında iki baba arasında olmak üzere iki ayrı kavga çıkmıştı. İkincisiyle ilgilenmesi için polis çağırılmış ve ardından erkek tuvaletinde bir saatten fazla bir süre boyunca bildirilmeyen bir tıkanıklık yaşanmış, bu sırada zemin ıslak tuvalet kağıdı ve dışkı içinde yüzüyordu. Ardından, işteki ilk gününde olan genç bir kız, parti odasında yanlışlıkla bir masayı devirmiş, yaklaşık yüz sterline mal olmuş gibi görünen bir doğum günü pastasını çöpe atmış ve otuz fincan frenk üzümü kabağını devirmişti. Bütün gün bir yangın söndürme tatbikatına dönüşmüştü: ne zaman bir durum halledilse bir başkası alevleniyordu. Yine de bir gece önce Tom'la karşılaşması Joey'nin düşüncelerinde dönüp duruyor ve her seferinde bir şok, dehşet, suçluluk, utanç - ve iliklerine kadar işleyen bir arzu - sarsıntısı hissediyordu.

Gün geçip gitmiş ve kadın kirli ve perişan bir halde nemli akşam havasına çıkmıştı, yarı yarıya onu yüzünde o korkunç çaresiz özlem ifadesiyle orada dikilirken görmeyi bekliyordu. Ama tabii ki orada değildi. Melville'e giden otobüste otururken orada değildi. Otobüsten indiğinde de orada değildi. Bir gece önce olayın yaşandığı yerden geçerken de orada değildi. Ön kapıda uzunca bir süre durup anahtarlarını ararken ve mesaj okuyormuş gibi yaparken de orada değildi. Bütün bir Cumartesi gecesini, Pazar sabahını, Pazar gecesini ve Pazartesi gününü onun varlığından haberdar olmadan geçirdi.

Salı sabahı Alfie "İyi misin bebeğim?" demiş ve ayaklarını ovmuştu. Ağlamak istemişti çünkü iyi olmaktan çok uzaktaydı ve gerçekten de düşününce hiç iyi olmamıştı. Hiçbir zaman. Ama 'İyiyim' demişti. Sadece yorgunum.' demişti. O da, 'Benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi? Her konuda? Başını salladı, gözyaşlarını içine çekti, saçlarını okşadı ve her gün sokakta yanından geçtiği, Alfie için kendisinden daha iyi olabilecek tüm güzel kızları düşündü.

Ve o günün ilerleyen saatlerinde Alfie köydeki bir kadından telefon aldı. Nicola'dan evini gerçekten iyi bir dekoratöre yaptırdığını duymuştu ve evine gelip onun için bir iş teklifi verebilir miydi? "Telefonunu ödünç alabilir miyim?" dedi. "Nicola'nın evindeki işlerin yeni fotoğraflarını çekip ona göstermek istiyorum ama telefonumun kamerası berbat.

Dalgın dalgın evet demişti. Sonra telefonu kapatırken aklına bir fikir geldi. Onu hemen geri aramış ve şöyle demişti: "Fotoğrafları ben çekerim. Fotoğraf çekmekte senden çok daha iyiyimdir. Bana bırak. İşten sonra giderim.

Kapıyı çocuk açtı. Tüm saçlarını kazıtmıştı ve garip bir şekilde çiğ ve hayvani görünüyordu. O anda küçük bir utanç duygusu yaşadı. Joey'i içeri almak için geriye doğru hareket ederken kızardı ve neredeyse kendi ayağına takılıyordu.

"Kapı!" diye bağırdı omzunun üzerinden koridora doğru. "Kapı!

Sonra Nicola ortaya çıktı. Joey Nicola'yı uzun süredir görmemişti. Onu son gördüğünde üzerinde her zamanki parlak likralı, polarlı ve beyzbol şapkalı kostümü vardı, pembe yanaklı ve gülümsüyordu, sanki kendiliğinden havalanabilecekmiş gibi ayaklarının üzerinde hafifti. Şimdi üzerinde kot pantolon, kazak ve yıpranmış çoraplar vardı, saçları arkadan toplanmıştı, cildi donuk ve lekeli görünüyordu. Onu orada dikilirken gören oğlu kadar o da telaşlanmış görünüyordu.

"Merhaba!" dedi. 'Ben Joey. Alfie'nin karısıyım. Birkaç kapı aşağıda mı oturuyorum? Jack ve Rebecca ile mi?'

Nicola gülümsemeyi başardı. "Ah!" dedi. 'Evet. Alfie'den senin hakkında çok şey duydum. Sizin için ne yapabilirim?'

Joey cebinden telefonunu çıkardı. 'Alfie yarın başka bir iş için teklif verecek. Yeni müşteriye önceki çalışmalarının bazı resimlerini göstermek istedi. Fotoğraf makinesiyle arası pek iyi değildir, ben de çekmeyi teklif ettim.

onun için.' Telefonu bir elinden diğerine geçirdi, gülümsemesi hâlâ yerinde duruyordu. "Tamam mı?"

Nicola gözlerini kapadı ve yavaşça açtı. Sonra başını salladı ve tekrar gülümseyerek, 'Evet, tabii. Tabii ki! Dağınıklığın bir kısmını mazur görmelisiniz. Buralarda pek de minimal sayılmayız. Ama tabii, evet, içeri girin.

Freddie kenara çekildi ve geçmesine izin verdi. O geçerken Freddie'nin havayı kokladığından emindi.

"Nereden başlamalıyım? Joey parlak bir şekilde sordu.

"Şey," dedi Nicola, elleriyle kazağını düzelterek. 'Bütün bunları o yaptı' - koridoru işaret etti - 'mutfağı, ön odayı ve merdivenleri de. Sahanlığa kadar her yeri.

Joey'nin bakışları Nicola'nın yukarı doğru hareket eden elini takip etti. Yaptığı şeyin cüretkârlığıyla birden nefesinin kesildiğini hissetti. Tom'un evindeki gediği aşmıştı. Joey'nin sadece hayal edebildiği bir dünyaya, Tom'un eşyalarını, Tom'un çocuğunu, Tom'un karısını, Tom'un nefesini, tüylerini, dökülen saçlarını ve kurumuş terini içeren bir dünyaya açılan kutsal kapının ötesine geçmişti. Elinin içinde tuttuğu pantolon burada bir yerlerdeydi, bir çamaşır sepetine gömülmüş ya da Tom'un giysileri, süveterleri ve büyük, ciddi ayakkabılarıyla dolu bir dolaptaki tahta askıya takılmıştı. Sallanan kordon bir masa üstünde toplanmış, asi kravatlar bir çekmecede ehlileştirilmişti. Burada hayal kurdu, burada içti, burada yedi ve burada yaşlandı.

Nicola'ya "Bir iki ışık yaksam sorun olur mu?" diye sordu.

Fitzwilliams'ların evi Joeynin hayal ettiği gibi değildi. Alfie ona buranın bir bok çukuru olduğunu söylemişti ama Joey bu kadar bok çukuru olacağını tahmin etmemişti. Alfie'nin mükemmel, tertemiz boyasına rağmen, sevilmemiş, davetkâr değilmiş gibi hissetti. Duvarlarda asılı hiç resim yoktu, hiç renk yoktu, ışıkların çoğu kapalıydı. Ayrıca soğuktu.

"Tanrım, hayır. Lütfen yap. Sana bir şey getireyim mi? Bir fincan çay ya da başka bir şey?"

Nicola da hayal ettiği gibi biri değildi. Onu bir Melville ev kadını olarak hayal etmişti; köydeki şarküteriden aldığı malzemelerle mutfakta bir akşam yemeği hazırlıyor, ağır cam vazolara yerleştirmek için pahalı çiçeklerin saplarını kesiyor, mutfak adasının etrafında yarı sarhoş bir şişe şarap eşliğinde bir arkadaşıyla sohbet ediyor, açık dizüstü bilgisayarı yarı tamamlanmış bir Ocado siparişiyle mavi mavi parlıyordu. Nicola'yı gerçek bir yetişkin olarak hayal etmişti.

Ama daha çok, işverenin yokluğunda bir ziyaretçiyle nasıl başa çıkacağını bilemeyen, ışıkları açmaya, dolapları açmaya ya da kaloriferleri yakmaya korkan genç bir dadıya benziyordu; tam olarak şekillenmemişti, tam olarak doğru değildi.

'Hayır,' diye cevap verdi, 'hayır, teşekkür ederim. Ben iyiyim. Uzun sürmez.

Nicola bir anlığına ortadan kayboldu ve Joey'i kendi haline bıraktı. Acımasız sarı bir parıltı yayan tepe lambasını açtı ve birkaç fotoğraf çekti. Ancak çiçeklerin, yumuşak ampullerin ya da masa lambalarının yumuşatıcı etkileri olmadan resimleri kurumsal, sönük ve kasvetli görünüyordu.

Kafasını mutfığa soktu. Nicola hafifçe sıçradı. "Lütfen," dedi ayağa kalkarak, "içeri gel. Lütfen. Buranın duvarlarını o yaptı, ayrıca şifonyerleri ve tüm rafları da o boyadı.

Fotoğrafları çekmesine izin vermek için Joey'nin yolundan çekildi.

"Yani," dedi, "Alfie bana Ibiza'da her şey dahil bir tatil köyünde tanıştığınızı söyledi?

Joey biraz şaşırarak, "Evet," diye cevap verdi. Alfie ile Nicola'nın bu kadar çok sohbet ettiklerini düşünmemişti. 'Yine de rüküş olduğunu söyleyemem. Dört yıldızlıydı. Aslında oldukça güzeldi.

Nicola belli belirsiz, "Oh," dedi. "Şey. Anlattığı kadarıyla *kulağa* bayağı *geliyordu*. Ve sanırım bunu tam olarak hayal edemiyorum. Hiç yurtdışında tatil yapmadım.

Joey bu açıklama karşısında irkildi. "Gerçekten mi?

Nicola başıyla onayladı. "Bu Tom'un işi, görüyorsunuz. Her şeyi tüketiyor. Her şeyi. Her zaman öyleydi.

Joey başını salladı, sanki otuz yaşlarında bir kadının yurtdışında tatilde olmaması için kabul edilebilir bir açıklamaymış gibi.

'Uzaklara gittiğimizde, eve yakın bir yerde kalmayı tercih ediyoruz. Böylece acil bir durum olduğunda Tom kolayca geri dönebilir.

'Gençken tatillerinizde yurt dışına çıkmadınız mı?

Tom'la tanışmadan önce mi?

"Tom'la tanışmadan önce pek *genç sayılmazdım*. Yani hayır, hiç yurtdışına tatile gitmedim. Doğru düzgün değil.'

Joey başıyla onayladı. Nicola'ya kaç yaşında olduğunu sormak için yanıp tutuşuyordu ama bir türlü ağzını açacak bir şey bulamıyordu.

"Sana deli gibi aşık, biliyorsun.

Joey durdu, heykel gibi hareketsiz kaldı ve nefesini tuttu. İçinden bir adrenalin patlaması geçti. Döndü ve Nicola'ya baktı. "Özür dilerim?

"Alfie," dedi Nicola. "Sana tapıyor.

"Ah. Joey'nin içi sıvıya dönüştü ve başı rahatlamayla fokurdadı. "Evet," dedi. "Alfie. Evet. Biliyorum. O çok tatlı biri."

'Gerçekten öyle,' dedi. 'Ve her zaman çok yakışıklı. Sen çok şanslı bir kızsın.

Joey yüzünü ekşitti ve arka bahçeye açılan Fransız kapılarının fotoğrafını çekmek için mutfığa geçti. Burada üzerinde bir yığın eski gazetenin asılı olduğu bir bank vardı; bir radyatörün üzerinde çamaşırlar kuruyordu: küçük sert kumaş kıvrımları halinde buruşmuş külotlar, yorgun bir sutyen, kendi başlarına ayakta durabilecekmiş gibi görünen bir kot pantolon. Açık bir pencereden soğuk bir esinti ılık çalıyordu.

"İşte. İzin verin yolunuzdan çekileyim," dedi Nicola.

Nicola sandalyesinden kalkıp hafifçe topallayarak odanın diğer tarafına doğru yürürken Joey yüzünü buruşturduğunu fark etti. "İyi misin?" diye sordu.

'Evet,' dedi Nicola. 'Sadece koşmaya ara verdim ve vücudum bundan hoşlanmıyor. Kaslarım, bilirsiniz, *huysuzlaşıyor*.

"Biraz esneme hareketleri yapmalısın.

"Hatırlamaya çalışıyorum ama egzersiz söz konusu olduğunda benim için ya hep ya hiç. Rutinin dışına çıktığımda, her şey boka sarıyor.

"Koşmayı neden bıraktın?

Nicola beş halkalı ocağın önünde eğilmiş duruyordu. Üst üste yığılmış tavalarla kaplıydı, sonra da fırın tepsileriyle kaplanmıştı. Lavabo eski bulaşıklarla doluydu. Bulaşık makinesinin kapağı açık, yarısı boş duruyordu. Kapının yanındaki küçük mantar panoya iki dönem eski bir okul takvimi iliştirilmişti.

'Oh. Sadece evrelerden geçiyorum. Bilirsin işte.' "Gelebilir miyim? Joey ön odayı işaret etti. "Evet," dedi Nicola. "Tabii.

Nicola, Joey'i takip etti ve kapının girişinde durup, manolya duvarlar ve parlak beyaz ahşap işçiliğiyle dolu bir başka fotoğrafı çekerken onu izledi. Burada soluk mavi bir kanep, duvara dayalı eski bir piyano, krom bir lambader, sahte bir taş şöminenin üzerinde yaldızlı çerçeveli küçük bir ayna, pencerede yaşlılar evinde olması gerekiyormuş gibi görünen yüksek arkalı bir sandalye vardı.

"Yani ev sahibi evi yeniden dekore ettirmene ses çıkarmadı mı? Joey sordu.

Hayır. Çok sevindi. Yarı yarıya anlaştık. Ama bununla bir saniye daha yaşayamazdım; burası sapsarıydı. Sarı duvarlar! Yapabilir misin?

hayal et?'

Joey omuz silkti ve gülümsedi. Sarı duvarları pek sevmezdi ama en azından bu kasvetli odaya biraz sıcaklık ve güneş ışığı katmış olabilirlerdi.

'Alfie'nin daha fazla iş bulmasına çok sevindim. Şehirlerde düzgün birini bulmak zor. Taşrada çok daha kolay.'

"Yani eskiden kırsalda mı yaşıyordunuz?"

'Neredeyse her yerde yaşadık. Bir süreliğine Doğu Londra'da bile. İşte bu tüyler ürperticiydi.'

"Öyle miydi?"

"Tanrım, evet. Tom'un okulunda yüzde doksan Bengalli vardı. Neyse ki biraz daha uzakta, daha lüks bir bölgede yaşıyorduk. Ama gerçekten Kalküta gibiydi!"

"Vay canına," dedi Joey. Nicola'nın yüzünü göremeyeceği şekilde döndü. 'Vay canına,' dedi nefesinin altında. Demek Tom'un karısı cahil, küçük kasabalı bir ırkçı diye düşündü. Yine de hayatını kimsesiz çocuklara, onların geleceklerini iyileştirmeye adanmış bir adamla evli, karizması olan yardımsever bir adam. Bu nasıl oldu?

"Burada kalmayı düşünüyor musun?" diye sordu. "Bristol'de mi?"

'Bundan şüpheliyim,' dedi Nicola. 'Tom fethetmeyi, zafer kazanmayı, sağlamlaştırmayı ve yoluna devam etmeyi sever. Utanç verici. Ben burayı seviyorum.'

"Aslen nerelisin?"

'Aslen Derby'li. Çoğunlukla Burton-on-Trent'te büyüdüm.'

"Peki Tom nereli?"

Tunbridge Wells. Süslü bir güneyli. Yatılı okula gitmiş. Annesi onurlu bir şeydi. Benden çok daha havalı. Her neyse,' dedi. "Bitti mi?" Havası değişmişti. Artık Joey'den kurtulmaya hevesli görünüyordu. Joey de gittiği için mutluydu. Bu evi sevmiyordu. Nicola'yı da sevmiyordu.

"Evet!" dedi parlak bir sesle. 'Neredeyse bitirdim. Geriye sadece iniş kaldı. Eğer yapabilirsem? Gerçekten süper hızlı olacağım.'

"Elbette," dedi Nicola, Joey daha odadan çıkmadan ışıkları söndürerek.

Merdivenler sağlık ve güvenlik açısından tehlikeli görünen bol gri bir halıyla kaplıydı ve kadın çıkarken adımlarına dikkat etti. Sahanlıkta üç kapı vardı: biri banyoya, biri küçük bir yatak odasına, diğeri de daha büyük bir odaya açılıyordu.

yatak odası. Dikkatli ayak sesleriyle birlikte döşeme tahtalarının gıcırdadığını duydu ve oğlunun etrafta gizlenip kulak misafiri olduğunu fark etti.

Fotoğrafları olabildiğince hızlı çekti, ama merdivenlerden inerken yarı yolda durdu ve arka bahçelere ve ötesindeki 'gizli' ormanlık alana bakan uzun pencereden baktı. Buradan, Cumartesi sabahı çitteki boşluklardan baktığı Tom'un bahçesinin dibindeki kapıyı net bir şekilde görebiliyordu. İnişini tamamlamadan önce parmak ucuyla cama kısa bir süre dokundu.

"Şey," dedi Nicola, onu ön kapıda beklerken. 'Sizinle tanışmak çok güzeldi. Lütfen Alfie'ye sevgilerimi iletin.

'Evet. Evet, göndereceğim. Benimkini de Tom'a gönder.' Sesi Tom'un adının son sessiz harfine takıldı. Tom'un komşuluk ilişkilerinden söz edip etmediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama Nicola şaşırmamış görünüyordu ve gülümseyerek, 'Evet, kesinlikle yapacağım' dedi. Tabii eve dönebilirse. Çalışma saatleri olağanüstü.

"Evet," dedi Joey. "Hayal edebiliyorum.

Tom'un evinden çıkarken çatı katındaki yatak odasının penceresinden yukarı baktı ve oğlunun gölgesinin hızla gözden kaybolduğunu gördü.

OceanofPDF.com

22 Mart

Bess arşamba günü okula gelmedi ve telefonuna gelen mesajlara da cevap vermedi. Okuldan sonra Jenna doğruca Bess'in evine gitti.

Bess de onun gibi annesiyle yalnız yaşıyordu. Jenna'nın aksine başka bir yerde yaşayan bir erkek kardeşi ya da babası yoktu. Babası Bess ya da annesi tarafından bilinmiyordu ama muhtemelen Patrick adındaydı. Annesi onu doğurduğunda sadece on sekiz yaşındaydı ve Bess'le çok sıkı bir birliktelikleri vardı. Birbirlerine çok bağılıydılar. Jenna annesiyle olan ilişkisi annesinin akıl sağlığıyla birlikte yavaş yavaş yokuş aşağı kayarken yıllar boyunca aralarındaki bağa gıpta etmişti.

Bess'in annesi güzellik uzmanıydı ve şehirdeki büyük bir kuaförde çalışıyordu. Daireleri hayırsever bir kooperatife aitti ve orada yaşamak için neredeyse hiç para ödemiyorlardı. Küçük ama güzeldi: yaldızlı aynalar ve kabarık minderler, peri ışıkları ve kokulu mumlar. Annesi mutfak ünitelerini bile bebek pembesine boyamıştı. On beş yaşında başöğretmeninden hamile kalan bir kızın yaşayacağı türden bir daire değildi; Bess'in annesi, kızı on beş yaşında başöğretmeninden hamile kalacak türden bir anne değildi; Bess de bırakın başöğretmenini, herhangi birinden hamile kalacak türden on beş yaşında bir kız değildi.

Annesinin küçük arabası her zaman olduğu yerdeydi, apartmanın arkasındaki küçük otoparka park edilmişti ama birinci kattaki dairelerinin ışıkları kapalıydı. Jenna dahili telefonu çaldı ve tekrar çalmadan önce bir süre bekledi. Annesi muhtemelen hâlâ isteydi. Telefonunu çıkardı ve Bess'i aradı. Direkt sesli mesaja yönlendirdi. Snap Maps'i açtı ama Bess giriş yapmamıştı. Ruby'ye mesaj attı: *Bess'in nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?*

Ruby, "Hayır, Tiana'ya sor." dedi.

Tiana bilmiyordu.

Jenna saate baktı; saat neredeyse beşti.

Snap Maps'i tekrar açtı. Bu kez Ruby'nin geçen hafta gittiği yerde, Lissenden'deki evde olduğunu fark etti. *Jed'in evi*.

Döndü ve otobüs durağına doğru ilerledi.

Jed'in evi, benzer evlerden oluşan bir sitede gri, çakıl taşlı, savaş sonrası bir kutuydu. Ön tarafta mavi bir minibüs ve eski yeşil bir Mazda MX5 park etmişti. Aşağıdan bile üst kattaki bir odadan gelen gençlik neşesinin sesini duyabiliyordu. Kapının zilini çaldı ve uzun, kınalı saçlı, burnunda hızması olan bir kadın kapıyı açtı.

"Merhaba," dedi Jenna. "Bess burada mı?"

"Bess mi? Şu küçük sarışın olan mı?" 'Evet. Doğru.'

Başını iki yana salladı. 'Bir süre önce buradaydı. Ama yaklaşık yarım saat önce ayrıldı.

"Nereye gittiğine dair bir fikrin var mı?" "Hiçbir fikrim yok.

"O - o iyi görünüyor muydu?"

Kadın omuz silkti. "Sanırım. Hoşça kal diye seslendi. Kapıya geldim ve onu dışarı çıkardım. İyi görünüyordu. Ruby'nin arkadaşlarından biri misiniz? Akademiden?"

"Evet," dedi Jenna.

"Ruby burada. Arkasındaki merdivenleri göstermek için çenesini eğdi. "Neden yukarı çıkıp ona sormuyorsun?"

Ruby'nin Bess'i görmediği iddiasını düşündü. Üst kattan gelen bir başka ergen neşesi duydu. Gülümsedi ve başını salladı. "Hayır," dedi. "Hayır. Endişelenme. Sorun yok. Onu bulacağıma eminim.

"Sanırım onu babası ," dedi kadın. Jenna irkilerek, "Onun babası yok," dedi.

"Biri onu aldı. Bir erkeğe benziyordu ama pek dikkat etmedim. Belki de bir taksiydi.

"Ne tür bir arabaydı?"

"Büyük bir tane," dedi.

"Siyah. "BMW miydi?"

"Bilmiyorum," dedi. '. Bu tür şeyler zaten. Durdu ve Jenna'ya baktı, annelik endişesi yüzünde çiçek açmıştı.

özellikleri. "Her şey yolunda mı?" dedi. "Bess'in başı dertte mi?

Jenna başını salladı. "Hayır," dedi. 'Hayır. Sadece onunla konuşmam gerekiyordu. Hepsi bu kadar.'

OceanofPDF.com

KAYDEDİLMİŞ RÖPORTAJ

Tarih: 25/03/2017

Konum: Trinity Road Polis Karakolu, Bristol BS2 0NW

Tarafından yönetildi: Somerset & Avon Polisi'nden Memurlar

Bu görüşme kayda alınmaktadır. Ben Dedektif Müfettiş Rose Pelham ve Trinity Road Polis Merkezi'nde görev yapıyorum. Ciddi suçlar ekibinde çalışıyorum. Bize tam adınızı söyleymisiniz?

FT: Frances Ann Tripp. Profesyonel adım Frankie Miller.

Profesyonel mi?

FT: Eskiden modellik yapıyordum ve son zamanlarda bazı küçük oyunculuk rolleri aldım.

Anlıyorum. Bize adresinizi söyleyebilir misiniz lütfen?

Evet. 8 Numara, Bellevue Lane, Lower Melville, Bristol BS12 6YH.

Teşekkürler, Bayan Tripp. Dün gece saat 19:00 ile 21:00 arasında nerede söyleyebilir misiniz?

FT: Evet. Tom Fitzwilliam'ın evinin önündeydim.

Dışarıda mı?

Evet. Evlerin karşısında küçük bir ağaçlık alan var. Katlanabilir bir sandalyem ve bir kameram vardı.

Doğru. Kurbanın evinin dışındaki ormanda katlanabilir bir sandalye ve bir kamerayla neden oturduğunuzu tam açıklayabilir misiniz?

Evet. Mutlulukla. Sonunda bu konuda ciddiye alınmak beni rahatlattı.

Bu adamla ilgili endişelerimi ciddiye almanız için ne kadar uzun zamandır uğraştığımı biliyor musunuz? Hep görmezden gelindim ve alay edildim.

Bayan Tripp, asıl soruya dönebilir misiniz?

Fitzwilliam'ların evinin dışında ne yapıyordun?

FT: Bir ihbar aldım. Sohbet odalarımımdan birinde.

Sohbet odalarınız mı?

Evet. Çete tarafından takip ediliyorum. Binlercemiz öyle. Ve kimse bunun hakkında konuşmuyor. Bu küresel bir rezalet.

Bayan Tripp? Sohbet odaları mı?

FT: Evet. Yerel sohbet odalarımın birinde Mold'dan bir kadın vardı, adını bilmiyorum. Tom onun yerel
Birkaç yıl önce okulda. Neyle uğraştığını biliyor. Her neyse, dün akşam saat 6 civarında bana bir mesaj gönderdi ve o akşam Tom'un evinde, takip kooperatifinin tüm üyelerinin katılacağı büyük bir toplantı olacağını söyledi. Gidip izlememi ve fotoğraf çekmemi, böylece neler olup bittiğine dair kanıtım olacağını söyledi. Her şeyi. Ben de öyle yaptım.

POLİS: Lütfen bize tam olarak ne gördüğünüzü tarif eder misiniz, Bayan Tripp, geldiğiniz andan başlayarak.

FT: Benim için bir zevktir.

OceanofPDF.com

22 Mart

Freddie bir saat önce okuldan döndüğünde annesini mutfak masasında oturmuş, saçlarını geriye atmış, kapüşonlu bir tişört ve pijama altı giymiş, bitmek bilmeyen bebek battaniyesini örerken bulmuştu.

"Neden düzgün kıyafetler giymiyorsun?" diye sormuştu.

"Bütün gün yataktaydım," dedi, örgüyü masanın üzerine bırakıp esnedi.

"Daha yeni kalktım.

"Neyin var? Hasta mısın?"

"Evet," dedi, gözlerini ona dikerek. "Sanırım grip oldum. Adam ona baktı. "Babam biliyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. O gittikten sonra ortaya çıktı. "Hap ister misin?"

"Biraz aldım.

Freddie kendini mantıksızca kızgın hissediyordu. Annesi grip değildi. Yalan söylüyordu. Grip olduğunuzda örgü örmek gibi bir şeye konsantre olmanız imkânsızdı. Freddie on bir yaşındayken grip olmuştu ve bırakın örgü örmeyi, oturup kalkmayı bile becerememişti. Bütün gün evde kalıp sefil ve tuhaf olmak için uygun bir neden arıyordu. Herkesin onun için üzülmesini istiyordu. Bu çok aptalcaydı çünkü ona boynundaki izlerle ilgili gerçeği söylerse onun için çok daha fazla üzülecekti. Bir yığın tereyağlı çörek ve bir fincan papatya çayı alarak odasına gitti ve kapıyı arkasından kapattı.

Şimdi iç çamaşırlarına kadar değişmiş ve büyükannesinin Noel'de hediye ettiği yumuşacık sabahlığı giymiş bir halde, telefonunda Romola'nın fotoğraflarına göz atarken bir yandan da çöreklerini yiyip çayını içiyordu.

Arkasında, yeni takım elbisesi hâlâ plastik ambalajında, gardırobunun tepesinde asılı duruyordu. Annesi hafta sonu onun için

Debenhams. Altında yine Debenhams'dan alınmış bir çift parlak siyah ayakkabı duruyordu, düzenlemesi biraz asılmış bir adamı andırıyordu. Romola'ya henüz çıkma teklif etmemişti. Romola'nın arkasından her gidişinde ona biraz daha yaklaşıyor, sonra son anda cesaretini kaybedip yavaşlıyor ve içinden kendi kendine küfrediyordu. Baloya iki gün vardı. Ya şimdi ya da asla.

Penceresine gitti ve dürbününü Jenna Tripp'in yoluna odakladı. O bilir, diye düşündü. Jenna Tripp bir kızı baloya nasıl davet etmesi gerektiğini bilirdi. Kelimenin tam anlamıyla her zaman balolara davet ediliyor olmalıydı. Ertesi sabah okula giderken yolunun onunkıyla kesişmesini sağlamaya ve Jenna Tripp'e ne yapması gerektiğini sormaya karar verdi.

Bunları düşünürken gözü otobüs durağında hararetli bir şekilde konuşan iki kadına takıldı. Biri Jenna Tripp'in annesiydi. Üzerinde mor kürklü büyük boy bir parka vardı ve bir e-sigara içiyordu. Büyük buhar bulutunu buradan net bir şekilde görebiliyordu. Bulut dağılınca da onunla konuşan kadının yüzünü yakınlaştırdı. Genç gibi. Kahverengi saçlı. Büyük siyah bir palto. Biraz şişman. Kadının ceketinin cebinden bir kağıt parçası çıkardığını ve Jenna'nın annesinin ona yazmasını söylediği şeyleri kağıda yazdığını gördü. Sonra vedalaştılar, Jenna'nın annesi kendi yoluna, şişman kadın da diğer yöne döndü. Freddie içgüdüsel olarak bu karşılaşmanın bir fotoğrafını çekti ve bir an için bunu *Melville Papers*'a kaydetmeyi düşündü.

Ama sonra şöyle düşündü: *Hayır, artık bu köydeki sıkıcı yaşlı insanların ne yaptığıyla ilgilenmiyorum. Ben sadece Romola Brook'la ilgileniyorum.*

OceanofPDF.com

O sabah Joey otobüs durağında otururken bir araba kornası duydu ve sokağın diğer tarafındaki Tom, camını indirmiş, ona yaklaşması gerektiğini işaret ediyordu.

Midesi sıkılmış bir yumruğa dönüştü.

Yavaşça ayağa kalktı ve caddenin karşısına geçti. Açık pencereden aşağı bakarak Tom'un konuşmasını bekledi.

"Atla," dedi. "Seni işe bırakacağım.

"Emin misin?" diye sordu. "Okula geç kalmayacak mısın?

"Okula geç kalmış olabilirim," dedi, "ama patron benim, bana kim soru soracak?

Yolcu koltuğuna kaydı. Nefesi ağzının yarısına kadar sıkışmıştı. Konuşamıyordu. Zar zor nefes alabiliyordu. Bir süre sessizlik içinde yol aldılar. Joey bu sessizliği bozacak ve durumu olduğundan daha da garip hale getirmeyecek bir kelime dizisi bulmaya çalıştı ama başaramadı.

Sonra Tom radyoyu kapattı ve 'Konuşsak iyi olacak' dedi.

Bu şey hakkında.'

Joey başını salladı, nefes verdi ve rahatladığını hissetti. "Cuma gecesi sen ve ben olayı mı?

Evet. Cuma gecesi sen ve ben olayı. Şunu söylemeliyim ki tamamen ve tamamen şaşkınım. Yani, bu daha önce hiç başıma gelmemişti...'

Tekrar başını salladı.

"Ben öyle bir adam değilim... gerçekten değilim. Bunu bilmenizi istiyorum. Cinsel uygunsuzluğu alışkanlık haline getirdiğimi düşünmemen benim için çok ama çok önemli.

Cesaret verici bir şekilde başını salladı.

"Ama bilmiyorum, sende bir şeyler var. Daha doğrusu, bardaki o geceden beri sende...'

"Sana saldırdı mı?

Güldü ve konuşmanın kenarlarını yumuşattı. 'Şey, ben öyle görmedim. Ama evet, *o günden* beri seni düşünmeden edemiyorum. Ve Cuma gecesi için özür dilemek istiyorum. İçgüdülerimin beni ele geçirmesine izin verdim. Seni şarap dükkanında gördüm ve tek düşünebildiğim *vay, vay, vay* oldu. Ama sonrasında olanları bir an bile istemedim. Bu ilkeldi, bu temeldi. Ve sadece özür dileyebilirim. Derinden. Çok özür dilerim.'

"Tom," dedi. "Özre ihtiyacım yok. Ben gerçekten-'

"Biliyor musun," diye araya girdi Tom, "günlerce bu duygunun geçmesini umarak senden kaçmaya çalıştım ve sonra bu sabah seni yatak odamın penceresinden gördüm, gidişini gördüm ve seni görmemenin hiçbir değiştirmedini anladım. Hatta daha da kötüleştirmişti. Şimdi soru şu: Ne yapmalıyız?

Bir süre sessizlik oldu. "Yapmak mı?" dedi.

Ona dikkatle baktı. "Sanırım... bunu durdurmamız gerekiyor. Kısa bir süre durakladı. "Ama bunu yapmak için sanırım bunu sistemimizden çıkarmamız gerekiyor. Ve bir oda ayırtma cüretini gösterdim. Bir otelde. Ve düşündüm ki, belki işten sonra orada buluşabiliriz. Cuma akşamı.'

Joey keskin bir nefes aldı. "Cuma mı?" dedi.

Evet. Eğer bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsanız. Yani, Tanrım, bilmiyorum. Belki de korkunç bir fikirdir. Ama yapamıyorum... Bunu atlatamıyorum. Seni unutamıyorum.'

"Ve sonra, daha sonra, biz...?"

"Duruyoruz. "Evet.

"Ama ya ?" "Zorundayız.

"Ama..." Joey durakladı. Akli ona bunun korkunç bir fikir olduğunu söylüyordu. İçgüdülerini, haftalardır içinde taşıdığı o derin sızı, gitmezse ölebileceğini söylüyordu. "Söz veremem Tom. Durmak isteyeceğime söz veremem.

'Senden söz vermeni istemiyorum. Sadece denemeni istiyorum. Başını salladı.

"Yani mısın?" diye sordu. 'Benimle buluşacak mısın? Akşam yedi gibi? Cuma mı?'

Joey kafasının içinde ona hayır demesini, *hayır demesini* haykıran sesi dinlemeye çalıştı. Ama içindeki acı senfonileşti; katmanları ve notaları çoğaldı.

"Evet," derken buldu kendini. "Cuma. Evet.

OceanofPDF.com

KAYDEDİLMİŞ RÖPORTAJ

Tarih: 25/03/2017

Konum: Trinity Road Polis Karakolu, Bristol BS2 0NW

Tarafından yönetildi: Somerset & Avon Polisi'nden Memurlar

Bayan Mullen, dün geceye dönelim. 24 Mart Cuma. Bristol Harbour Hotel'deki 121 numaralı odada Bay Fitzwilliam ile oturup konuştuğunuzu söylüyorsunuz. Bana tam olarak ne hakkında konuştuğunuzu söyleyebilir misiniz?

JM: Pek sayılmaz.

Gerçekten mi?

JM: Yani, hayır, sohbet ettik. Birçok şey hakkında.

Ne tür şeyler?

JM: Hatırlayamıyorum.

POLİS: Ve o, Bay Fitzwilliam, sizden Cuma gecesi bir otel odasında buluşmanızı mı istedi? Buluşmak için...?

JM: Bunun için olduğunu söyledi... sistemimizden çıkarmamız gerektiğini söyledi.

Polis: 'O' olmak ...?

JM: Karşılıklı cinsel çekiciliğimiz.

Yani o gece seks yapmanızı mı istedi?

JM: Ben de öyle anladım, evet.

O gece seks yapmaya niyetli miydiniz?

JM: Emin değildim. vermemiştim.

Peki ya siz? Siz ve Bay Fitzwilliam o gece seks yaptınız mı?

JM: Bu soruya cevap vermemeyi tercih ederim.

OceanofPDF.com

22 Mart

"Biliyor musun," dedi Freddie'nin babası o akşam daha sonra, "saçını gerçekten sevmeye başladım. Gerçekten. Sana çok yakışıyor. Sanırım artık kızları kendinden uzaklaştıracaksın.

Freddie babasına alaycı bir bakış fırlattı. 'Bu şimdiye kadar söylediğin en umutsuzca beceriksiz baba lafı. Ve sen umutsuzca beceriksizce *bir sürü* baba sözü söyledin.

Babası güldü. 'Sadece olmaya çalışıyorum, bilirsin...'

Freddie elini babasının yüzünün önüne koydu. "Hayır," dedi. 'Sadece hayır. Bu tür bir hazırcevaplığa uygun değilsin, o yüzden denemesen iyi olur.

"Tamam," dedi babası. 'Tamam. Geri çekileceğim. Ama çok yakışıklı görünüyorsun.

Freddie iltifatı başıyla onayladı. Bu konuşma sinirlerini bozuyordu. Babasıyla birlikte olmadığında, babasını *düşündüğünde*, annesinin boynundaki izlere baktığında ya da Jenna Tripp'le babası hakkında konuştuğunda, adam bilincinde kızgın bir ayı gibi belirliyordu: karanlık ve ölümcül, her şeyi yapabilecek biri. Ama burada, yumuşak akşam ışığında, arka planda mırıldanan radyo, yanında oturan babası, bebek mavisi kuzu yünü kazağı içinde soğukkanlı ve sakin, Freddie'nin ekşisine tatlı olan babası, babasının bir yırtıcı ya da karısını döven biri olduğu fikri - hepsi biraz saçma görünüyordu.

"Hoşlandığım bir kız var," derken buldu kendini. "Adı Romola.

"Oh!" Babası dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. 'Anlıyorum. Peki bu kız kim?'

St Mildred'den. Onuncu sınıfta. O yeni.'

"Ve?" dedi babası. "nedir? Ona çıkma teklif ettin mi?" 'Hayır,' dedi Freddie. "Henüz etmedim. Onu dansa davet etmek istiyorum.'

"Ne kadar eski moda.

'Hayır değil,' dedi Freddie. 'Bir kızı dansa davet etmenin nesi eski moda? Zamansız bir şey, değil mi? Peki ya sen?" diye söze başladı, konuşmada biraz derinleşmek için bir boşluk olduğunu hissediyordu. "Anneme ilk çıkma teklifini nasıl yaptın?

"Aslında hiçbir zaman bir ilk buluşma senaryosu olmadığını söyleyebilirim. Sadece otobüste sohbet ediyorduk. Beni okul günlerinden tanıyordu.

"Yani senin okulunda mıydı?

Sertleşme belirtileri için babasını yakından izledi. 'Benim okulumda mı? Yani öğretmenlik yaptığım yerde mi?

"Evet.

Freddie'nin yüzünde kesin kıllanma belirtileri vardı.

Hayır. Tam olarak değil. Benim işe başlamamla onun ayrılması arasında kısa bir çakışma olmuş olabilir. Ama o zamanlar onu tanımıyordum. Sonra otobüste karşılaştık ve gerisi tarih oldu.

"On dokuz yaşındayken mi?

"Evet. On dokuz yaşındayken.

"Ve sen otuz beş yaşındaydın?

"Evet, ya da o

civarda. "Kimse

aldırdı mı?" "Aldırdı

mı?

Evet. Ailesi gibi mi? Eski öğretmeniyle çıkmasını umursuyorlar mıydı? Bunun biraz tuhaf olduğunu düşünmediler mi?"

"Hayır," dedi babası, çok hızlı ve çok sert bir şekilde. 'Öyle bir şey değildi. Ben annenin öğretmeni değildim. Ona hiç ders vermedim. O sadece benim çalıştığım okuldaydı. Hepsi bu kadar. Dizüstü bilgisayarının kapağını kapattı ve ayağa kalktı.

"Hiç bir ilişkin oldu mu baba?" "Ne!

"Yani, anneme hiç sadakatsizlik yaptın mı?

'Bu da ne...? Yani, neden böyle bir soru soruyorsunuz ki?

"Çünkü kadınlar senden hoşlanıyor gibi görünüyor. Ve annem biraz sinir bozucu. Ve belki bazen onu seçtiğin için pişmanlık duyuyor ve başka biriyle birlikte olmayı diliyorsun.

Babası başını yavaşça salladı. "Freddie Fitzwilliam, çok tuhaf şeyler söylüyorsun.

'Bu neden garip? Bence gayet mantıklı. Bir sürü erkek ilişki yaşar. Bektan işleri olan çok çirkin adamlar bile ilişki yaşar. Ve sen ... şey, çirkin değilsin ve berbat bir işin yok.

'Tanrım, teşekkür Freddie. Gururum okşandı.' "Bunun bir iltifat olması gerekmiyordu.

'Hayır, Freddie. Öyle olmadığını biliyorum. Babası durakladı ve dizüstü bilgisayarını kapattı. Onu yastıklı kutusuna yerleştirdi ve Freddie'ye baktı. "Hayır," dedi. 'Annene asla sadakatsizlik etmedim. Ve hiçbir zaman da olmak istemedim.

"Viva'yla bile mi?" dedi spekülâtif bir sesle.

"Viva mı?

'Evet. Öğretmenlik yaptığın okuldaki kız, annesi seni Gölle Bölgesi'nde dövüyordu. Sana neden bu kadar kızgın olduğunu açıklıyor.

Gözünü kırpmadan babasına baktı. Bu belki de babasına söylediği tüm kötü şeylerin en kötüsüydu. Ağzının köşesinde bir kasın seğirdiğini gördü. Yumuşak güleryüz şalı kayıyordu. İşte kızgın ayı oradaydı. Tam orada.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Viva'nın kim olduğu hakkında da hiçbir fikrim yok. Ya da öyleydi. Ama hiçbir öğrencimle ilişkim olmadı ve kesinlikle böyle bir şeyi aklımdan bile geçirmem.

OceanofPDF.com

23 Mart

Jenna ilk başta onu tanıyamamıştı. Bütün saçlarını kazıtmıştı ve telefonunuzu elinizden kapıp kaçabilecek türden biri gibi biraz ürkütücü görünüyordu. Bir an için onu görmemiş gibi davranmayı düşündü. Çok beceriksiz bir çocuktü ve beceriksizliği onu rahatsız hissettiriyordu. Ama onun kendisine yetişmesine izin verdi ve bir süre sonra nefes nefese yanına geldi.

"Jenna," dedi. "Jenna Tripp.

"Evet," dedi Jenna. "O benim.

"Tavsiyene ihtiyacım var.

Bu garip alışverişe tanık olan başka biri olup olmadığını görmek için soldan sağa baktı. "Doğru," diye cevap verdi çekingen bir tavırla.

"Bir kızı baloya davet etmek istiyorum. Sen değilsin, o yüzden panik yapma. Güzel olmana rağmen. Ama benim için çok yaşlısın. Ve çok uzunsun.'

"Doğru..." dedi tekrar.

"Size sormak istiyorum, çekici bir kız olma deneyiminize göre, birinin sizi bir baloya davet etmesini nasıl isterdiniz?

Gözlerini ona dikti ve bir şekilde kendisine şaka yapılp yapılmadığını anlamaya çalıştı. Ama adam ona kurnazca bakınca içini çekti ve sorusunu düşündü. "Bu onun senden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmene bağlı.

"Varlığımdan haberi yok.

"Doğru. Yani bunu beklemiyor mu?"

'Hayır. Bunu beklemiyor.

'Bu durumda,' dedi, 'ona yüz yüze sormazdım. Ona mesaj atardım. Ya da mesaj atardım. Hayır demenin güzel bir yolunu bulması için ona bir şans verirdim. Tabii hayır demek istiyorsa.

Başını çılgınca salladı, gözleri kocaman ve kırışmıyordu. 'Harika,' dedi, 'bu kesinlikle harika. Sen... harikaydın.

'Sorun değil,' dedi.

Ondan uzaklaştı ve sonra tekrar geri d6ndü. 'şimdi okula gidiyorum. Sonra görüşürüz.'

şehre doğru tepeye doğru çift adım yürürken bir süre onu izledi. Gülümsedi.

Jenna arkadaş gruplarının geri kalanının Bess'in 'hamileliğini' bilip bilmediklerini merak etti. En başta seks yaptığını bilip bilmediklerini bile merak ediyordu. Belki de Bay Fitzwilliam değildi? Belki de sadece bir çocuktı? Bu okuldan bir çocuk ya da belki başka bir okuldan, Freddie'ninki gibi lüks bir okuldan bir çocuk? Belki de Jed'di? Ama hayır, Bess Jed'in aptal olduğunu düşündüğünü söylemişti. Ama yine de, eğer sadece bir çocuksa ve onunla seks yaptıysa ve şimdi potansiyel olarak hamileyse, neden Jenna'yı hayatının bu noktasında, en yakın arkadaşınızın en yakın tutmak istediğiniz kişi olduğu noktada dışlamayı seçmişti?

Belki de Bess Jenna'nın namuslu biri olduğunu düşünüyordu; belki de onun yargılayıcı olacağından, yaptığı seçimleri bir şekilde onaylamayacağından endişe ediyordu?

Belki Bess onu büyötmüştür?

Ama bu fikir mantıksızdı. Jenna arkadaşlıklarında her zaman 'yetişkin' olan taraf olmuştu. Bess'i her zaman ayakta tutmuş, başını belaya sokmasını engellemiş, ona dünya ve dünyanın işleyişi hakkında açıklamalar yapmıştı. Kardeşi olmayan ve anneden çok eğlenceyi seven bir ablaya benzeyen Bess'in hayatında buna ihtiyacı vardı. Bess'in duygusal olarak Jenna'nın etkisinden çıkmaya hazır olması mümkün değildi. Jenna'nın rehberliği olmadan iyi kararlar vermesine imkân yoktu. Kesinlikle.

Jenna Perşembe günü öğle yemeğinden sonra Tiana ve Ruby'yi kızlar tuvaletinden çıkarken gördü.

"Bess seninle mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Tiana, "onu yemek teknolojisinden beri görmedim." "Onunla öğle yemeği yemedin mi?"

"Hayır.

"Sana neler oluyor, Jen? Ruby güldü. "Neden onu takip ediyorsun?"

"Onu takip etmiyorum. Sadece, onunla ilgili bir şeyler olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Jenna yüz ifadelerinde ya da beden dillerinde bir anlayış ya da kurnazlık pırıltısı görmek için onların tepkilerini izledi. Ama ikisi de ona boş boş baktı ve Tiana, "Ne gibi?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Jenna. 'Sadece kişisel şeyler. Sana anlatmış olabileceğini düşündüm. Bunun için endişelenme.

Ruby'nin gözleri büyüdü. 'Anlat bize! Neyi? Ona neler oluyor?'

Ama Jenna, Ruby ve Tiana'yı arkasından bakakalmış, gözlerini kocaman açmış bir halde bırakarak yanlarından uzaklaştı.

Jenna, Bess'in son birkaç haftadır birlikte takıldığı insanların ona neler olduğunu bilmemesinin neredeyse daha kötü olduğunu düşündü. Bu, işlerin teorik ölçeğin açıkça daha kötü ucunda olduğu anlamına geliyordu. Eğer sadece bir erkek olsaydı ve Bess Jenna'ya cinsel uyanışını planladığından iki yıl önce yaşadığını söyleyemeyecek kadar utansaydı, diğer arkadaşlarına söylerdi. Söylememiş olması Jenna'nın zihninde alarm zillerinin çalmasına neden oldu.

Dolabına gidip ikili coğrafya dersi için kitaplarını aldı ve 138 numaralı odaya doğru yöneldi. Oraya giderken ofislerin önünden geçti ve her zaman yaptığı gibi gizlice Bay Fitzwilliam'ın en uçtaki kapısına doğru baktı. Tam o sırada kapı açıldı ve Bess, Bay Fitzwilliam'ın eli kolunda, gülümseyerek onun odasından çıktı.

"Yapacağım," dediğini duydu. "Yapacağımı biliyorsun. "İşte benim kızım," diye cevap verdiğini duydu, "işte benim kızım.

OceanofPDF.com

Freddie, Urban Outfitters'dan aldığı elbiseyi bir peçeteye sararak sırt çantasına yerleştirdi.

Ütüsüz bir olmasına rağmen okul gömleğini bir gece önce ütölemişti ve en iyi pantolonunu giymişti, paçasının açılmasına gerek olmayan ya da resim dersinden akrilik boya sıçramamış olanları. Yeni belirsiz isyan duygusuna bir selam olarak, koşarken topuklarından kayacak kadar yıpranmış çirkin, bağcıklı ayakkabılarının yerine siyah spor ayakkabılarını giymişti. Eğer bir öğretmen onu üniforma politikasını ihlal etmekle suçlarsa, basitçe diğerlerinin bozuk olduğunu söyleyecekti ki bu da gerçekten çok uzak değildi. Parmak ucunu babasının tıraş losyonu şişesinin kenarına dokundurdu ve kokuyu boğazının diplerine bastırdı. Dişlerini diş ipiyle temizledi. Fazladan deodorant sıktı. Bir lekenin üzerine annesinin fondöteninden bir damla sürdü, bunun lekenin kendisinden daha fazla dikkat çektiğini fark etti ve tekrar sildi.

Ve sonra okula doğru yola çıktı, çenesi kararlılıkla dikilmişti, şimdi ile ev zamanı arasındaki sekiz saat boyunca sürünmeye hazırды.

Saat on dört on beşti ve St Mildred's Okulu'nun önünde durmuş, kapılardan sızan kızları izliyordu; kraliyet mavisini ve griden oluşan bir nehir, savrulan saçlar ve Fjällräven sırt çantaları, delikli taytlar, Skinnydip telefon kılıfları ve yüksek, çok yüksek sesler.

Jenna Tripp ona Romola Brook'a yazmasını söylemişti. Ona bunun Romola Brook'un hayır demesini kolaylaştıracağını söylemişti. Freddie'nin Romola'nın okulunun önünde durup ona yüz yüze baloya gelmeyi teklif etmek üzere olmasının nedeni de tam olarak buydu.

Evinin önünde durduğu gecedan hatırladığı, Instagram'da Urban Outfitters elbisesinin modelliğini yapan şirret görünümlü kızlardan birini görünce doğruldu. Adı Louisa'ydı.

Ve tabii ki Romola da arkasından geliyordu. Endişeli bir an için hep birlikte bir yere gittiklerini ve bir saat boyunca Caffè Nero'nun önünde durup işlerinin bitmesini beklemek zorunda kalacağını düşündü. Ama Romola'nın "Yarın görüşürüz," dediğini duyunca rahatladı ve şirret kızın yanından ayrılıp yolun sonuna kadar onu izledikten sonra Romola'ya ayak uydurdu.

Bütün gece yatakta yatarken bunun provasını yapmıştı. Yüz, iki yüz kez üzerinden geçmiş, zamanlamaları, nüansları ve kesin ifadeleri inceliklerle belirlemişti. Kendini sakın ve iyi hissediyordu. Olabilecek en kötü şey kadının hayır demesiydi. Reddedilmek hayatın bir gerçeğiydi. Hayatın hoş bir gerçeği değildi. Ama bir gerçektir. Ve Freddie bir yere varmak istiyorsa bunu kabul etmesi gerektiğini bilecek kadar zeki idi.

"Affedersiniz," diye açtı.

Yaklaştığında döndü ve muhtemelen korkması gerekip gerekmediğini değerlendirirken, sonra ceketindeki amblemi görüp onu tanıyıp tanımadığını merak ederek iki kez baktığını gördü.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi, "benim adım Freddie. Freddie Fitzwilliam. Elini sıkması için ona uzattı ve kadın bir an için emin olamadan baktı, sonra kimin izliyor olabileceğini görmek için dönüp kendi elini uzattı. El gevşek ve buz gibi soğuktu, kemikleri çıra kadar inceydi. "Poleash Hall'dayım," dedi sonra, ceketini göstererek, "bu açıkça belli oluyor.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu.

"Muhtemelen beni buralarda görmüşsünüzdür," dedi, cesurca senaryo dışına çıkarak. "Ama hayır. Beni tanımıyorsunuz. Ya da en azından *henüz değil*.

Adam gülümsedi ve kadın sanki bir sonraki söyleyeceği şeyden korkuyormuş gibi düşünceli bir şekilde ona baktı.

'Dinle,' dedi, 'bunun iyi bir fikir mi kötü bir fikir mi olduğunu bilmiyorum ama yarın akşamki bahar balosu için biletim var ve gerçekten havalı olmaya çalışacak ve bağımsız bir adam gibi tek başıma gelecektim. Ama sonra cesaretimi kaybettim. Ve merak ettim, seni etrafta gördüm ve bence çok güzelsin ve acaba benimle gelmek ister misin?

"Yani, randevun olarak mı?

"Evet," dedi kararlı bir şekilde. "Randevum olarak.

Kadının yüzünün küçük bir dereceye kadar düştüğünü gördü ve onun zihninde kibar hayal kırıklıklarını gözden geçirdiğini biliyordu. "Ya da değil," dedi çabucak. "Bir randevu olmak zorunda değil. Ben sadece, bilirsin, senin *refakatçin* olabilirim.

Bunun üzerine kadın gülümsedi ve adam da onu bu kadar kolay geri çektiği için zihinsel olarak kendini yumrukladı.

"Bu çok eski moda bir fikir.

"Evet," dedi. 'Bu retro. Bir tür vintage şey. Bilirsiniz işte.

Kadın tekrar gülümsedi ve adam olayın ağırlığının kendi lehine döndüğünü hissedebiliyordu.

"Freddie?" dedi.

"Evet. Freddie. sen?"

'Romola,' dedi.

"Romola," diye tekrarladı, sanki bu ismi daha önce hiç duymamış gibi. "Ne harika bir isim.

"Teşekkür ," dedi. "Bana bir aktrisin adı verilmiş. "Adı Romola mı?

Güldü. "Evet!" dedi "Romola'yı aradım!

Tanrım, kendini bir metre boyunda hissediyordu, her şey çok iyi gidiyordu. Böyle olacağını biliyordu. "Ee," dedi, elini cebine soktu ve koltuğuna yaslandı

Ne düşünüyorsun? Bahar balosunda sana eşlik etmeme izin verir misin?

"Ama bir randevu değil?

"Kulaktan kulağa oynayabiliriz. Belki. Nasıl yapacağıma bakarız. Her zaman bir randevuya yükseltebilir miyiz? Yarı yolda.'

Bu seferki top sahasının dışındaydı. Tamamen.

Ama sonra onun yüzünde yine o ifadeyi gördü, *senden yüzde yüz emin olmadığımı* söyleyen ifadeyi.

'Bilmiyorum,' diyordu, 'gerçekten bir eş aramıyorum. Ya da bir refakatçi. Sadece arkadaşlarımla takılacaktım. Bunu söylerken korkmuş görünüyordu, sanki onu reddettiği için yüzüne yumruk atacağını düşünüyordu.

Son ve en iyi elini oynadı. "Bak," dedi. "Baskı yok. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Ben de flört etme fikrine çok yakın bir zamanda kapıldım. Ama ne yapmaya karar verirsen ver, bu...' Çantasının fermuarını açtı ve peçeteye sarılı elbiseyi çıkardı. "Bu senin için.

"Aman Tanrım," dedi, kocaman gözlerle bakarak. "Aman Tanrım. Bu da ne?

Bu bir hediye. Gördüğüm ve seni düşündüğüm bir şey. Al bunu. Ona doğru uzattı. 'Eğer beğenmezsen, bir arkadaşına verebilirsin.

"Yapamam," dedi. 'Senden bir hediye alamam. Seni tanımıyorum bile.

"Lütfen. Israr ediyorum.

"Hayır," dedi. "Yapamam.

"Hediyeyi kabul edersen kendini bana borçlu hissedeceğinden mi endişeleniyorsun?

Başını salladı.

"Sana söz veriyorum Romola Brook, bu hediyeyi alıp gidebilir ve varlığımı bir daha asla kabul etmeyebilirsin.

Ruh hali tekrar değişti. Adam dizginledi. "Soyadımı nereden biliyorsun?"

"Ah," dedi. "Evet. Ölümcül hata.

"Ne demek istiyorsun?

'Yani, havalı olmaya ve kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranmaya çalışıyordum. Ama ben senin kim olduğunu biliyorum.'

"Öyle mi?

"Evet. Sanırım sana bir hediye aldığım için bu belliydi. "Evet," dedi. "Bu mantıklı.

"Yani," dedi. "Kabul edecek misiniz?

Garip bir şekilde başını salladı ve "Evet, tamam." dedi. Sonra ona baktı ve gri-mavi gözlerini ona dikerek, "Bana kahverengi eteği sen mi gönderdin?" dedi.

"Evet," dedi.

"Yani nerede yaşadığımı biliyorsun?" "Evet," dedi tekrar.

"Oh," dedi. "Doğru.

"Senden uzun zamandır hoşlanıyorum," dedi açıklama olarak.

"Bu açık görünüyor," diye cevap verdi. Sonra tekrar yumuşadı ve ona daha nazık bir şekilde bakarak, "Freddie, sen Aspie misin?" diye sordu.

"Ne?

"Asperger'in var mı? Spektrumda mısınız?' 'Ne? Hayır.

Hayır, tabii ki değilim.'

"Öyleyim," dedi. 'Bu yüzden sana sordum. Çünkü söylediğiniz bazı şeyler ve onları söyleme şekliniz, duruşunuz, bakışınız ve sizinle ilgili pek çok şey bir Aspie'ye benziyor.

"Sende Asperger mi var?" dedi.

"Evet. Hafif. Ama ..."

Yılların inkârı altında derinlere gömülmüş bir şey özüne doğru hızla yükselirken, hayret ve şaşkınlık içinde ona baktı. Manchester'daki küçük hazırlık okulunda bir gün onu sınıftan çıkarmışlardı ve elinde bir pano ve bazı garip oyuncaklar olan bir kadın tarafından gözlemlenmişti ve ailesi çağırılmıştı ve dışarıdaki ofiste resepsiyonda çalışan kadınla oturmuştu ve bir elma yemişti ve dışarı çıkmışlardı ve endişeli görünüyorlardı ve onu çay içmeye götürmüşlerdi ve atmosfer yanlış ve garipti ve sonra annesi, *"Öğretmenin belki de özel bir beynin olduğunu düşünüyor"* demişti. Babası da *"Hayır Nicola, öyle demedi"* demişti. *Beyninin özel bir şekilde çalıştığını söyledi. Annesi de, "Bu da aynı şey tabii."* demişti. O da, *"Hayır, tam olarak değil."* demiş. *Ama şöyle bir şey var. Beyninizin özel çalışma şekline bir isim vermek istiyorlar. Bir şey demek istiyorlar. Buna Asperger demek istiyorlar, yani dünyayla aynı özel ilişki biçimine sahip birçok çocuğu fark eden Avusturyalı bir doktorun adı. Ama annem ve ben, beyninin çalışma şekli için bir isme ihtiyacın olduğunu düşünmüyoruz çünkü beynin olağanüstü bir şey. Tüm beyinler olağanüstüdür, ancak sizinki çoğundan daha olağanüstü ve bence sadece beyninizin neler yapabileceğine odaklanmalı ve etiketlere ve isimlere takılmamalısınız. Yıllar boyunca insanların bu konuda çeşitli kelimeler kullandığını duyabilirsiniz. Televizyonda Asperger'li insanlar hakkında bir şeyler görebilir ve sizin hakkınızda konuştuklarını düşünüp endişelenebilirsiniz. Ama endişelenmemelisiniz. Çünkü annen ve ben endişelenmiyoruz. Sadece seni seviyoruz ve harika olduğunu düşünüyoruz. Ve sen her zaman bir etiketten çok daha fazlası olacaksın. TAMAM MI?*

Babasının saçlarını, yanaklarını ve çenesinin altını okşadığını hatırlıyordu ve kendisi gibi zeki biriyseniz bir şeylere açıkça isim vermekten kaçınmanız gerektiğini düşündüğünü hatırlıyordu. Ve bunu bir daha neredeyse hiç düşünmemişti. Ta ki şimdiye kadar. Ve şimdi karşısında, olduğu gibi bir isim verilmiş ve bu ismi kullanmaktan gurur duyan güzel bir kız duruyordu.

"Sanırım var," derken buldu kendini. 'Aslında Asperger hastası olduğumdan oldukça eminim. Ama bu konuda pek konuşmuyorum çünkü muhtemelen benimle ilgili en az ilginç olan şey bu.

Romola güldü. "Bu komik," dedi, "çünkü benimle ilgili en ilginç şey bu.

"Öyle mi?

"Evet. Kesinlikle.

"Asperger hastalığınız hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim. "İster miydin?

"Evet.

İkisi de bir an sessiz kaldı ve sonra Romola hediye alması için ellerini uzattı. "Bunu alacağım," dedi. "Ve dans hakkında düşüneceğim. Bir eş ya da refakatçi isteyip istemediğimi düşüneceğim. Etek için de teşekkür ederim. Bana çok yakıştı.

Onun cevap vermesini beklemedi ve veda etmedi. Sadece döndü ve uzaklaştı.

OceanofPDF.com

Jenna, Freddie Fitzwilliam'ın Melville Tepeleri'ne çıkan yokuşu dönmek üzere olduğunu gördü. Buradan bile onda farklı bir şeyler olduğunu görebiliyordu, saç kesiminin ötesinde bir şeyler. Zebra yolundan karşıya geçti ve ona seslendi.

Döndü ve elini bir tür selamlama amacıyla ona doğru uzattı.

"Meşgul müsün?" diye sordu.

"Hayır," dedi. "Öyle olduğumu sanmıyorum. Adam ona baktı ve kadın ilk kez gözlerinde buyurgan bir şeyin parıltısını gördü; babasına ait bir şeyin.

"Bir yerde konuşabilir miyiz?"

"Şimdi mi?" dedi.

"Evet. Şimdi.

"Peki, benim evime gelebilirsin. Uzaktaki boyalı evlere baktı. "Eğer istersen?"

"Baban orada olacak mı?"

"Hayır." Başını salladı. 'Sekizden önce eve gelmez. En erken. "Annen aldırır mı?"

"Hayır. Birini evimize davet edecek kadar iyi tanıdığım için memnun olacaktır. Annelerin nasıl olduğunu bilirsin.

Evlere doğru baktı, öğleden sonraki kasvet içinde evlerin solgun, altın rengi gözleri. Daha önce hiç Melville Heights'taki bir eve girmemişti. Annesi girmişti; ilkokulda en iyi arkadaşı vardı - aile çoktan taşınmıştı - pembe evde oturuyordu. Annesinin düzinelerce öğleden sonrasını orada geçirdiğini, pencere kenarına diz çöküp köye baktığını, aşağıda gördükleri, oyuncak bebek evi figürleri kadar küçük insanlar hakkında hikayeler uydurduğunu söyledi.

"Eğer eminsen?" dedi

kadın. "Eminim," diye yanıtladı.

Freddie'nin evi soğuktu. Freddie'yi geniş, fayans döşeli koridordan geçip arkadaki mutfığa doğru takip ederken paltosunu daha sıkı sardı.

"Annen nerede?"

Omuz silkti ve okul çantasıyla paltosunu bir yere bıraktı. 'Belki yataktadır. Grip olduğunu söylüyor.'

"Ah," diye cevap verdi. "Zavallı şey."

Biraz sert bir ifadeyle, 'Takıyor,' dedi. "Dikkat çekmeye çalışıyor. "Oh," dedi tekrar.

"Paltonu çıkarmak ister misin? Bize çay yapayım. Çay sever misin?"

"Çayı severim."

"Güzel."

Ceketini ve çantasını onunkinin yanına bıraktı ve onu mutfığa kadar takip etti. 'İngiliz Kahvaltısı. Papatya. Nane. Earl Grey. Rooibos.'

Adamın söylediği son kelimenin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama başını salladı ve 'Sadece normal çay. Lütfen' dedi.

Kutudan bir İngiliz kahvaltısı poşeti çıkardı ve fincana attı. Ona süt isteyip istemediğini sordu. O da evet dedi. Paltosunu çıkardığında daha da üşümüştü. Mutfağın arka tarafındaki cam eklentide, iple kapalı tutulan bir pencere fark etti. İpin kuyruğunun cereyanda bir o yana bir bu yana sallandığını görebiliyordu.

'Şu pencereyi tamir ettirmelisin,' dedi. "Burası buz gibi."

Ona şöyle bir baktı. 'Babam soğuk evleri sever. Zihninin odaklanmasını sağladığını söyler.'

"Sadece zihninin ne kadar soğuk olduğuna odaklanmasını sağlıyor," dedi ellerini kazağının kollarına sokup titreyerek.

Onun çay yapmasını izledi. Hareketleri çok ölçülü, neredeyse robotikti. Demlenmiş çay poşetlerini sıkmadan fincanlardan aldı, onları bir çöp kutusuna aktarırken arkalarında çay sıçramalarından oluşan bir iz bıraktı.

"Kıza sordun mu?" diye başladı. "Baloya mı?"

Ona sordum. Evet, sordum. Az sordum. Yaklaşık otuz beş dakika önce. Evet demedi. Ama hayır da demedi. Asperger hastası.'

Jenna kibarca başını salladı ve çay bardağını ondan aldı. Masaya daha fazla çay sıçradı ve kazağının paçalarıyla çayı sildi. Asperger hakkında ne söyleyeceğini bilemediği için bir şey söylemedi.

Herhangi bir şey. Freddie'nin de Asperger hastası olup olmadığını merak etti ama sormanın kabalık olacağına karar verdi.

"Ee," dedi, ince bir bacağını diğerinin üzerine çaprazlayarak onun yanına oturdu. 'Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun? Bana erkekler hakkında bir şey mi sormak istiyordun?

Nazikçe güldü. 'Şey, hayır. Tam olarak değil. Hayır. O...' Durakladı. Bu konuyu nasıl açabilirdi? Onun evinde? Annesi üst katta, hasta yatağındayken? Çayını yudumladı ve sonra bıraktı. Çok sessiz bir sesle, "Baban hakkında konuşmak istiyorum," dedi.

Tüm tavrı bir değişti. Bacak bacak üstüne attı ve ona doğru eğildi, gözleri endişeyle açılmıştı. "Peki ya babam? Bunu yapmaması gerekiyordu.

Freddie'ye çay için teşekkür etmeli, koridordan çantasını ve paltosunu alıp gitmeliydi. Ama sonra aklına daha önce gördükleri geldi: Bay

Fitzwilliam'ın eli Bess'in kolundaydı ve ona *kızım* diye sesleniyordu. Geçen hafta Bess'i Jed'in evinden alan siyah BMW'li adamı düşündü. Bess ve Bay

Fitzwilliam'ı köyde, gecenin karanlığında sohbet ederken, Sevilla'daki otelde, sahanlıkta otururken düşündü. Bess'in Bay Fitzwilliam'ın yüzüne çizdiği aşk kalplerini, hamile olduğunu düşündüğü için tuvalette ağlayan

Bess'i düşündü. Bay Fitzwilliam'ın bazen ona, Jenna'ya nasıl baktığını, bakışlarının yoğunluğunu, sesinin kadifesini, süveterinin yumuşaklığını, iyi yerleştirilmiş mendil kutusunu, karşılaşmalarının davetsiz samimiyetini düşündü. Sonra bir kez daha Göller Bölgesi'nde kendisinden o kadar nefret eden kadını düşündü ve içinde bir ses bunun *yanlış, yanlış, yanlış* olduğunu

haykırdı! Ve doğruca Freddie'ye baktı Fitzwilliam'ın gözlerine baktı ve "Sence genç kızlardan hoşlanıyor mu?" diye sordu.

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak onun tepkisini izledi. Kendini öfkelenmeye ya da incinmeye hazırladı. Ama onun yerine yüzünün bir merak ifadesiyle açıldığını gördü ve "Hayır. Sen?" dedi.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Freddie ayağa kalktı, mutfaka doğru yürüdü ve kapıyı kapattı. Sonra geri döndü ve tekrar onun yanına oturdu. "Sana bir şey mi yaptı?" diye sordu.

"Ben mi? Hayır.

"O zaman kim?

"Arkadaşım. Bess Ridley.' Ve sonra ona her şeyi anlattı, en başından itibaren. Adam konuşurken başını salladı ve garip bir şekilde şaşkırmamış görünüyordu,

Sanki o söylemeden önce ne söyleyeceğini biliyormuş gibi. Ona Sevilla'daki otele iniş olayını anlattığında, "O geziye çıkmasının gizli bir nedeni olduğundan şüphelenmiştim," demişti.

Kadın konuşmasını bitirdiğinde masaya yaslandı ve yanaklarına doğru nefes verdi. "Tanrım," dedi.

"Özür dilerim," dedi. 'Bu senin için gerçekten zor olmalı. Bunu görebiliyorum. Burada babandan bahsediyoruz.'

"Babamı seviyorum," dedi Freddie. 'Birçok açıdan tanıdığım en iyi insanlardan biri. Ama diğer birçok açıdan...'

Jenna onun bir sonraki sözlerini bekledi, ima edebilecekleri düşünceyle telaşlanmıştı.

'Genç kızlardan hoşlanıp hoşlanmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama belki de annemi incittiğini düşünüyorum' dedi.

Jenna irkildi.

"Bazen," diye başladı yavaşça, çok dikkatli bir şekilde, "geceleri bir şeyler duyuyorum. Onların odasından. Gerçekten garip, ve sert fısıltılar gibi ve aniden gerçekten sessizleşiyor ve sonra bazen birinin kusması gibi bir şey duyuyorum ve sonra ertesi gün, oldukça sık, annem polo yaka veya atkı takıyor veya bileklerinde morluklar var ve gerçekten hasta görünüyor ve sonra koşmayı bırakıyor ve gülümsemeyi bırakıyor ve bu birkaç gün önce oldu ve boynunda hakkında konuşmayacağı büyük bir morluk var. Babamın harika bir adam olduğunu düşünmeme rağmen aynı zamanda tanıdığım en kötü adamlardan biri olduğunu da düşünüyorum. Ve bir bakıma bilmek ; onun hakkında gerçeğe dayalı kötü bir gerçeği bilmek istiyorum ki ne düşündüğüme doğru bir şekilde karar verebileyim. Çünkü aynı anda iki fikre, iki tür duyguya sahip olmak zor. Sadece bir tanesine sahip olmayı tercih ederim.

Jenna aniden, geçen gün tuvalette ona sarılmak için gittiğinde Bess'in yüzünü buruşturduğunu düşündü.

"Annene hiç sordun mu?" diye sordu. 'Ona hiç babanı sordun mu? Çürükler hakkında?

"Evet," dedi Freddie. 'Ama annem babamın mükemmel olduğunu düşünüyor. Tek önemseydiği o. Beni seviyor - ama onu daha çok önemsiyor. Evimizdeki tüm yiyecekler onun için. Hepsi sadece onun sevdiği yiyecekler. Kaloriferler onun için kapalı, çünkü sıcaktan hoşlanmıyor. Oysa ben ısınmayı çok severim. Hiç tatile gitmiyoruz, çünkü tatilleri sevmiyor. Ben gerçekten sevsem . Ama bunun bir önemi yok. Evimizdeki tek kişi o.

önemli olan ev. Annem babam hakkında asla kötü bir şey söylemez. Asla.'

Jenna birden onun elini tutmak, kolunu omzuna koymak istedi. Ama onun nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Acaba ağlayacak mı diye düşündü ama bunun yerine ona baktı ve şöyle dedi: "Babam hakkında kötü şeyler söylemek konusunda endişelenme. Bunu kaldırabilirim. Gerçekten kaldırabilirim.

Bir an sessiz kaldılar ve Jenna bahçeye doğru baktı.

"Biliyorsun," dedi Freddie, "annem babamın okulunda öğrenciydi. Babam orada İngilizce öğretmeniydi. Annem on dokuz yaşına gelene kadar tanışmadıklarını söylüyor ama bu insanı meraklandırıyor, değil mi?

'O zaman aralarında bir şeyler olduğunu düşünüyor musunuz? Hâlâ öğrenciyken mi?'

'Bilmiyorum,' diye cevap verdi. "Bu mümkün. Bazen düşünüyorum da..." Durakladı ve parmak uçlarını dudaklarına götürdü. "Bazen ikisini de hiç tanımadığımı düşünüyorum. Ve başka bir şey daha var. Sesini tekrar alçalttı. "Annem geçen gün ilginç bir şey söyledi. Ona göldeki kızgın kadını sordum ve dedi ki..." ve sonra annesinin sesi olduğunu varsaydığı inanılmaz derecede inandırıcı bir taklide girdi: *'Belki kızını kovmak zorunda kaldı ya da belki son raporundan memnun değildi. Bazı ebeveynlerin ne kadar aşırı hassas olabileceğini bilirsiniz.* Belli ki kızının kim olduğu ve neler olduğu hakkında söylediğinden daha fazlasını biliyor.

Jenna'nın gözleri büyüdü. "Bunu gerçekten söyledi mi?" "Evet. Yemin ederim.

'Biliyor musun,' dedi, 'eminim internette bu konuda bir şeyler bulabiliriz. Babanın eskiden öğretmenlik yaptığı okulların isimlerini biliyor musun?

Evet. Sayılır. En azından yaşadığı yerlerin isimlerini biliyorum ve görsem muhtemelen okulların isimlerini hatırlayabilirim.

"Dizüstü bilgisayarın var mı?

"Evet," dedi. "Evet. Hemen getiriyorum. Orada bekle. Orada bekle - ve sakın kımıldama.'

Gülümsedi. "Kıpırdamayacağım," dedi. "Söz veriyorum.

Bir ya da iki dakikalığına gitmişti. Jenna kılını bile kıpırdatmadı, başöğretmenin mutfağında olmanın tuhaflığıyla bir şekilde felç olmuştu. Döndüğünde dizüstü bilgisayarını arkasındaki duvara taktı ve çevirerek açtı.

"Doğru," dedi tarayıcısını açarak. 'Yani, ilk öğretmenlik yaptığı yer Burton-on-Trent'ti. Annemle orada tanışmışlar. Hadi oradaki okullara bakalım.

Jenna yüzünü ekrana döndü ve Freddie'nin sonuçlar arasında gezinmesine izin verdi. "İşte," dedi. 'İşte bu. Robert Sutton Lisesi. Onları duymuştum daha önce bahsetmiştim.'

'Tamam. Şimdi o okulla ilgili şeyleri babanızın adıyla arayın.

Bunu yaptığında kulüpler ve ödüllerle ilgili uzun bir haber bülteni listesi, geziler ve oyunlarla ilgili yerel haberler buldular. Ancak Bay Fitzwilliam'ın bir ebeveyni ona vuracak kadar kızdıracak bir şey yaptığına dair hiçbir şey yoktu.

"Viva'yı ekle" dedi.

Ona şöyle bir baktı. "İyi düşünmüşsün," dedi. "Gerçekten iyi düşünmüşsün.

Arama terimlerine *Viva* kelimesini yazdı ve bul tuşuna bastı. İlk arama sonucunun ilk satırını gördüklerinde ikisi de sesli bir şekilde nefes aldılar. Birbirlerine bakmak için döndüler.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Jenna.

Freddie imleci sonucun yanında yanıp söner halde bıraktı, parmağı trackpad'in üzerinde geziniyordu.

"Devam et o zaman," dedi Jenna.

"Tıkla. "Korkuyorum," dedi.

"Yapmamı ister misin?

Adam başıyla onayladı ve kadın dizüstü bilgisayarını ona doğru yaklaştırdı. Bağlantıya tıkladı.

OceanofPDF.com

Sıcak bir öğleden sonraydı. En azından Mart ayı için sıcaktı. Joey ceketinin fermuarını açtı ve caddenin güneşli tarafına geçti. İşten yeni çıkmıştı ve kıyafet alışverişi yapıyordu. Yarın giymek için. Tom Fitzwilliam'la bir otel odasında yapacağı seks randevusu için. Bu olabilir de olmayabilir de. Henüz kararını vermemişti. Otele gidip Tom Fitzwilliam'la sevişebilirdi. Otele gidip Tom Fitzwilliam'la seks yapmayabilirdi. Ya da otele hiç gitmeyebilirdi. Kafasının içinde yüzlerce ses aynı anda bağılıyor ve hepsi de farklı bir şey söylüyordu.

Annesi öldüğünde, Joey'nin kafasındaki kasırga durmuştu. Tamamen durmuştu. Genç bir kız olduğundan beri oradaydı. GCSE sınavlarında başarısız olmasının nedeni buydu. Bu yüzden iki okuldan atılmıştı. Bu yüzden tek eşliliği asla başaramamıştı, deliler gibi aşık olduğunda bile. Bu yüzden arkadaşlıkları uzun sürmedi. Bu yüzden iç çamaşırları yırtık pırtıktı, banka hesabı boştu, işi bok gibiydi ve kökleri neredeyse bir santim uzunluğundaydı. Çünkü varoluşunun tüm unsurları, çamaşırhanedeki bir yük gibi sürekli kafasında dönüp duruyor, çalkalanıp duruyor ve kendilerini ona bir düzine farklı çelişkili şekilde sunuyordu. Saat onda iyi bir fikir gibi gelen şeyler, on buçukta dünyanın en kötü fikri gibi görünüyordu. Bir keresinde birisi ona mutlu bir hayatın anahtarının iyi kararlar vermek olduğunu söylemişti. Ancak iyi kararlar vermek onu aşıyordu çünkü her zaman sonsuz sayıda sonuç görebiliyordu ve hepsi de en azından bir an için iyi görünüyordu. Evet, birlikte tatile çıkmaktan nefret edeceğini bildiği insanlarla bir tatil davetini düşünebilirdi, evet, neden olmasın, belki iyi olur. Evet diyecekti ama sonra sorun olacaktı. Çünkü kendi içgüdülerine nasıl dikkat edeceğini bilmiyordu, kendi kaderini kontrol etmekten acizdi.

Annesinin ona her zaman şefkatle ama aynı zamanda yorgunlukla söylediği gibi, o kendisinin en büyük düşmanıydı.

Ama annesinin ölümünü izledikten, son yaşam kırıntılarının onun parçalanmış bedeninden ayrıldığını gördükten sonra her şey düzelmişti. Başı dönmeyi bırakmış ve her şey pürüzsüz görünmeye başlamıştı. Neredeyse yirmi yedi yaşındaydı ve artık daha yetişkin bir yaşama doğru adım atmanın zamanı gelmişti. Alfie'yle evlenmiş, tatil köyüne istifasını vermiş ve Bristol'de yaşayan yetişkin kadınların yaptığı türden şeyleri yapmak için Bristol'e döndüğünü hayal etmişti. Düzgün bir işi, güzel bir dairesi olacaktı, yemek pişirecekti, babası ve kardeşiyle vakit geçirecekti, spor salonuna gidecekti, arkadaş edinecekti, düzgün, sağlam arkadaşlar, bütün gece hap patlatan, geçici, boş yıl tatlıları değil. Belki bir okuma grubuna katılır, kuaförden düzenli randevu alır, bir araba alır, arabayı yıkatır, bir evcil hayvan alır, iki evcil hayvan alır, bitkiler alır, manikür yaptırır, salata yer, bebek sahibi olur ...

Sonra eve geldi ve güzel bir daireyi karşılayamayacağını ve güzel bir daire olmadan güzel yemekler pişiremeyeceğini, eğlenceli arkadaşlarıyla eğlenceli okuma grubu toplantıları yapamayacağını fark etti. Düzgün bir iş için yeterli donanımına sahip olmadığını, bir bebek için hazır olmadığını, spor salonuna gidecek parasının olmadığını, bir araba alacak parasının olmadığını ve güzel, eğlenceli, sağlam arkadaşlar edinmenin görüldüğünden daha zor olduğunu fark etti. Ve yavaş yavaş kafasının içindeki kasırga yeniden başlamıştı. Sonra Tom Fitzwilliam girdabın üzerinde belirdi, uzun boylu ve yakışıklıydı, düşüncelerinin dönüp durması üzerinde parlak bir projektör ışığı gibi parlıyordu ve Tom'u düşünerek geçirdiği her dakika, boktan işini, aşırı büyümüş köklerini ve sağlam ve tatmin edici bir yetişkinliğe doğru gerekli adımları atma konusundaki boğucu korkusunu düşünmek için harcanmayan bir dakika gibi görünüyordu. Tom'u ve onun ensesindeki ellerini, Melville Heights'ın en karanlık köşesinde onun vücuduna sertçe yaslanan bedenini düşündüğü sürece, yarın akşam gidebileceği ya da gidemeyeceği seks randevusu için ne renk sütyen alacağını merak ettiği sürece, Alfie'nin ondan doğurmak istediği bebeği ve içten içe ve en ufak bir şüphe duymadan onunla asla evlenmemesi gerektiğini ve bir gün, muhtemelen çok yakında, onun mükemmel kalbini alıp ikiye böleceğini bildiği gerçeğini düşünmesine gerek yoktu.

Mavi, diye düşündü, eli 4,99 sterlinlik Primark push-up sütyenin inatçı danteline değdi. Mavi, diye düşündü, mavi sütyeni koluna doladığı bez alışveriş sepetine koyarken. Mavi.

OceanofPDF.com

GENÇ KIZ İNTIHAR KARARI

Öğretmen sorgulanmak üzere tutuklandı

Yerli kız öğrenci Genevieve Hart'ın ölümünün ardından dün intihar kararı verildi, 14. Arkadaşları ve ailesi tarafından Viva olarak bilinen Genevieve, geçtiğimiz Nisan ayında şehir merkezindeki Waterloo Caddesi'nde terk edilmiş bir tavuk restoranında ölü bulundu. Bir çift okul taytıyla kendini asmıştı. Bayan Hart'ın okulunda görev yapan ve adı açıklanmayan bir erkek öğretmen, kız öğrencinin ölümünden kısa bir süre sonra, günlüğünde yer alan ve aralarında bir ilişki olabileceğini düşündüren kayıtlar üzerine polis tarafından sorgulanmış, ancak yarım saat herhangi bir suçlama olmaksızın serbest bırakılmıştır. Kız öğrenciye yakın kaynaklar, onun okulunda uzun süreli bir zorbalık kampanyasına maruz kaldığını söylüyorlar. Ayrıca Bayan Hart'ın hiçbir not bırakmadığını ve intihar etmeden kısa bir süre önce saçlarını bir makasla kestğini söylüyorlar.

Jenna yavaşça gözlerini kırıştırdı, kafasına takılan görüntüden kurtulmaya çalıştı: kendi taytından sarkan genç bir kız, sallanan ayaklarının altında yerde kendi saçlarından oluşan bir havuz. Bilinçaltında kendi saçına dokundu, bir eliyle onu tutarken diğeriyle kesmenin nasıl bir his olabileceğini hayal etti. O hissi, o sesi hayal etti. Bu düşünülemezdi, barbarcaydı, neredeyse. Yutkundu ve yumruğunu ağzına götürdü. "Bu çok üzücü.

Freddie başını salladı. "Korkunç bir şey. Ama sonra doğruldu ve dedi ki, 'Ama babam değildi. Değil miydi?

Makaleye baktı ve insanların suçla itham edilmemesinin onları işlemedikleri anlamına gelmediğini düşündü. Bu sadece hiç kimsenin işlediklerini söyleyecek yeterli kanıt bulamadığı anlamına geliyordu. Ama o bunu söylemedi. Bunun yerine gülümsedi ve 'Öyle görünmüyor' dedi.

"Zorbalığa uğruyordu," diye devam etti, ilgili bölümü göstererek. 'Muhtemelen yüzden yaptı. Bu çok sık oluyor, değil mi? Okulda zorbalığa uğrayan ve kendini öldüren insanlar?

"Evet," dedi belli belirsiz, "evet öyle.

'Yani, muhtemelen olan buydu. değil mi?'

"Evet," dedi tekrar. Ama eğer durum buysa Viva'nın annesi neden Bay Fitzwilliam'a vuruyordu? Neden kızını ölümüne kadar takip eden zorbalara vurmuyordu? Viva'nın günlüğünde annesini kızının ölümünden Bay Fitzwilliam'ın sorumlu olduğuna inandıran şey neydi? Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. Viva'nın günlüğünde ne yazdığını bilebilecek tek kişi ailesiydi. Hart'lar.

"İşte," dedi, ekranı tekrar kendine doğru çevirdi ve geri düğmesine bastı. "Bakalım başka ne bulabiliriz. Bir fotoğrafın eşlik ettiği bir makale bulana kadar arama sonuçlarını taradı. Fotoğrafi yakınlaştırdı ve bir süre görüntüye baktı: uzun, çok koyu renk saçlı, iri gözlü, güzel bir kızdı ve her an neşelenecekmiş gibi bir havası vardı. Jenna kızın nazik ve düşünceli görüldüğünü hissetti. Bu kızın kendini rutubetli, eski bir tavukçu dükkânına götürdüğünü, güzelim saçlarını bir makasla kestğini ve bir taytla kendini astığını hayal etmek imkânsızdı. Onun ölmüş olduğunu hayal etmek imkânsızdı.

Bu makalede annenin adı verilmişti. Adı Sandra'ydı. Babasından bahsedilmiyordu. *Sandra Hart* diye yazdı ama bu onu kıızıyla ilgili gazete haberlerine geri götürdü. Sonra Facebook'a girdi ve birkaç 'Sandra Hart'a tıkladı, ancak her biri çok genç ya da çok yaşlı çıktı ya da Genevieve Hart hikayesinin herhangi bir unsuruyla ilgili ya da herhangi biriyle bağlantısı yoktu. Sonra Sheffield'da yaşayan ve 1957'de Derby'de doğmuş olan bir Sandra Hart'a tıkladı. Sayfası özel olarak ayarlanmıştı, bu yüzden Jenna mevcut olan tek bağlantıya tıkladı: arkadaş listesine.

Sadece yirmi iki tane vardı. Jenna, Rebecca Louise Hart adında daha genç bir kadının profiline ulaşana kadar bunları tek tek inceledi. Onun sayfası da gizli olarak ayarlanmıştı ama kişisel bilgileri mevcuttu ve Jenna onun 1981'de Burton-on-Trent'te doğduğunu ve Charter Redwood Financial Management'ta sistem analisti olarak çalıştığını öğrendi.

Freddie ekrana doğru eğilerek, "Dur bakalım," dedi. 'O kadını tanıyorum. Onu tanıyorum! Ben... Ben... Bekle. Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı ve açtı. Jenna'nın bu açıdan görebildiği kadarıyla hepsi aynı kişiye ait olan bazı fotoğraflar arasında gezindi: kestane rengi saçlı ve kraliyet mavisi okul ceketini giyen güzel bir kız. "Bak," dedi telefonu Jenna'nın yüzüne doğru çevirerek.

Büyük siyah paltolu bir kadının Melville'in dışındaki otobüs durağında Jenna'nın annesiyle konuşurken uzun mesafeden çekilmiş bir görüntüsüydü.

Bak. Bu o. Değil mi? Aynı kadın mı? Ve annenle konuşuyor.'

Bekle. Bekle. Jenna ekrandan uzaklaştı ve kısa bir süre için gözlerini kapattı. "Bu... Anlamıyorum. Ekrana tekrar baktı ve gözlerinin gördüklerini doğrulamasına izin verdi. Bu kesinlikle annesiydi ve bu kesinlikle Facebook profil fotoğrafındaki kadınla aynı kadındı ve kesinlikle ikisi de Melville'in dışında duruyordu.

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu. 'Dün,' diye yanıtladı.

"Peki neden..." Elleriyle şakaklarını kavradı. "Neden sende bir fotoğrafı var?

"Çünkü ilginçti. "İlginç mi?

'Evet. Anneni ilginç buluyorum. Annenizin insanlarla konuşmasını ilginç buluyorum.

"Yani sen..." dedi, farkındalık sel gibi akıyordu, "... annemin fotoğraflarını mı çekiyorsun? Gerçekten çekiyor musun?

"Evet," dedi. 'Ama sık sık değil. Aslında neredeyse hiç.

"Her zaman senin burada pencereden onu izlediğini söylerdi ve ben de ona hayal gördüğünü söylerdim.

"O hayal görmüyordu. Ben hayal ediyordum. Ama o da kötü, biliyorsun. Her zaman aşağıda bize bakıyor. Her zaman. Bazen evimizin dışında bile oturuyor. En azından ben bunu yapmıyorum.'

Jenna başını hafifçe sağa sola salladı. Şu anda bütün bunları algılayamıyordu. Düşüncelerini elindeki konuya geri getirdi.

"Nerede yaşadığını merak ediyorum, şu kadın. Tanıdık geliyor. Onu buralarda gördüğüme eminim.

'Sanırım onu gözden kaçırmak zor olurdu. Oldukça şişman.'

Jenna fotoğrafa baktı ve Freddie'ye dudak büktü. "O şişman değil," dedi kuşkuyla. "Bak. Siyah ceketinin dış hatlarını, profilinin 'B' şeklini işaret etti. "O hamile.

Freddie daha yakından baktı ve sonra Jenna'ya bakarak, 'Tanrım. Haklısın. *Tabii ki haklısın!* Parmaklarını birbirine vurdu. 'Şimdi tam olarak kimin

Öyle. İki kapı aşağıda oturuyor. Neredeyse kapı komşum sayılır!'

Jenna doğruca Freddie'nin evinden Bess'in evine gitti. Dahili telefonun düğmesine basarken elleri titriyor, kalbi küt küt atıyordu. Bess'in annesi cevap verdi.

"Merhaba Heather, benim Jenna. Bess evde mi?" 'Evet! Yukarı gel, tatlım!'

Bess büyük çift kişilik yatağında oturuyordu, etrafı şerbet renklerinde sahte astragan minderlerle çevriliydi ve asılı peri ışıklarıyla halelenmişti. Yatağının başucundaki cam kavanozun içinde kırmızı kokulu bir mum parlıyor ve odasının Noel gibi kokmasını sağlıyordu. "Ne oldu?" dedi Jenna'nın endişeli ifadesini görünce.

Bess. Bu gerçekten çok ciddi. Beni dinlemek zorundasın. Ve bana karşı dürüst olmalısın.'

Bess'in yutkunduğunu ve sonra omuz silktiğini gördü. "Ne?"

"Bu gerçekten çok uzun bir hikaye. Ama kısa versiyonu şu. Orada yaşayan bir kadın var' - işaret etti - 'Melville Heights'ta ve küçükken kız kardeşi kendini öldürdü. Peki neden intihar ettiğini biliyor musun?"

Bess yine omuz silkti. "Neden?"

"Çünkü Bay Fitzwilliam'la bir ilişkisi vardı. Bess gözlerini ona dikti. "Ne?"

'O ve kız kardeşi kuzeyde bir okuldaydı ve Bay Fitzwilliam orada öğretmendi ve kız kardeşinin onunla bir tür ilişkisi vardı ve sonra bir gün ölü bulundu. Sadece bu da değil, görünüşe göre Bay Fitzwilliam karısını dövüyormuş.

Bess ona soran bir bakış attı. "Ve bunu bana neden söylüyorsun?"

Jenna içini çekti. "Nedenini biliyorsun, Bess. Tam olarak nedenini biliyorsun.

Hayır. Aslında mu?"

Bess. Lütfen. Bana yalan söylemeyi bırak. Sen ve Bay Fitzwilliam ve aranızda olup bitenler.'

Bess boş gözlerle Jenna'ya baktı. "Tanrım. Vay canına. Jen. Aramızda *hiçbir şey*. Yapıştırıcı mı kullanıyorsun?"

"Peki bu gizli toplantılar da neyin nesi?"

"Gizli toplantı falan olmadı!"

Evet, var! O gece, seni ve onu saat on bir gibi eczanenin dışında gördüğümde. Ve bugün erken saatlerde sizi ofisinden çıkarken gördüm ve kolunuza dokunuyordu.

'Aman Tanrım, Jen. Biz de *senin* hakkında konuşuyorduk.' Jenna kaskatı kesildi. "Benim hakkımda mı?

Evet. Annen hakkında. Annen tecrit falan edilirse sana ne olacağı hakkında. Annemle benim seni yanımıza alıp alamayacağımızı öğrenmek istedi. Burada. Böylece Akademi'de kalabilir ve babanın evine taşınmak zorunda kalmazsın. Hepsi bu kadar. Gerçekten. Ve sana söyleyemedim çünkü bu konuda çıldıracağını biliyordum. Sana söyledim Jen, o çok şefkatli bir adam! Melville Heights'taki bu kadının kim olduğunu bilmiyorum ve kız kardeşinin başına gelenler için üzgünüm ama yemin ederim Bay Fitzwilliam'ın bununla bir ilgisi olması mümkün değil. İmkânı yok.'

"Peki ya bu..." Jenna Bess'in karnını işaret etti. "Şu hamilelik olayı. Yani, kimin bebeği o zaman?

"Bebek falan yok!"

"Ama... Ben..."

"Bak. Bess içini çekti ve saçlarını kulaklarının arkasına itti. "Ben sadece... Bir delikanlıyla tanıştım. Ruby'nin kuzeni. Jed. Ve oldukça uzağa gittik. Yani, gerçekten çok uzak. Ve onun bazı, bilirsiniz, eşyaları, bir çeşit ...'

Jenna burnunu kırıştırdı. Jed'in *eşyalarını* gerçekten düşünmek istemiyordu.

"Göbeğimin üzerine düştü. Sonra regl dönemim gelmeyince çıldırdım. Belki de, bilirsiniz, bir şekilde oraya kadar inmiştir diye düşündüm. Ve aptallık ettiğimi biliyordum. Aptal olduğumu biliyordum. Bu yüzden seninle bu konuda konuşmak istemedim. Çünkü bana aptal olduğumu söyleyeceğini biliyordum.

"Yapmazdım!"

Evet, yapardın. Ama sorun değil çünkü sen sensin, ben de benim ve biz böyleyiz. Ve her neyse. Reglim bu sabah başladı. Yani. Bilirsin işte. Yaşasın.'

"Yani hâlâ bakir misin?"

"Evet, hâlâ bakirim.

"Ve hamile değilsin?" "Hayır.

Hamile değilim.

"Ve Bay Fitzwilliam ile bir ilişkiniz yok mu?

"Hayır. Yapmayacağım. Asla da yapmam çünkü onu çok seviyorum ve böyle bir şey yaparsak her şey mahvolur.

"Hiç denedi mi, bilirsiniz, ...?"

"Hayır! Asla.

'Ve sen ve Jed. O senin erkek arkadaşın mı?'

Hayır. Sana söyledim. O bir pislik. Ama çok yakışıklı. Sadece bu kadar yakışıklı birini öpmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istedim. Ve sonra düşündüğümde biraz daha ileri gitti. Ama tek seferlik bir şeydi. Artık sadece arkadaşız.' Durdu ve Jenna'ya gülümsedi.

Ama Jenna'nın bir sorusu daha vardı. "Geçen gün tuvalette. Sana sarıldığımda. İrkildin. Geri çekildin. Sanki acımış gibi. Yaralanmış gibi mi? Neydi o?'

Bess omuz silkti. 'Muhtemelen sadece ağrıyan göğüsler. Çünkü onlar - oh, Tanrım, çok ağrıyorlardı. Çok çok ağrıyorlardı.

Jenna bir an için arkadaşına baktı. Onun tatlı Bess'ine. Dünyadaki en harika kız. Birden aralarındaki korkunç mesafe elastik bir bant gibi geri çekilir gibi oldu. Birden sanki geçen haftalar hiç yaşanmamış gibi oldu.

O kollarını uzattı, Bess de kendi kollarını uzattı ve sarıldılar. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim," dedi Bess.

"Sorun değil," dedi Jenna. 'Senin için endişelenmeyi seviyorum. Bana yapacak bir şey veriyor.

Bess güldü ve sonra durdu ve "Bu arada, annem gelip bizimle yaşamanızda hiçbir sakınca olmadığını söylüyor, eğer bir şey olursa, bilirsiniz, eğer anneniz..." dedi.

"Biliyorum," dedi Jenna. 'Ve teşekkür ederim. Umarım böyle bir şey olmaz. Ama eğer olursa...' Ona tekrar sarıldı. "Seni seviyorum, Bess Ridley.

"Ve seni seviyorum, Jenna Tripp.

Bir süre en iyi arkadaşını kollarında tuttu, güvende olduğu için rahatlamıştı. Ama gözlerini kapadığında, görebildiği tek şey Genevieve Hart'ın tavandan sarkan korkunç görüntüsüydü, güzel siyah saçları kirli bir zemine saçılmıştı.

OceanofPDF.com

Freddie annesinin yatak odasına girdiği ve sözde hastayken onunla korkunç şeyler konuştuğu için kendini biraz kötü hissediyordu. Ama kafasının içinde çok fazla şey dalgalanıp duruyordu. Bunların bir yere gitmesi gerekiyordu, yoksa hepsinin içinde boğulacaktı.

Mutfaktaki meyve kasesinden ona eski görünümlü bir muz ve bir fincan kızılıcık ve ahududu çayı getirdi. Perdeler kapalıydı ve oda yoğun bir nefes ve kullanılmış çarşaf kokuyordu. Çayı dikkatlice yatağının başucuna koydu ve ona muzunu uzattı. Kadın başını salladı ve hafifçe inledi.

"Seninle konuşmam gereken bir sürü şey var anne," diye başladı, kendini yatağın kenarına bırakarak. Korkakça davranmak için bir neden göremiyordu. Saat neredeyse yediydi ve babası her an eve gelebilirdi.

"Oh, aşkım. Büyük bir sohbet için hazır olduğumdan emin değilim."

Avucunu önce kadının alnına, sonra kendi alnına ve sonra tekrar kadının alnına koydu. "Ateşin yok," dedi, "yani muhtemelen düşündüğün kadar hasta değilsin."

"Sadece biraz parasetamol aldım," dedi. "Ateşimi düşürdüler. Yemin ederim kendimi çok kötü hissediyorum."

"Senden zor bir şey yapmanı istemiyorum. ' Yine

inledi. "Ne?" dedi. "Neymiş o?

"Birincisi," diye başladı, "Asperger hastası mıyım, değil miyim?" "Ne?

'Asperger. Bende de var mı? Çünkü bugün hastalığa sahip biriyle tanıştım ve benim de olabileceğimi düşündüklerini söylediler ve bu bana ilkokuldayken olan bir şeyi hatırlattı. O öğretmen, Bayan Morrison ya da adı her neyse, bende bir sorun olabileceğini düşünmüştü. Sonra beni çay içmeye götürmüştünüz ve babam bir etiketi asla kabul etmemem gerektiğini, sadece zeki olmaya odaklanmamı ve başkalarının ne düşündüğü hakkında endişelenmememi söylemişti.

İnsanlar öyle olduğumu ya da olmadığımı söyledi. Asperger kelimesini söylediğine eminim. Google'da araştırdım ve mantıklı geldi ve belki de sen ve babam bir etiket almam gerektiğini düşünmediniz ama belki de alsam iyi olur diye düşündüm. Çünkü okuldaki Max benim onun gibi olduğumu düşünüyor ama ben onun gibi *değilim*. Çünkü o özel değil. O bir Aspie değil. Ve sanırım ben de öyleyim.'

Annesi o konuşurken yatağa doğru ilerledi ve sonra dik oturup ona baktı. Gözlerinin arkasındaki sisin kalktığını, 'hastaymış' gibi davranma halinin kaybolduğunu gördü. "Bunu sana kim söyledi?

"Bir kız. Yarınki dans için ona çıkma teklif ettim. Sanırım evet diyecek.'

"Asperger sendromu mu var?

"Evet. Başını salladı. Ve bir etikete sahip olmaktan korkmuyor.

İç çekti. "Bu onun için iyi. Ama ben ve baban için-'

Kadının sözünü kesti. "Sen değil," dedi kararlılıkla. 'Bir etikete sahip olmamam gerektiğini söyleyen babamdı. Sen de bunu kabul ettin. Tıpkı babamın söylediği her şeyi kabul ettiğin gibi.

"Bu doğru değil.

Bu doğru. Doğru olduğunu biliyorsun. Yani, kendine bir bak. Bu soğuk odada yatıyorsun. Hasta numarası yapıyorsun. Geçen hafta her ne olduysa onun yüzünden. *Onun* yaptığı bir şey yüzünden.

"Ben-

Sen *öylesin*. Ve senin tüm hayatın babanla ilgili. Baba, baba, baba. Ve sanki tüm dünyada önemli olan tek kişi oymuş gibi davranıyorsun. Sanki acı çeken ya da üzülen tek kişi oymuş gibi. Ya da acıkan. Ya da sıcak. Ya da üşüyen. Sanki diğer herkes önemsizmiş gibi. Ama yine de sizi mutlu etmiyor gibi görünüyor. Seni güldürmüyor. Senin için hiç güzel bir şey yapmıyor. Ya da seni dışarı çıkarmıyor. Seni bu büyük, soğuk evde öylece bırakıyor. Alfie denen adam buradayken seni güldürdüğünü ve mutlu ettiğini görmüştüm. Ve ben seni hiç öyle görmedim. Asla. Yani eğlenemiyormuşsun değil. Daha çok her sabah uyanıp eğlenmemeyi seçiyorsun.

'Tanrım, Freddie! Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.'

"Biliyorsun ama, biliyorum. Anne, *biliyorsun* - babamın iyi bir adam olmadığını biliyorsun. Kötü şeyler yaptığını biliyorsun. Seni incitiyor.'

"Canımı mı yakıyor?

'Evet. Ve başka insanlara da zarar veriyor. O kıza kendini öldürttü.' "Hangi kız? Freddie mi? Hangi kız?"

"*Biliyor* musun kızım. *Viva*. *Şu* kız. Bununla ilgili haber makalelerini gördüm. Siyah beyaz. Ve sen bana hep Lakes'deki kadının kaçığını teki olduğunu söyledin. Ama o bir kaçık değildi. O Viva'nın annesiydi. Ve Viva babamın Burton upon Trent'te öğretmenlik yaptığı okuldaydı. *Seninle* tanıştığı yerde anne. Yani, Tanrım. Muhtemelen onu tanıyordun bile! Senin sınıfında bile olabilirdi. Her şey olurken muhtemelen oradaydın. Gazetelere çıktığında. Babam sorgulanmak için götürüldüğünde. *Herkes* bunun hakkında konuşuyor olmalı. O yüzden hangi kızıdan bahsettiğimi bilmediğini söyleme çünkü kesinlikle, yüzde bir milyon on biliyorsun.

Annesi içini çekti ve yüzünü buruşturdu. "Evet. Onunla aynı okuldaydım. Ama onu tanıımıyordum. O da beni tanıımıyordu. Ve bunun babanla hiçbir ilgisi yoktu, gerçekten hiçbir ilgisi yoktu. Çünkü, bilirsiniz, herkes biliyordu. Herkes neler olduğunu biliyordu. Viva'nın babana aşık olduğunu. Onu takip ediyordu. Neredeyse onu takip ediyordu. Ama baban ilgilenmiyordu. Ve muhtemelen bu yüzden kendini öldürdü. Ama kimse bunu kabul etmek istemez. Annesi uzun ve derin bir nefes aldı. Parmak uçlarıyla alına masaj yaptı ve sonra şöyle dedi: "İntiharının babanla hiçbir ilgisi yoktu. Hiçbir şeyle.

"Anne," dedi Freddie, bağırsaklarında, kafasında ve göğsünde kızarıklık hissederek. 'Neden onu koruyorsun? Neden ona bu kadar takıntılısın? Neden *herkes* ona bu kadar kafayı takmış durumda?

"Onlar değil-

"Öyleler, anne! Viva'daki kız öyleydi; sen de öylesin. Ve işte on dört numaradaki kadın. *Joey*. Her zaman kocaman ay gözleriyle etrafta dolaşır.'

"Oh, bu çok saçma.

Hayır, değil! Kapımızın önünde durup yukarı bakarken çekilmiş fotoğrafları var anne. Babam onu arabasıyla bırakıyor. Bir keresinde onunla bara gitmişti. Ve onu bazen bahçenin sonunda durup evimize bakarken gördüm. Hatta yanından geçerken babamın arabasına dokunduğunu bile gördüm. Ve yaşadığımız her yerde arka planda bir şeyler oluyordu. Bilirsiniz, Aspergerli insanlar değişimle ve arkadaş edinmeyle başa çıkmakta gerçekten zorlanırlar ve yine de, babamın bir etiketim olmaması gerektiğini söylemesi ve aptal kariyeri yüzünden, sürekli ülkenin her yerine taşındım ve olmamalıydım. Tek bir yerde kalmama izin verilmeliydi. Ama olmadı. Babam yüzünden. Her şey lanet olası babam yüzünden.'

Bir an durakladı. Söylemeyi beklediğinden on kat fazlasını söylemişti bile. Ama annesi hâlâ onu dinliyordu ve onunla bir daha asla böyle konuşamayabilirdi. Yanaklarını içine çekti ve bıraktı. "Babamla birlikte olduğunuzda çok gençtiniz. O senin öğretmenindi. Sonu iyi bitmiş olsa da, düşününce bu oldukça kötü. Ama bu onun oldukça kötü şeyler yapmaya, sorumlu bir yetişkinin yapmaması gereken şeyler yapmaya hazır olduğunu gösteriyor. Ve köyde bir kız var, anne, on beş yaşında ve o da ona aşık ve babam bazen geceleri onunla buluşuyor, okuldaki ofisinde onunla özel toplantılar yapıyor. Babamın Sevilla'ya gitmesinin tek sebebi o kız! Ve arkadaşım bana bu kızın ondan hamile bile kalabileceğini söyledi!

Sanki az önce yüzüne su çarpmış gibi irkildiğini gördü. "Lütfen Freddie," dedi. 'Bu kadar yeter. Kes şunu. Kes şunu.

Yine de durmak istemiyorum. Duramıyorum. Her şey içimden geliyor ve durduramıyorum.

Freddie. Lütfen. Sadece git. Ben hastayım ve sen de alçakça davranıyorsun ve buna kesinlikle dayanamıyorum.

"Alçakça davranmıyorum anne. Gerçek oluyorum. Ve dürüst. Aşağılık olan sen ve babamsınız. Sürekli yalan söyleyerek. Benim hakkımda. Her şey hakkında.'

"Çık dışarı Freddie!"

"Hayır!"

Çıkmayacağım.

Evet! Yapacaksın! Şimdi!"

"Hayır." Kollarını sertçe göğsünde kavuşturdu "Yapmayacağım.

Birdenbire dimdik oturdu ve adamın yüzüne doğru eğilerek bağırdı, '*Defol şimdi, seni lanet olası küçük pislik! Şimdi!* Ve sonra onu sertçe, tam karnından itti, böylece az önce soluduğu tüm havanın sert bir topa dönüştüğünü ve omurgasının tabanına çarptığını hissedebildi ve geriye doğru düştü ve sonra annesine baktı, yüzünün yumuşamasını, az önce olanlara şok olmuş gibi bakmasını bekledi.

Ama yapmadı; sadece ona baktı ve sonra gerçekten sakın, gerçekten sert bir sesle, '*Yerden kalk ve odamdan defol git*' dedi.

Bu sefer o yaptı. Ayağa fırladı, kapıya doğru yürüdü ve her seferinde üç basamak çıkararak yatak odasına koştu.

Alfie işten gece yarısı döndü. Duş jeli ve diş macunu kokan, ayrıca Joey'nin tam olarak tanımlayamadığı ama garip bir şekilde midesini bulandıran başka bir şey kokan yatağına onun yanına uzandı.

Kendisine uzattığı kollarının arasındaki açık alana süründü ve yüzünü göğüslerinin sert düzlemleri arasına gömdü ve sert bir nefes aldı, bir serbest bırakma ve rahatlama hissi, ama aynı zamanda üzüntü, yarın gece bu saatlerde dayanılmaz ve geri döndürülemez bir şey yapmış olacaktı, acımasız ve paramparça edici bir şey. Kalbinin yanağının altında attığını hissetti, yavaş, hipnotik bir nabız, onun yaşam gücünün ritmi, masumiyeti, saflığı. İç çekti ve ona daha sıkı sarıldı. Onu bırakmak istemiyordu. Ama Tom'a olan duygularından da vazgeçmek istemiyordu.

"Gecen nasıl geçti?" diye sordu, dudakları adamın göğsündeki tatlı kokulu tüyleri okşarken.

"Öyleydi..." Durakladı. Onun gerildiğini hissetti, kalbinin biraz daha hızlı, biraz daha sert atmaya başladığını duydu. Ama sonra tekrar gevşedi ve onu kulağının arkasından öptü. "İyiymiş," dedi. "Yoğun. Ama iyiymiş."

"Güzel," dedi, kendini tekrar Alfie'nin bedenine gömdü, elleri çenesine doğru kıvrıldı. Kalbini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Ve bunu yaparken, ona sert ve net bir şekilde çarptı. Alfie'nin üzerindeki koku. Duş jeli değildi. O duş jeli kullanmazdı. Parfümdü. Ve onun değildi.

Freddie'nin babası o gece işten çok geç döndü.

Freddie yatağının başucundaki saate baktı, dakikaların yavaşça akıp gidişini izledi. Aşağı inemeyecek kadar korkmuştu. Bütün geceyi odasında geçirmiş, annesinin yumuşak ayak seslerini duymayı beklemişti; barışmak için, ona *küçük bir pislik* dediği için özür dilemek için, belki de ona akşam yemeği getirmek için. Ama gelmemişti. Ev sessiz kalmıştı. Midesi guruldadı ve aklına dumanı tüten Maggi tavuklu erişte kaseleri ve kalın tereyağlı tost kuleleri geldi. Babasının birkaç gece önce eve getirdiği büyük çikolata kutusunu hatırladı, minnettar bir ebeveynin hediyesi. İçinde şu anda yemeyi çok isteyeceği bir espresso martini trüf vardı. Ve yumuşak bir fındık köpüğü.

Aşağı inmekten neden bu kadar korktuğunu bilmiyordu. Aptalcaydı. Ama sanki evde aç bir aslan varmış, anne babasının yatak odasının kapısının ardında karanlık ve öngörülemez bir şey kilitliymiş gibi hissediyordu.

Jenna birkaç saat önce ona mesaj atmıştı. Arkadaşı hamile değildi ve babasıyla bir ilişkisi de yoktu. Freddie düşündüğü şeyleri, annesine babası hakkında söylediği korkunç hatırlayınca korkunç bir suçluluk duygusuna kapılmıştı. Her şeyi yoluna koymak istiyordu. Dağınıklığını düzeltmek istiyordu.

Dışarıdaki sokakta babasının arabasının kapısının kilitlenme sesini duyan Freddie yataktan fırladı ve merdivenlerden aşağı koştu. Ön kapının açıldığını duydu ve mutfaktaki ışığın yandığını gördü.

"Baba," diye fısıldadı karanlığın içine.

Babası döndü ve dedi ki, 'Freddie! Geç kalkmışsın.' dedi.

Mutfağa doğru ilerledi ve duvara yaslandı. "Acıkmıştım," dedi. "Akşam yemeği yemedim.

"Neden olmasın?

"Annemle tartıştık. Barış teklifi olarak bana bir şey getireceğini düşündüm. Getirmedi."

"Kavga mı ettiniz? Ne hakkında?"

"Senin hakkında. Bana Asperger hastası olduğumu söylememen hakkında. Ve diğer bazı şeyler."

Babası dolabı açtı ve bir somun ekmek çıkardı. "Tost?" dedi, ekmeği ona doğru sallayarak.

"Evet," dedi Freddie. "Üç dilim lütfen."

"Tost makinesine bir seferde sadece dört tane koyabiliyoruz, o yüzden ikişer tane ile başlamaya ne dersiniz?"

"TAMAM."

Babası bir süre ekmek kızartma makinesinin başında durup aşağıya baktı. Gömleğinin arkası bütün gün sandalyeye yaslandığı için buruş buruştu. Freddie en küçük bir gürültüyle bile bozmak istemediği sessizlikte nefesini tuttu.

Sonunda babası döndü ve ona baktı. "Peki," dedi, "bu Asperger hastalığı da neyin nesi?"

"Bugün biri bana bu hastalığa sahip olup olmadığımı sordu. Ben de Manchester'daki öğretmenim bende olduğunu söylediğini hatırladım. Sen ve annem beni çay içmeye götürmüştünüz ve bana bir etiketimin olmaması gerektiğini söylemişsiniz. Google'da araştırdım ve birçoğu bana benziyor. Mesela sesimin çok tiz olması gibi. Ve bazen insanların gözlerinin içine bakmakta zorlanıyorum. Dillerde ve aksanlarda çok iyi olduğum gerçeği, çünkü Aspergerli bazı insanlar bir şeyleri biriktirmeyi sever ve ben de dilleri ve aksanları biriktirmeyi seviyorum. Bazen de Asperger'li insanlar satrançta çok iyidir, gerçi artık satranç umurumda değil. Ama genel olarak pek çok Asperger kutucuğunu işaretliyorum. Ve aslında kendimi daha iyi anlamamı sağlayacak bir etikete sahip olmanın harika olacağını düşünüyorum. Ve böyle bir şey yaşamadığım için gerçekten çok üzgünüm."

O sırada kızarmış ekmek ortaya çıktı ve babası onu alıp yağlamak için geri döndü. Babasının en sevdiği ekmektir - tabii ki - kalın bir tohum ve findıkla kaplanmıştı. Genellikle Freddie tohumlar ve yüzünden ekmeği reddederdi, hiç sade beyaz ekmek yememelerinin adaletsizliğinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Ama bu gece umursamayacak kadar açtı.

Babası tostları bir yığın halinde kestikten sonra Freddie'ye iki dilimini uzattı. Freddie kabukları yumuşak orta kısımlarından dikkatlice ayırdı ve

Sonra da ağzına bir parça tıktırdı. Babası oturdu ve yorgun yeşil gözleriyle Freddie'ye bakarak, "Gerçekten çok üzgünüm," dedi.

Freddie babasının özür dilemesini beklemiyordu. Nasıl tepki vereceğinden emin değildi. "Biliyorsun, bu çok uzun zaman önceydi ve sen çok ve sana bir şeyler söylemek için çok erken görünüyordu. Sadece bekleyip görmek istedim. Nasıl gittiğini görmek için. Ve seni her yeni okula götürdüğümüzde birileri bir şey söyleyecek mi, başka bir şey için çağrılacak mıyız diye bekliyordum.

küçük bir toplantı. Ama hiç kimse yapmadı.

Gerçekten değil. "*Pek* değil mi?" dedi

Freddie.

'Mold'da bir öğretmen vardı, Bayan Camilleri. Onu hatırlıyor musunuz?'

Evet. Maltalı'ydı. Bana Maltaca "Happy Birthday To You" şarkısını nasıl söyleyeceğimi öğretti.

Evet. Doğru. Bir keresinde veli-öğretmen toplantısında bir şey söylemişti. Size hiç teşhis konulup konulmadığını sordu. Biz de evet dedik. Ama üç hafta sonra Mold'dan ayrıldık ve bu konuyu hiç takip etmedik. Ama yedi, sekiz yıl içinde bir tek o zaman oldu. Ve sen çok iyi gidiyordun. Ben sadece doğru şeyi yaptığımı düşündüm.

"Profesyonel bir eğitimci olarak böyle bir teşhisi görmezden gelmeyi tercih etmenizi şaşırtıcı buluyorum.

"Görmezden gelmedim Freddie. Sadece bekleyip görmek istedim. Seni izliyordum. Başından beri. Yaptığın her şeyi izliyor, bizim devreye girip sana ekstra destek vermemize ihtiyacın olup olmadığını görmek için bekliyordum. Ama hiç yapmadın. Çünkü Freddie, sen çok zekisin. Ve seninle gurur duyuyorum.'

Freddie gülümsedi, sadece bir gülümseme kırıntısı, toplayabildiği kadarıyla. "Ben zekiyim," dedi. 'Ama aynı zamanda oldukça utangacım ve arkadaş edinmekte çok zorlanıyorum ve sanırım insanlara karşı gerçekten kötü hatalar yapıyorum ve onları yanlış anlıyorum ve belki de şimdi ekstra bir desteğe sahip olmak benim için yararlı olabilir. Etiketimi istiyorum lütfen.

"Burada mı?" diye sordu babası, mutfak masasını göstererek. Yoksa dışarıda mı?

"Dış dünyada. Okulda. Evet.'

Babası başını salladı ve biraz tost yedi. "Okulundan bir randevu alacağım," dedi. "Gelecek hafta için. Her şeyi halledeceğiz. Peki ya Freddie?

"Evet?

'Gerçekten çok üzgünüm. Bunu en iyisi için yaptığımı

sanıyordum. "Sorun değil, baba.

"Peki, annenle başka ne hakkında tartıştınız?

Freddie babasına baktı. Artık içinde yaşayan öfkeli ayının tam tersi bir durumdaydı. Yumuşak ve nazik görünüyordu. Bir oyuncak ayı. İyi bir baba. Kötü bir adam değil. Gençleri hamile bırakıp kendilerini öldürten, geceleri karısını yatakta boğan ve kırmızı süet çizmeli sarışınlarla ilişki yaşayan bir adam değildi.

"Hiçbir şey," dedi Freddie. 'Hepsi bu kadar. Çok ama çok sinirlendi, beni itti ve bana küçük pislik dedi.

Babası iç çekti. 'Annen şu anda garip bir ruh halinde. Çok garip bir ruh hali. Bu duruma maruz kaldığın için üzgünüm.

Freddie omuz silkti ve son yarım dilim tostı aldı. "Sorun değil," dedi. "Benim için sorun değil.

Babası ona gülümsedi ve Freddie de ona gülümsedi. Ama içinden tek düşünebildiği şeydi: *Baba, Genevieve Hart'a gerçekten ne oldu?*

OceanofPDF.com

24 Mart

Joey Dawn'a neşeli bir veda edip oradan ayrılırken, kalbi yepyeni sütyeninin ucuz dantelinin altında sertçe çarpıyordu. Cuma gecesi idi, Tom'la buluşmaya gidiyordu ve o kadar korkmuştu ki kusmak istiyordu.

Tom onlara limanda son derece güzel bir otelde yer ayırtmıştı. Bristol Limanı'nın bu kadar büyük bir yer olmasını beklemiyordu; Holiday Inn ya da Novotel gibi bir yer hayal ediyordu. Modern ve kullanışlı bir şey. Tek gecelik gizli bir ilişki için uygun bir şey. Ama burası büyük bir butik oteldi, yüksek tavanlı, kemerli pencereli, deniz mavisi kadife ve bronz aydınlatma armatürleri, kokulu mumlarla parfümlenmişti. Burası bir balayı oteliydi.

"Rezervasyonum var," dedi masanın arkasındaki kıza. "Bay Darwin mi?"

"Evet," dedi kadın, bilgisayarına bakarak. "Evet. Sadece bir gece mi?"

"Evet," dedi kadın. "Sadece bir gece."

Joey resepsiyon görevlisine kartını uzattı. Tom ona geri ödemeyi nakit olarak yapacağını, bunun işleri daha temiz ve basit tutacağını söylemişti.

Odaları birinci kattaydı. Şehrin parıldayan ışıklarına bakan bir manzarası vardı. Uzun, altın rengi, düğmeli kadife bir yatak başı ve turkuaz ipek yastıkları olan kırmızı kadife bir koltuk vardı. Joey'nin şimdiye kadar kaldığı en güzel otel odasıydı. Botlarını çıkardı ve ayaklarının yumuşak desenli halıya gömülmesine izin verdi.

Alfie yine mesaj attı: *Eve mi gidiyorsun? Hayır,*

diye cevapladı, alışverişe gidiyorum.

Yemek alışverişi mi?

Hayır. Giysiler falan.

Ne zamandır?

Hiçbir fikrim yok. Ne kadar sürerse.

Dönerken bana mesaj at. Atacağım.

Seni seviyorum.

Joey bu duyguya karşılık vermeyi kendine yediremedi, onun yerine bir aşk kalbi emoji yazdı ve telefonunu kapattı.

Tom kaçabildiği zaman kaçacağını söylemişti. Yola çıktığında mesaj atacağını söylemişti. Saat yediyi yirmi geçiyordu. Minibara baktı. Sonra mini bardaki şeylerin fiyat listesine baktı ve içinden hiçbir şey almamaya karar verdi. Gidip mermer banyoya diş fırçasını ve diş macununu koydu. Yansımasını kontrol etti. İyi görünüyordu. Dün çılgınca, mavi bir alışveriş paniğiyle seçtiği elbise aslında oldukça güzeldi. Cildi iyiydi. Saçları düzgündü. Bir kat daha kırmızı ruj sürdü ve gidip yatağa oturdu.

Sonra sinirlerim tepeme çıktı. Büyük, mide bulandırıcı dehşet ve belirsizlik dalgaları.

Burada tam olarak ne yapıyordu? Amacı neydi? Tom bunu sadece bir kez yapacaklarını ve sonra yollarına devam edeceklerini söylemişti. Ama tam olarak neye devam edeceklerdi? Hâlâ komşu olacaklardı. Şarap dükkanında onunla karşılaşmaya devam edecekti. Onu Melville'deki barda görecekti. Birkaç -belki de daha fazla- yoğun ve garip yıl geçirecekler, sonra Tom ve tuhaf karısı ve tuhaf oğlu taşınacak, bir sonraki yere ve bir sonraki okula gidecek ve onu bir daha asla görmeyecekti.

Joey birdenbire içindeki sızının, son üç aydır tüm varoluşuna yön veren o yakıcı arzu alevinin derin olmadığını fark etti. Anlamalı değildi. Bu sadece kaşınması gereken bir kaşıntıydı, şimdiye kadar sahip olduğu diğer kaşıntılardan daha derin değildi. Ve elbette hayatı uzun, tatmin edici olmayan bir kaşınma sürecinden daha fazlası olmalıydı.

Saati kontrol etti. Saat neredeyse yedi buçuktu. Elini kendine götürdü, haftalardır orada olan sıcak, acil gerginliği aradı. Ama gitmişti; neredeyse damlacıklarının akıp gittiğini, çiselediğini hissedebiliyordu.

Ve sonra kapı nazikçe çalındı.

OceanofPDF.com

Freddie içeri girer girmez onu gördü. Onun elbisesini giyyordu. "Benim elbisemi giymişsin," dedi.

Romola ona tuhaf tuhaf baktı. "Hayır," dedi. 'Bu senin elbisen değil. Bu benim elbisem. Onu bana sen verdin.'

'Bu doğru,' dedi. İçinde çok güzel görünüyorsun. "Teşekkür ederim. İnanılmaz derecede havalı görünüyorsun.

Freddie siyah takım elbisesine, kırmızı kravatına ve parlak siyah ayakkabılarına baktı ve 'Teşekkür ederim,' dedi. Sonra da, "Randevun olmamı isteyip istemediğini bana söylemedin. Ben de yine de gelmeye karar verdim.

Romola gülümsedi. 'Geldiğine sevindim. Karar veremedim ve karar veremedim ve sana ne söylemem gerektiğini düşünüp durdum çünkü öğrenmek için bekleyeceğini biliyordum. Sonra annem bunu kadere bırakmamı söyledi. Ben de öyle yaptım.

"Kader mi?

"Evet. Sadece dansa gelmem gerektiğini ve eğer sen de gelirsен o zaman karar verebileceğimi söyledi.

"Peki karar verdiniz mi?

Ona yukarıdan aşağıya baktı ve gülümsedi. "Evet," dedi. 'Tam anlamıyla şu anda. Benimle çıkmanı istiyorum.

Tom bir süre kapı aralığında utangaç bir şekilde durdu, bitkin görünüyordu, sonra Joey'den bir iki adım ötedeki yatağın kenarına ve 'Tanrım. Paramparça oldum.

Ne cevap vereceğinden emin değildi, yüzden ayağa fırladı ve masadan oda servisi menüsünü aldı. "Bir kokteyl?" diye önerdi. "Biraz şarap?

Başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Ben sürdüm.

Yapmamalıydım...' 'Hayır,' diye onayladı.

'Ama bir şeyler sipariş et. Lütfen.'

"Hayır," dedi tekrar oturarak, "sorun yok.

Sonra birdenbire ve fazla bir önsöze gerek duymadan eğildi ve onu dudaklarından öptü.

Uzaklaştı ve ona baktı. "Tom. Ben-' Ne söyleyeceğinden emin değildi. *"Yorgunsan bunu yapmak zorunda değiliz"* gibi bir şey. Ya da *sadece konuşabiliriz*. Ama Tom'un hece kurmasına fırsat vermeden ağzı tekrar onunkine yapıştı. Kendini ona teslim etmeye çalıştı. Vücudunun beyninin düşünce zincirini takip etmesini çok istiyordu: istediği şey buydu, evet, belki şüpheleri vardı ve evet, belki onun da şüpheleri vardı, ama belki yeterince uzun süre öpüşmeye devam ederlerse, bir şekilde ya da başka bir şekilde kıvılcım yeniden ateşlenecekti.

Birkaç dakika öpüştiler ama vücudu beynini takip etmedi ve aslında öpüşmeden zevk almadı. Hantal ve biraz da ekşiydi. İşten, masasında çay, kahve ve öğle yemeğiyle geçen bir günün ardından gelmişti. Dişlerini fırçalamamıştı. Vücudunu, kendisine olanları istemesi için tekrar uyuşturmaya çalıştı. Daha da yaklaştı ve göğüslerini ona bastırdı, gömleğinin kumaşını belinden çekti ve ellerini sırtının çıplak tenine koydu. Otobüste adamın kazağının kalktığı ve etini gördüğü o günü hatırladı.

gücü. Bu, gömleğinin düğmelerini açıp çekerek açmasına yetecek kadar uzun bir süre için onu heyecanlandırdı. Ama sonra aniden ondan uzaklaşmaya başladı. Ona baktı ve gözleri daha önce hiç görmediği bir şeyle doluydu.

"Ne?" dedi. "Sen-? Sonra adamın vücudundaki izleri görünce durdu. Çizikler. Çürükler. Isırık izleri. Gerçek dişlerin girintileri. "Aman Tanrım. Tom...!"

Adam gömleğini kapattı ama kadın tekrar açtı. "Nedir bütün bunlar?"

"Önemli bir şey değil. Sadece... oyun alanındaki bir kavgayı ayırıyorum. Bilirsin işte. "Ama Tom, onlar diş izleri.

"Evet, evet öyleler.

'Seni kim ısırıldı, Tom? Bunu kim yaptı?'

Arkasına yaslandı. Başı göğsüne düştü ve karnının yumuşak göbeği bel kemerinin üzerinde iki et halkası halinde çöktü. Yorgun görünüyordu; çökmüş gibiydi. "Sorun Nicola. O, bilmiyorum, aşırı duygusal oluyor. Çok kıskanç oluyor. İçinde çok fazla öfke taşıyor. Ve çoğu zaman bunu kontrol altında tutuyor. Ama bazen yapamıyor... ve hıncını benden çıkarıyor.

"Sana saldırıyor mu? Tom başını salladı. "Ve sen ona izin mi veriyorsun?"

"Çoğu zaman ona izin veriyorum. Evet."

Joey bir an duraksadı ve ona söylediği şeyin korkunçluğunu özümsemi. "Ama - nasıl? Nerede?"

"Evde. Odamızda. Geceleri. Söylediğim ya da yaptığım bir şey yüzünden olduğunu söyleyecek. Bu' - vücudundaki izlere baktı - 'bunun nedeni beni köydeki öğrencilerimden biriyle konuşurken görmesiydi. Otuz saniye kadar konuştuk. Ama Nicola daha fazlası olduğuna ikna olmuştu. Yani, kız on beş yaşındaydı, Tanrı aşkına! On beş!"

Ve bu gece buraya mı geliyorsun? Bu kasıtlı mıydı? Bir yardım çağlığı mı? Yani, tüm bunları göreceğimi biliyor olmalıydın. İşaretli vücudunu gösterdi. "Soracağımı biliyor olmalıydın?"

Başı tekrar öne düştü ve kadın saçlarının tepesine, kafa derisinin pembeliğinin görüldüğü yere baktı. Elini uzattı ve ona dokundu.

"Evet. Ağır ağır başını salladı. "Evet. Sanırım. On beş yıldır üzerimde taşıdığım bu şey, bu korkunç işlev bozukluğu. Bu çarpık, yanlış

şey. Sanki beni sevdiği kadar benden nefret de ediyor ama tutkusunu nefretten alıyor. Nefreti ona hissettiriyor ve hissettiğinde beni incitmek istiyor. Ve o beni incittiğinde ben de onu incitmek istiyorum. Bu çürümüş, berbat bir döngü ve artık yeter Joey. Yetti artık.'

"Ona da zarar veriyor musun?"

"Bazen..." Çaresiz gözlerle Joey'ye baktı. "Ama bana inanmalısın, asla kontrolden çıkmaz. Bu bir nefsi müdafaa. Bunu ona ben yapmadım. Vücudundaki izleri işaret etti. "Her şey çok yanlış ve benim zavallı oğlum, Freddie'm, bir şeylerin doğru olmadığını bildiğini biliyorum. Bildiğini biliyorum. Neredeyse on beş yaşında. Dünyaya bakmaya ve neler olup bittiğini anlamaya daha yeni başlıyor. Sorular soruyor. Ve şimdi de ona karşı acımasız olmaya başladı. Dün onu incitti. Onu itti ve ona küçük pislik dedi. Benim güzel oğlum. Benim inanılmaz sevimli oğlum. Ve ben... Artık bunu yapmak istemiyorum. O zalim ve karanlık biri, sen ise tam tersisin! O gün Melville'deki barda seni gördüğüm andan itibaren, o broşürleri devirdiğinde, şunu söyleyebilirim; sen çok iyi, çok parlak ve çok saftın. Nicola'nın olmadığı her şey. Ve seni o kadar çok istedim ki, hayatım boyunca hiçbir şeyi istemediğim kadar.

Ağlamaya başlamıştı ve Joey kollarını onun boynuna dolayarak başını omzuna yasladı, saçlarını okşadı ve Tom Fitzwilliam'ın onu buraya kaşınmak için getirmediğini korkunç bir şekilde fark etti. Onu buraya kendisini kurtarması için getirmişti.

"Onu seviyor musun, Tom?"

Onun başının sallandığını hissetti. "Hayır," diye mırıldandı elbisesinin yumuşak jarse kumaşına doğru. 'Hayır. Nicola'yı hiç sevmedim. Bazen ondan nefret ettiğimi düşünüyorum.

"O zaman neden...?"

"Bilmiyorum. O her zaman... *oradaydı.*" "Orada mıydı?"

"Evet. On dokuz yaşındayken otobüste yanıma gelip '*Merhaba Bay Fitzwilliam*' dediği andan itibaren. Ve sonra aniden hamile kaldı. Tanışmamızdan sadece birkaç hafta sonra. Otuz beş yaşındaydım ve bana - bilmiyorum, yuva kurmak için doğru zaman gibi geliyordu sanırım. Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Biliyor musun, ben onun okulunda öğretmenken bana aşık olduğunu söylemişti. On dört yaşındayken. Bir gün benimle evleneceğine o anda karar verdiğini söyledi. Ve hiçbir şeyin onu durduramayacağını. Yine de, ben bile

Onu hatırlıyorum. Benim için görünmezdi. Bir uyarı olması gereken bir şey varsa, o da buydu.

"Tom, devam edemezsin. Bu.. bu delilik!"

"Biliyorum," dedi. 'Yapamayacağımı biliyorum. Ama nasıl? Nasıl kaçabilirim? Onu terk edersem her şey ortaya çıkar. Aramızdaki hastalığı tüm dünyaya anlatır. Anlatacağımı biliyorum. Sonra Freddie öğrenecek, okul öğrenecek, dünya öğrenecek. Sonra ne olacak? Sonra ne olacak? Benim için her şey biterdi. Uğruna çalıştığım her şey. Değer verdiğim her şey. Kapana kısıldım, Josephine. Tamamen kapana kısıldım.'

"Seni kurtaramam Tom," diye fısıldadı Joey. "Bunu biliyorsun değil mi? Seni kurtaramam. Kendini kurtarmak zorunda kalacaksın.

"Haklısın," dedi. "Haklı olduğumu biliyorum. Ve kurtaracağım. Kendimi kurtaracağım. Bir yolunu bulacağım. Bulacağıma eminim.

Ona bir süre daha sarıldı ve sonra, 'Eve gitsem iyi olacak' dedi. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Senin gibi genç ve güzel bir kadını kendi aptallığımı düzeltmek için kullandım. Çok özür dilerim.

Hayır. Tom. Lütfen. Üzülme. Ben de seni kullanıyordum. Kendi pisliğimi düzeltmek için. Evine git. Bu konuşmayı başka zaman bitiririz.'

Onun gömleğinin düğmelerini ilikleyip pantolonunun içine sokmasını izledi. "Lütfen hakkımda kötü düşünme.

"Hayır, Tom, güven bana - kimse hakkında kötü düşünecek durumda değilim. Joey onun gidişini izledi. Adam nedense daha küçük ve daha yaşlı görünüyordu.

O gittikten sonra bir süre yattı ve gözlerini kapadı. Bir anda kafası Nicola'nın görüntüleriyle doldu, dişleri Tom'un etindeydi, tırnakları Tom'un derisini tırmalıyordu, keskin küçük yüzü öfkeyle düğümlenmişti. Sonra Tom'un, "*Kendimi kurtaracağım*," dediğini düşündü. *Eminim kurtaracağım*.

Dik oturdu, nefesi boğazında düğümlendi. Sonra hızla eşyalarını topladı, el çantasına attı ve otelden koşarak çıktı.

OceanofPDF.com

Freddie kendini *The Rachel Papers* filminde Rachel'ı yatağa atan Charles gibi hissetti. Romola'yı yatağa attığından değil. Romola'yı yatağa atmak gibi bir *niyeti* de yoktu. Ama kendini muhteşem ve muzaffer hissediyordu. Birlikte dans etmişlerdi. Muhtemelen oldukça kötü bir şekilde. Şirret arkadaşları dehşete düşmüş bir tiksintiyle birbirlerine bakıp suratlarını asmışlar, sonra Romola her şeyi çok uyarıcı bulduğunu, aşırı duyuşal yüklenme yaşadığını ve sessiz bir yerde olmak istediğini söylemişti. Böylece gittiler. Bir süre bir bankta oturmuşlardı, Romola takım elbisesinin ceketini omuzlarına atmıştı. Ve adam ona dokunmamıştı. Romola dokunulmaktan biraz rahatsız görünüyordu. Asperger sendromu olduğunu söylemişti. Adam dokunmakla ilgili bir sorunu olmadığını, sarılmayı ve şefkati sevdiğini söylemişti. O da "*Hepimiz farklıyız.*" demişti.

Sonra onu eve, şehrin kenarındaki mews'e götürmüştü ve küçük köpek çok havlamıştı ve hoşça kal demeden kapıdan içeri dalmıştı, ama bu sorun değildi çünkü bu onun Asperger'inin bir parçasıydı, kaba olduğu değil.

Ve babasını aradı, onu bırakmasını umuyordu. Ama babası telefonuna cevap vermemişti, bu yüzden yürümeye başladı ve köye varana kadar yürümeye devam etti ve sonra Melville Heights'a doğru tepeye doğru yürüdü ve kendini evine bıraktı ve mutfaktaki hareket sesini takip etti ve orada babasını ve annesini gördü.

Ve annesi yerdeydi. Ve kan vardı,
çok fazla kan.

Ve beyni, o büyük, parlak beyni, gördüklerini tercüme edememişti, hem de uzunca bir süredir.

Ve o zaman ığlık attı.

KAYDEDİLMİŞ RÖPORTAJ

Tarih: 25/03/2017

Konum: Trinity Road Polis Karakolu, Bristol BS2 0NW

Tarafından yönetildi: Somerset & Avon Polisi'nden Memurlar

POLİS: Bayan Tripp, Cuma akşamı Melville Heights'a vardıktan sonra neler olduğunu bize anlatın.

FT: Bir süre Tom Fitzwilliam'ın evinin önünde oturdum.

Dışarıda mı?

Evet. Evlerin karşısında küçük bir çalılık alan var. Katlanabilir bir sandalyem ve bir kameram vardı. Mold'daki kadın bana toplantının akşam 7'de başlayacağını söyledi. Ben de 6:45'te oraya gittim. Altı kırk sekiz civarında çocuğu evden çıkarken gördüm.

Çocuk ?

FT: Genç oğulları. O da onlardan biri. Odasında oturup beni izliyor. Bayan Tripp. Ne gördüğünüzü tarif edebilir misiniz?

FT: Takım elbise giymiş ve kravat takmıştı.

Peki seni gördü mü?

FT: Hayır. O sırada hava kararıyordu ve ben iyi saklanmıştım.

O zaman ne gördün?

FT: Yıllardır hiçbir şey olmadı. Akşam yedi geldi geçti, sonra yedi buçuk. Sonra sekizde sarışın kadın geldi.

Sarışın kadını teşhis edebilir misiniz?

FT: Adını bilmiyorum. Ama iki kapı ötede oturduğunu biliyorum.

14 numara. Kalp cerrahı ve karısıyla birlikte.

Bu o mu? Kayıt için Bayan Tripp'e Josephine Mullen'in bir fotoğrafını gösteriyoruz.

FT: Evet. İşte bu.

Ne giydiğini söyleyebilir misiniz?

FT: Size ne giydiğini gösterebilirim. Elimde fotoğraflar var.

POLİS: Kayda geçmesi açısından Bayan Mullen'in ne giydiğini kendi kelimelerinizle tarif edebilir misiniz?

FT: Evet. Siyah deri bir ceket, büyük bir eşarp ve dar bir elbise giyyordu. Ve botlar. Renkli botlar. Topuklu.

Botların üzerinde herhangi bir süsleme mıydı?

FT: Evet. Vardı. Bir çeşit püskül.

Teşekkür , Bayan Tripp. Bayan Mullen'ı akşam 8'de Fitzwilliams'ların evinin dışında gördünüz. Tanık olduklarınızı anlatabilir misiniz?

Evet. Köyde bir taksiden inmişti. Nefes nefese kalmıştı. Tepeye doğru çok hızlı yürüyordu. Neredeyse koşuyordu. Kendi evinin önünde durdu ve döndü, yolun diğer tarafında bir şey arıyor gibiydi. Sonra yavaşladı, Tom Fitzwilliam'ın evine doğru yürüdü ve eli zilin yanında bir dakika durdu. Sonra çantasından telefonunu ve ona baktı. Sanki birini çağırmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu ama bundan vazgeçti. Tom'a baktı

Fitzwilliam'ın pencerelerine baktı ve sonra arkasını kendi evine gitti. Elbette onun da onlardan biri olduğunu hemen anladım. Belli ki toplantıya davet edilmişti ama bir nedenle kapıyı çalmaktan vazgeçmişti. Belki de Tom Fitzwilliam'ın arabasının orada olmadığını fark etti ve beklemeye karar verdi.

Yani Tom Fitzwilliam'ın arabası akşam 8'de orada değil miydi?

FT: Hayır. Değildi. Ben de birkaç dakika gelmesini bekledim. Sarışın kadın belli ki onun orada olmasını bekliyordu. Sonra aklıma geldi: Çocukken Melville Heights'ta yaşayan bir arkadaşım vardı.

Pembe ev olan 3 numarada oturuyordu. Oyun oynamak için sık sık yanına giderdim ve evinin arkasında bir tür gizli bahçe vardı.

Küçük bir ormanlık alan. Bütün evlerin arka kapılarından oraya giriş vardı. Ve tepenin altından, telefon hemen arkasından oraya giden bir patika olduğunu hatırladım. Ve birden fark ettim ki, eğer hepsi bir araya geliyorsa, ön kapıdan içeri girmeleri pek mümkün değil, istediğiniz kadar cesur olun. Ve düşündüm ki, bahse girerim sarışın kız da böyle yapacak. Evine doğru gidecek ve arkadan dolaşacak. Fotoğraf makinemi aldım ve ormanlık alanın girişine doğru yürüdüm ve artık gerçekten çok karanlıktı. Pek bir şey göremiyordum. Ama önümde bir şekil gördüm.

evlerden birinin arkasından çıktım. Beni görmemeleri için gölgelerin arasına saklandım.

Polis: Peki bu kişinin hangi evden gördünüz mü?

FT: Sarı evdi. Tom Fitzwilliam'ın eviydi.

Peki bu kişi Tom Fitzwilliam'ın evinden ayrıldıktan sonra nereye gitti?

FT: İki kapı aşağı yürüdüler. Mavi evin arka tarafına.

Kalp cerrahının evi.

POLİS: Bu kişiyi hiç tanıdınız mı?

FT: Sarıışın kadındı. Bana az önce fotoğrafını gösterdiğin kadın. Başka kim olabilir ki?

Fotoğraf makinenizin yanınızda olduğunu söylediniz. Bu kişinin fotoğrafını çekebildiniz mi?

Evet. . Sadece bir tane. Korkarım çok bulanık. Görmek ister misiniz?

Evet, Bayan Tripp, isteriz.

OceanofPDF.com

24 Mart

Mutfak zemini kanla kaplıydı. Freddie'nin annesi kanlar içinde yüzüstü yatıyordu. Freddie'nin babası kanlar içinde oturmuş ağlıyor, sallanıyor ve inliyordu.

'Freddie,' dedi garip, kalın bir sesle. Annen! O..'

Ayağa kalktı. Elleri kan içindeydi. Giysileri yapış yapıştı. Yanaklarında gözyaşlarının aktığı kanallarla birlikte kan vardı.

"Baba," dedi Freddie usulca. "Ne yaptın sen?"

Tanrım, Freddie, ben yapmadım! Bunu ben yapmadım! Bunu başka biri yaptı! Babası elinin tersini burnunun altından geçirdi ve yüzünde bir kan şeridi daha bıraktı.

'Öldü mü? Annem öldü mü? Midesi iyice sıkışmıştı. Hasta olmak istiyordu. Çığlık atmak istiyordu. Annesinin uyanmasını ve ölü olmayı bırakmasını istiyordu.

"Evet. Babası büyük bir çığlık attı ve sesi boğuluyormuş gibi çıktı. 'Evet, öyle. Ve bakın! Elinde bir tomar kağıt tutuyordu, fotoğrafların büyük kağıt çıktıları. "Bunlar cesedinin üzerine bırakılmış. Anlamıyorum!"

Freddie neye baktığını anlamadan önce bir iki dakika onlara baktı. Bunlar onun fotoğraflarıydı. Jenna'nın. Ve Bess'in. Onlara uzun zamandır bakmamıştı ve bu boyuta getirildiğinde müstehcen, kaba ve çarpık görünüyorlardı.

"Onlar benim," dedi, sesi küçük ve zayıftı. "Ne demek istiyorsun?"

'Yani, o fotoğrafları ben çektim. Bilgisayarımdaydılar.'

"Bilgisayarında...?" Babası şaşkın görünüyordu. "Onları sen mi çektin?"

Başını salladı. "Özür dilerim," dedi. "Sadece tuttuğum bir günlüktü. Adı *Melville Papers*'dı. Mahalle hakkında. Sadece yapılacak bir şeydi. Öyle olması gerekmiyordu-'

"Fred," diye araya girdi babası. 'Bunlardan kurtulmalıyız. Polisi aramam gerek. Ve bunların hepsi gidene kadar polisi arayamam. Parçalanmadan. Anladın mı?'

Başını salladı.

'Ve bunu yapman gerekecek çünkü senin ellerinde kan yok ama benim var. TAMAM MI?'

Freddie on dakika boyunca hiç konuşmadan, sistematik bir şekilde kâğıtları parçalayıcıya yerleştirdi.

"Aferin oğlum," dedi babası. "İyi çocuk.

Sanki annesi orada değilmiş gibiydi. Sanki ölmemiş, yerde, böbrek şeklinde büyük bir kan gölünün içinde yatmıyormuş gibi. Sanki beyni onun için gerçekliğin bir parçasını kesip çıkarmıştı. Ve sonra, bütün kızları öğütücüye sonra, babası tekrar mutfığa baktı. Terliyordu; saçları alnına yapışmıştı. "Tamam, şimdi polisi arayacağım." dedi. Ve ne olursa olsun, geldiklerinde fotoğraflar hakkında hiçbir şey söyleme. TAMAM MI?

Başını salladı. Şimdi her şeyi anlamlandırıyordu. Birisi annesini öldürmüştü. Ve bu her kimse, dosyalarına girenle aynı kişiydi. Ama dosyalarına girenin babası olduğunu düşünmemiş miydi? Bu durumda annesini babası mı öldürmüştü? Öldürmüş olabilir. Gerçekten olabilirdi. Kendini öldüren kız. Ailesinin odasından gelen sesler. Çürükler.

Babası annesini öldürmüş olabilir.

Polisi beklemek için koridorda oturdular. Hâlâ taze boya kokuyordu. Annesini düşündü, sadece iki hafta önce Alfie Butter'la mutfakta gülüyordu. Onu öldüren Alfie Butter mıydı? Bir an için annesini öldürenin Alfie Butter olmasını her şeyden çok diledi. Ya da belki Joey'di. Kırmızı Çizmeler. Evet, diye düşündü. *Evet*. O yapmış olmalı. Babası değil. Hep etrafta dolaşırdı. Sarhoşken babasını öpmeye çalışmıştı. Buraya gelip evlerinin fotoğraflarını çekmişti. Bunu bilerek yapmıştı, böylece eve nasıl gireceğini biliyordu. Babasına takıntılıydı ve ona sahip olabilmek için annesinin ölmesini istiyordu. Tabii ya. Bu çok açıktı. Babasının annesini öldürmüş olmasına imkân yoktu, hiçbir şekilde.

Babasından kaçtı. Babası dedi ki, Nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yere," dedi. "İşemeye.

'Hiçbir şeye dokunma. Ne yaparsan yap. Burası bir suç mahalli. Lütfen hiçbir şeye dokunmayın.'

Odasına koştu ve masasının ortasındaki küçük çekmeceyi açtı ve parmakları, Kırmızı Çizme Salı günü burada evin fotoğrafını çektikten sonra sahanlıkta bulduğu süet püskülün yumuşak kıvrımını buldu. Püskülü avucunun içinde kavradı ve aşağıya götürüp mutfak kapısının aralığında içeri bıraktı.

Sonra babasının yanına oturdu, elleri kucağında sımsıkı birbirine kenetlenmiş, *"Artık kim olduğunu bilecekler"* diye düşünüyordu. *Onlara yardım ettim. Artık annemi öldürenin kesinlikle babam olmadığını bilecekler. Onun yaptığını bilecekler.*

Kırmızı Çizme'ydi.

OceanofPDF.com

KAYDEDİLMİŞ RÖPORTAJ

Tarih: 25/03/2017

Konum: Trinity Road Polis Karakolu, Bristol BS2 0NW

Tarafından yönetildi: Somerset & Avon Polisi'nden Memurlar

Bayan Mullen. Bristol Harbour Hotel'de Bay Fitzwilliam ile görüşmenizden sonra tam olarak neler olduğunu bize tekrar anlatabilir misiniz? O gittikten sonra?

Hazırlandım. Aşağı indim. Bir taksiye bindim. Eve gittim. Neredeyse Tom'un kapısını çalacaktım-

Ama sen .

JM: [Başını sallar.]

POLİS: Lütfen evet ya da hayır diye cevap verin.

JM: Hayır. Yapmadım.

Neden oldu?

Gerçekten bilmiyorum. Tom henüz dönmemişti ve belki Nicola ile konuşabilirim diye düşündüm.

Peki ne söylemeyi planlıyordunuz? Bayan Fitzwilliam'a mı?

JM: Ne diyecektim bilmiyorum. Endişelendim. mi?

JM: İkiisi için de endişeleniyordum

Peki neden onlar için endişelendiniz?

Çünkü. Tom'un oteldeyken söylediği şeyler yüzünden.

Ne tür şeyler?

İlişkileriyle ilgili şeyler. Kötü niyetliydi. Kapana kısılmış hissediyordu. Kaçmak istiyordu.

Yani endişelendiniz - ne? Tom Fitzwilliam'ın karısına zarar verebileceğinden mi?

JM: [Sessizlik.]

Bayan Mullen. Soruya cevap verebilir misiniz?

JM: Evet. Sanırım. Ya da Bayan Fitzwilliam'ın ona zarar verebileceğinden.

Kocas ı mı?

JM: Evet. Karş ılıklı taciz içeren bir ilişkileri varmış gibi geldi. Biraz sado-mazoşist bir ilişki gibiydi. Sadist olan Nicola'ydı. Öyle görünüyordu - bilmiyorum. Tom geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaşmış gibiydi. İçimde çok kötü bir his vardı. Bunu açıklayamam. Tom eve döndüğünde orada olursam kötü bir şey olmasını engelleyebileceğimi düşündüm. Ama sonra düşündüm ve bunun beni ilgilendirmediğini *fark ettim*. Ben de fikrimi değiştirdim ve eve gittim.

Eve gittiğinizde ne yaptınız?

Bunları sana zaten anlattım. Eve gittim. Odama çıktım. Kocamla televizyon izledim.

Ve içeri girdiğinizde. Yukarı çıkmadan önce. Başka bir yere gittiniz mi?

Mutfığa . Kendime biraz su aldım.

Orada kimseyi gördünüz mü?

JM: Hayır. Orada kimse yoktu.

Dışarı çıktınız mı? Arka bahçeye?

JM: Hayır. Hayır, neden ben ...?

POLİS: Bayan Mullen - kayıt amacıyla Bayan Mullen'e 2198 numaralı fotoğrafı gösteriyoruz. Bu fotoğraf, sizin adresiniz olan 14 Melville Heights'taki hizmet odasının lavabosunun deliğ i. Gördüğünüz gibi, içinde büyük miktarda çamur izleri var. Ayrıca, yine hizmet odasında bulunan bu bahçe ayakkabılarının tabanlarında da ıslak çamur izleri var.

JM: Ben göremiyorum ...

POLİS: Yani evinizden biri Cuma gecesi, cinayetin işlendiğ i saatlerde bu ayakkabılarla dışarı çıktı.

JM: Ben değildim.

POLİS: Peki, sizce kim ?

Bunlar Rebecca'nın ayakkabıları. Bu yüzden onun olduğunu varsayıyorum.

Rebecca Mullen?

Evet. Baldız ım.

Bayan Mullen bütün gece evindeki ofisinde çalıştığ ını iddia ediyor. Evinde bir figür gördüğünü söyleyen bir tanığ ımız var.

Orada olduğunu iddia ettiği saatte penceredeydi. Ve siz eve geldiğinizde aşağıda olmadığını mı söylüyorsunuz?

JM: Hayır, ama-

Bayan Mullen. Şu ana kadar elimizde olan bu. Cinayet gecesi kurbanın kocasıyla birlikte bir otel odasında idiniz. Elimizde bu hafta Salı günü telefonunuzla çekilmiş, saldırganın Fitzwilliams'ların evine muhtemel giriş yolunu açıkça gösteren fotoğraflar var: kırık pencere. Başka bir tanığa ait, dün geceye kadar haftalarca Fitzwilliams'ların evini izlediğinize dair fotoğraflar var; Bay Fitzwilliams'a dokunduğunuz fotoğraflar var. Fitzwilliam'ın arabasını birden fazla kez kullanmışsınız. Dün gece giydiğiniz botların püskülü cinayet mahallinde bulundu; cinayet saatinde evlerin arkasında bir figürün olduğuna dair fotoğrafik kanıtlarımız var. Ve bu botların üzerinde, cinayet mahallinde bulunan çamurla eşleşen taze çamur var. Bayan Mullen, bu noktada bir avukat tarafından temsil edilme hakkınızı kullanmanızı şiddetle tavsiye ediyorum.

OceanofPDF.com

25 Mart

Jack!

Tanrım. Joey. Tanrıya şükür. oluyor? Hala orada mısın?' 'Evet!
Bir saattir beni sorguluyorlar!'

"Ne hakkında?

"Benim düşünüyorlar, Jack! Bana bir avukat bulmalısın!"

"Düşünüyorlar...?"

"Nicola Fitzwilliam'ı öldürdüğümü
düşünüyorlar!" "Ne! Ama bu...

Biliyorum. Bu delilik! Ama ellerinde çok fazla kanıt var! Botumdan bir
parça buldular. Cesedin yanında!"

"Ne?

"Hiç mantıklı değil. Ama oradaydı. Bana fotoğrafı gösterdiler.

Kanın içindeydi.'

"Joey-

Bana bir avukat bul Jack. Lütfen. en iyisi.' 'Alfie burada-'

Alfie ile konuşmak istemiyorum. Kimseyle konuşmak istemiyorum.
Sadece - çok korkuyorum, Jack. Çok korkuyorum!"

Jack iç çeker. "David Moffat'ı arayacağım. Birini tavsiye edebilir. Sadece
bana bırak. Ama, Joey. Dinle. Kimseye tek kelime daha etme. Tek bir
kelime daha. Avukat gelene kadar. Söz mü?"

Joey burnunu çeker. Söz veriyorum. Tanrım. Tabii ki söz veriyorum. Sadece birini
bul.'

Hat bir an için sessizliğe gömülür ve Joey kardeşinin panikle nefes
alışının ritmini dinler. Sonra şöyle der: "Artık gitmeliyim Jack. Seni çok
seviyorum. Seni çok ama çok seviyorum.

'Ben de seni seviyorum, küçük kardeşim. Kendine iyi bak.'

Sonra arama kesilir ve Joey, biri ahizeyi elinden alana kadar ahizeyi elinde gevşek bir şekilde tutar.

OceanofPDF.com

KAYDEDİLMİŞ RÖPORTAJ

Tarih: 25/03/2017

Konum: Trinity Road Polis Karakolu, Bristol BS2 0NW

Tarafından yönetildi: Somerset & Avon Polisi'nden Memurlar

İsminiz lütfen.

TF: Thomas Robert John Fitzwilliam.

Teşekkür . Ve tam adresiniz? TF: 16

Melville Heights, Bristol BS12 2GG

POLİS: Kurbanla olan ilişkinizi teyit edebilir misiniz?

Ben onun kocasıyım.

POLİS: Bay Fitzwilliam, dün akşam saat 18:00 ile 21:00 arasında tam olarak nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?

TF: Akşam 6 ile 7 arasında okuldaydım.

POLİS: Peki bu ifadeyi doğrulayacak herhangi bir tanık var mıydı? TF: Evet, birkaç tane. Bu sürenin çoğunda ofisimdeydim; kısa bir süre de personel odasında sosyalleşerek geçirdim. Ve binadan şu saatte ayrıldım

yardımcım Bay Kirk ile aynı zamanda. Arabalarımız yan yana park edilmişti.

Akşam 7'de Melville Akademisi'nden ayrıldınız mı?

Evet. Ya da hemen sonra.

Sonra?

TF: Sonra şehre gittim.

Tam olarak nereye gittiniz?

TF: Limana gittim ve arabamı Nelson Caddesi otoparkına park ettim. Sonra Bristol Harbour Hotel'e yürüdüm. Oraya yedi yirmi beş gibi vardım.

POLİS: Peki oraya gittiğinizde kimseyle konuştunuz mu?

TF: Hayır. Bir odaya çıkmak için asansöre bindim. POLİS: Oda numarasını hatırlıyor musunuz? Hayır. Hayır, hatırlayamıyorum.

Birinci kattaydı.

Odaya gittiğinizde ne yaptınız?

Kapıyı çaldım. Josephine Mullen açtı. Odaya girdim.

Sonra?

Onu öptüm.

Karşılık verdi mi?

TF: Evet, öyle. İlk başta. Ama sonra, çok hızlı bir şekilde, ikimizin de bu karşılaşma konusunda rahat hissetmediği ortaya çıktı. Bu bir hataydı. Ben de ayrıldım.

Saat kaçta oldu bu?

TF: Aşağı yukarı yedi kırk.

Nelson Caddesi'ndeki otoparka dönüp eve mi gittiniz?

TF: Bu doğru.

POLİS: Gecenin o saatinde yaklaşık on iki dakikalık bir yolculuk mu?

TF: Evet.

Polis: Yine de eve sekiz on yediye kadar gelmediniz mi?

TF: Kulağa doğru geliyor.

POLİS: 7.40 ile 7.30 arasında ne yaptığınızı açıklayabilir misiniz?
8.17'de mi?

TF: Araba kullanıyordum. Sadece etrafta dolaşıyordum. Kafamı toparlamaya çalışıyordum.

Yani kendinizi eve dönmeye hazır hissetmediniz? Karınızla
yüzleşmeye?

TF: Kesinlikle.

Bay Fitzwilliam. Eşinizle ilişkinizin biraz gergin olduğunu söylemek
doğru olur mu?

TF: Başkalarınınkinden daha fazla değil.

POLİS: Yani ilişkinizin muhtemelen fiziksel bir yönü olduğunu, belki de
zaman zaman normal evlilik söyleminin sınırlarını aştığını
söylemeyecek misiniz?

TF: Hayır. Ben öyle demezdim.

POLİS: Yani Bayan Mullen'a eşinizle sado-mazoşist bir ilişkiniz
olduğunu söylemediniz mi?

TF: Hayır. Hiç de değil.

Bay Fitzwilliam. Eşinizin göğsünde ve sırtında çok sayıda bıçak
yarasının yanı sıra boynunda da bazı morluklar vardı.

Morarma oldukça eski görünüyor, en az bir ya da iki hafta. Bu morarmayı açıklayabilir misiniz?

TF: Hayır. Bunun için bir açıklamam yok.

Polis: Yani çürükler sizin tarafınızdan yapılmadı?

TF: Hayır. Bildiğim kadarıyla

hayır. POLİS: kadarıyla mı? TF:

Hayır. Yani hayır. Öyle bir şey
olmadı.

Buna neyin sebep olmuş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?

TF: şekilde.

sorgusu için ilk kez getirilmiyorsunuz, değil mi Bay Fitzwilliam?

TF: [İç çeker.]

POLİS: Nisan 1997'de, öğretmenlik yaptığınız okulda öğrenci olan
Genevieve Hart'ın intihar ederek ölümü ile ilgili olarak Burton
Karakolu'nda sorgulandınız.

Evet. Bu doğru. Ama bunun ne ile ilgisi olduğunu anlamıyorum

-

POLİS: Ailesi, onunla uygunsuz bir ilişki yaşadığınıza dair ellerinde
kanıt olduğuna

TF: Ellerin kanıt yoktu. Ellerin bana karşı olan hislerine dair bazı
referanslar içeren bir günlük, tamamen normal ve uygun olan
karşılaşmalarımıza dair bazı süslü betimlemeler vardı. Başka bir
şey yoktu.

POLİS: O sırada bazı şüpheler vardı, değil mi, günlüğüne göre, intihar
ettiği yerde onunla buluşmayı ayarlamıştınız. Sizin orada
olmanızı bekliyordu.

TF: Hayır. Günlüğünde benimle buluşmak için bir anlaşma yaptığına
dair hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu. Bir tür anlaşmadan
bahsetmiş ve ailesi de bunun benimle olduğunu düşünmüş. Ama
öyle değildi. Çok sağlam bir mazeretim vardı ve polis birkaç dakika
içinde gitmeme izin verdi. Ve tekrar ediyorum, bunların karımın
cinayetiyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum.

Sadece bir resim oluşturmaya çalışıyoruz Bay Fitzwilliam, tam bir
resim. Bayan Mullen bize hafta başında kendisine belirli bir yerde,
belirli bir saatte buluşmak için çok ani ve özel bir davette
bulunduğunuzu söyledi. Buluşmak için - ya da en azından
konuşmak için

- seks yapmak. Bu bir davranış kalıbını gösteriyor, Bay Fitzwilliam. Hepsi bu kadar.

Genevieve Hart'la seks için buluşmayı ben ayarlamadım. Onunla buluşmayı ben , nokta.

POLİS: Peki sizce kim yaptı?

TF: Üzgünüm memur beyler, gerçekten üzgünüm ama Genevieve Hart hakkında daha fazla soruya cevap vermeye hazır değilim. Daha fazla yok. TAMAM MI?

Tamam. Tamam. O zaman dün geceki olayların zaman çizelgesine geri dönelim. Akşam 8.17'de eve döndünüz. Sonra ne oldu?

TF: Kendimi eve bıraktım. Orada kimse yoktu. Karıma seslendim. Bütün hafta hastaydı ve önceki günü yatakta geçirmişti. Cevap vermeyince yatak odamıza çıktım. Orada da yoktu. Evin geri kalanını dolaştım, sonra aşağıya indim ve mutfak kapısını açtım... [Sessizlik.]

Sorun değil Bay Fitzwilliam. Acele etmeyin.

O da oradaydı. Nicola. Yerdeydi. Ölmüştü.

Herhangi bir hayati belirti olup olmadığını kontrol ettiniz mi?

TF: Evet. Evet, tabii ki gördüm. Ama öldüğü çok açıktı. Sadece ona bakarak. Kan miktarı. Yani, bir süre önce ölmüş olmalıydı.

POLİS: Aslında Bay Fitzwilliam, adli tıp raporu ölüm saatinin yaklaşık olarak akşam 7 ile 8.30 arasında olduğunu gösteriyor.

TF: Öyle mi?

Evet. Öyle. Şimdi de acil servisi aramanıza geçelim. Bay Fitzwilliam, saat 8.17'de dönüşünüz ile 8.40'ta telefon görüşmesi yapmanız arasında ne yaptığınızı söyleyebilir misiniz?

TF: Dediğim gibi, yukarı çıktım. Nicola'yı arıyordum. Ve ben... evet, tuvaleti kullandım. Bizim banyodaki. Orada biraz zaman geçirmiş olabilirim.

Yirmi dakika mı?

TF: Hayır, muhtemelen yirmi dakika değil.

Beş dakika diyelim mi? Ne dersiniz? Sonra aşağı indiniz ve karınızı buldunuz. Yani, 15 dakika sonra

acil servisi aradım. Lütfen o on beş dakika boyunca ne yaptığınızı açıklayabilir misiniz?

TF: ... Tanrım, bilmiyorum. Ağlıyordum. Şok halindeydim.

Evin içine geri döndüm, katili aradım, ipucu aradım. Bahçeye çıktım... [Ağlıyor.] ... Her şey bir bulanıklık gibiydi. On beş dakika gibi gelmedi. Öyle değildi işte.

Sonra?

TF: Oğlum geri döndü. Bir noktada. Ne zaman olduğunu gerçekten bilmiyorum. Sonra koridorda oturduk ve polisin gelmesini bekledik. Teşekkürler Bay Fitzwilliam. Sanırım burada bir ara vereceğiz.

OceanofPDF.com

Önceki akşam 218 Melville Köyü'ne girdiğinde, Jenna'nın kalbi yanıp sönen mavi ışıkları görünce çarpmaya başlamıştı. Otobüsün kapıları açıldığında içeri daldı ve Melville Tepeleri'ne doğru yukarı baktı: Şerit boyunca bir şerit ve nöbet tutan bir kadın polis vardı. 'Korkarım geçemezsiniz. Büyük bir olay oldu.

"Ne tür bir olay?

"Sana söyleyemem. Orada mı yaşıyorsun?" 'Hayır,' demişti. "Hayır, yaşamıyorum.

'Bu durumda bölgeden ayrılmanızı rica edebilir miyim? Araçlarımız için tam erişime ihtiyacımız var.

Yoldan geri dönüp evine doğru koştu. Annesi oturma odasında oturuyordu, bir elinde e-sigarası, diğerinde bir fincan çay.

"Anne! Jenna çantasını yere bırakarak onun yanına gitti. 'Orada neler oluyor? Melville Heights'ta.'

"Bilmiyorum. Neden?"

Mavi ışıklar var! Ve bir polis kordonu.'

"Şey," demişti annesi, "daha önce oradaydım. Yaklaşık yarım saat önce döndüm. Ben ayrıldığımda hiçbir şey olmamıştı.

"Orada ne yapıyordun?" "Onu izliyordum.

"Kim?

Tom Fitzwilliam. Büyük bir toplantıya ev sahipliği yapması gerekiyordu. !

"Hepsi-? Durmuştu. 'Sen hiçbir şey yapmadın, değil mi anne? Bana hiçbir şey yapmadığını söyle?'

"Ne? Tabii ki hayır. Ne yapmış olabileceğimi düşünüyorsun?' 'Hiçbir şey. İçini çekti. 'Hiçbir şey. 'Tabii ki yok.

Ertesi sabah tüm haberlerde. Melville Heights'da bir cinayet. Tom Fitzwilliam'ın karısı. Mutfağında otuzdan fazla kez bıçaklanmış. Kocasını sorgulanmak üzere tutuldu. Şehirdeki Bristol Harbour Hotel'in bir çalışanı, Bay Fitzwilliam'ın bir gece önce, Josephine Mullen adındaki sarışın bir kadından hemen sonra bir otel odasına giriş yaptığını ve şimdi de sorgulanmak üzere tutulduğunu söyledi. Yerel şok içindeydi.

Jenna pijamalarının içinde bağdaş kurmuş haberleri izliyor. Annesi de yemek masasında oturmuş izliyor.

"İşte," diyor annem. 'Gördünüz mü! Şimdi hepsi ortaya çıkacak. Her şey ortaya çıkacak. Karısını öldürdü. Muhtemelen çok şey bildiği için. Keşke beni daha önce dinleselerdi. Keşke.'

Jenna'nın başı dönüyor. Bay Fitzwilliam. Genevieve Hart. İki kapı aşağıdaki kadın. Bay Fitzwilliam. Genevieve Hart. İki kapı aşağıdaki kadın. Hepsini birbirine bağlayan bir şey var: olduğunu biliyor. "Anne," diyor, "dün gece orada tam olarak ne yaptığını bana tekrar anlatır mısın?"

"Sana söylemiştim. İzliyordum."

"Ama hiçbir şey görmediniz?"

Hayır. Ben bir şey görmedim. Sadece sarışın kadın eve geliyordu. Birkaç dakika sonra da onu evlerin arkasındaki gizli yolda gördüm.

"Sarışın kadın mı?"

"Evet. Bak, bir fotoğraf çektim..." Annesi çantasından fotoğraf makinesini çıkarıp açıyor. "İşte," diyor, "pes edip eve dönmeden önce son fotoğraf bu."

Kameranın arkasını Jenna'ya doğru çevirir. Jenna kamerayı ondan alır ve yakınlaştırma düğmesine basarak gri, yeşil, kahverengi ve siyahın birbirine karışmış lekeli kütlesine bakar. Arkada bir figür vardır, gölgeli ve belirsiz, gözleri uzaktaki flaşın etkisiyle iğne ucu kadar kızarmıştır. Kişinin ne renk saçları olduğunu, hatta cinsiyetini bile görmek mümkün değil. Ama flaş figürde başka bir şey daha yakalamış: tam ortada beyaz bir ışık sıçraması. Jenna onu yakınlaştırır ve sonra tekrar uzaklaştırır. Bu bir düğme, tek bir büyük boy düğme. Yakın zamanda bir yerlerde böyle düğmeli bir ceket görmüştü; tanıdığı biri giymişti. Ve sonra bir anda hatırlar. Freddie'nin ona gösterdiği fotoğraftaki kadın, annesiyle konuşan kadın. Büyük, siyah bir palto giyiyordu.

Hamile yumrusunun hemen üstünde büyük bir düğme vardı. Buz Jenna'nın kalbine saplanır.

"Anne," diyor, "Bay Fitzwilliam'ın karısını öldüren kişinin bu olabileceğini biliyorsun.

Annesi kamerayı Jenna'dan geri alır ve ekrana bakar. "Ama - Bay Fitzwilliam karısını öldürdü.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü - başka kim olabilir ki?"

"Anne," diyor Jenna. "Karakola gitmemiz gerekiyor. Onlara ne gördüğünü anlatmalısın. Ve onlara bu fotoğrafı göstermelisin. Hemen şimdi.

OceanofPDF.com

Joey gözlerini kapatır ve kendini düşünmeye zorlar. Tüm bunların mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Avukat gelmeden önce bunu kafasında netleştirmesi gerekiyor.

Düşün, diye tıslıyor kendi kendine, .

Birisi ona kağıt bardakta bir fincan çay getirmiş. Tadı otomat makinesinin içi gibi. O kadar hızlı içiyor ki ağzı haşlanıyor. Ama umurunda değil.

Düşün, Joey, .

Bir an sonra ellerini masanın üzerine indiriyor, onu izlemekle görevli kadın polis memurunun hafifçe sıçramasına neden olacak kadar sert bir şekilde.

Tabii ya. Tom Fitzwilliam Nicola'yı öldürdü! Tabii ki öldürdü! Onu o otele kasten götürmüştü. Hepsi bir tuzaktı. Oğlunun dışarıda olacağını biliyordu ve bu yüzden onu suç ortağı yapmak için oraya götürmüştü, böylece püskülü onun çizmesinden alabilirdi. Ya da belki de çoktan almıştı? Belki de arabasında düşmüştü? Belki de bütün planı o zaman yapmıştı? Sonra otelde büyük bir üzgünüm numarası yapmış ve gecenin karanlığında ortadan kaybolmuş, sonra da bir yere park edip onun eve dönmesini beklemişti. Yoksa neden orada olmasındı ki? Otelden ondan beş dakika önce ayrılmıştı. Ve sonra evlerin arkasından gizlice geçip arka kapıdan içeri girmiş ve ...

İnliyor.

Bahçe ayakkabıları.

Bahçe ayakkabılarını bir avukata nasıl açıklayacaktı?

Tom onun evine gizlice girip Rebecca'nın ayakkabılarını almazdı. Kırmızı bir ringa balığı olarak bile. Arka kapı her zaman kilitliydi ve çift kilitliydi. Ayrıca ayakları çok büyüktü.

Birisi bahçe ayakkabılarını giymiş ve durulamıştı. Jack dün gece çalışıyordu ve bunu yapanın Alfie olması mümkün değildi, geriye Rebecca kalıyordu. Ama bütün gece odasında olduğunu söylemişti. Hatta biri onu orada grmşti.

Ve bunu düşünürken zihninde bir görüntü belirdi, suyun üzerindeki güneş ışığı kadar parlaktı. Bir gece önce birinci kat sahanlığına dönerken, elinde bir bardak, önceki saatin olaylarıyla başı dönüyor, Alfie'yi göreceği için gergin, kendini toparlıyor, sınırlarını yatıştırıyor, kendini normalleştiriyor, merdivenlerden yukarı çıkmadan önce son bir nefes almak için bir an duraklamış ve Rebecca'nın ofisinin kapısındaki küçük boşluktan kısa bir bakış atmış ve puslu, şaşkın bir an için neden Jack'in gerçek boyutlu kartondan kesilmiş halini pencereye taşıdığını merak etmişti.

OceanofPDF.com

DC Rose Pelham Melville Heights 14 numaranın önünde duruyor. Ona patronu Dedektif Philip Makin eşlik ediyor. Bu onun Melville Heights'a ilk ziyareti. Dün gece ilk çağrı geldiğinde Bangor'daki ailesini ziyaret ediyordu ama ilk fırsatta geri döndü. Rose gizliden gizliye memnun. Basit bir uxoricide gibi görünen olay - kocası kurbanın kanıyla kaplanmıştı, eve gelişle acil servisi arayışı arasında yirmi dakika vardı, yarı yaşındaki sarışın bir kadınla ilişkisi vardı, karısıyla arasında sado-mazoşist bir ilişki olduğuna dair söylentiler vardı - son birkaç saat içinde birdenbire çok daha karmaşık bir hal almıştı. Philip Makin teşkilattaki en deneyimli dedektiftir. Onu derinliğine geri getirecektir.

On dört Melville Heights çekici bir mavi evdir. Zemin ve birinci katta belirgin cumbaları ve üst katlara uzanan, içinden bir merdivenin ana hatlarının görülebildiği bir vitray paneli vardır. Yandaki ev karmin kırmızısı ve düz cepheli, şu anda boş, sahipleri bir yıllığına San Francisco'ya geçici görevle gitmiş. Onun yanındaki 16 numara, Fitzwilliam'ların evi, hâlâ plastik şeritle çevrili, mavi ışıklar hâlâ dışarıda park etmiş iki ekip arabasından tembelce yanıp sönüyor. Rose 14 numarayı zaten ziyaret etmişti; bu sabah erkenden Josephine Mullen'ı sorgulamak ve evin arka tarafındaki girişi incelemek için gelmişlerdi. Josephine Mullen'ın kardeşi tarafından içeri alınmıştı: Jack Mullen, uyku sersemi ve çocuksu bir yakışıklılığa sahipti, kelimelerle anlatılamayacak kadar çekiciydi. Josephine'in giyinmesini beklerken ona parlak, gürültülü makinesiyle bir cappuccino yapmıştı. Hatta onun için üzerine çikolata tozu bile serpmişti.

"Biliyor musun," demişti, mutfak masasının üzerinden yumuşak, gök mavisi gözleriyle ona ciddiyetle bakarak, "kız kardeşimin bununla bir ilgisi olmasına imkân yok. Demek istediğim, o gerçekten de dünyanın en tatlı, en nazik, en sevimli insanıdır. Gerçekten.

Ah, ona inanmayı ne kadar da istemişti.

Ama şimdi, birkaç saat sonra, kapı bir kadın tarafından açılıyor. Onlara göz kırpmıyor. "Merhaba?"

Merhaba, iyi günler. Bayan Rebecca Mullen? Ben DC Rose Pelham ve bu da meslektaşım DI Philip Makin. Bir dakikalığına içeri gelebilir miyiz?"

"Elbette," diyor. Parmakları kapının kenarına sıkıca kenetlenmiş. Yavaşça serbest bırakıyor. "Lütfen içeri girin."

"Harika. Ayaklarını silerler ve kadını evin içine kadar takip ederler. Merdiven dramatik bir şekilde sola doğru kıvrılıyor ve vitraydan gelen ışık renkli su birikintileri halinde soluk deniz çimi merdiven yolluklarına düşüyor. Sol tarafta bronz ve fildişi renginde antika bir portmanto paneli vardır. Rose onlar geçerken hızlıca tarıyor. Aradığı şeyi buluyor ve saklıyor. İleride, bu sabah erkenden oturup Bay Mullen'in kapuçinosunu içtiği mutfak, solda ise geniş bir oturma odası var. Bayan Mullen mutfaka seslenir, "Jack, polis yine burada."

Jack Mullen gri tişörtü ve koyu renk kot pantolonuyla, artık daha az kırıxık bir halde görünür. Endişeyle gülümsüyor. "Kız kardeşim iyi mi?" diyor. "Avukat orada mı? Gitmesine izin veriyor musunuz?"

Henüz değil Bay Mullen. Avukatı yaklaşık bir saat önce geldi; her ikisiyle de kısa bir sohbet ettik ve işler yoluna girmeye başladı. Artık çok uzun sürmez.'

"Güzel," diyor. "Tanrı'ya şükür. Onunla telefonda konuştuğumda sesi çok korkmuş geliyordu."

"Buraya oturalım mı Jack?" diyor Bayan Mullen, oturma odasını işaret ederek.

"Hayır," diyor Jack, oldukça kararlı bir şekilde. 'Hadi mutfakta oturalım. Orası daha rahat.'

Rahat, diye düşünüyor Rose. Bir cinayet soruşturmasının ortasında çok sık duyabileceğiniz bir kelime değil.

Jack onlara kahve ikram eder ama saat kahve içmek için çok geç olduğundan Rose onun yerine bir bardak su ister. Jack ve Rebecca masanın bir tarafında uzun bir bankta oturmaktadır. Rose ve Philip ise diğer taraftaki soluk keten döşemeli sandalyelere otururlar.

Rose, Rebecca Mullen'in yüzünü inceler. Jack Mullen'dan beklediği gibi biri değildir. Jack katı, sıcak ve neşeliyken, Rebecca soğuk, solgun ve gergindir. Hamile karnının üzerine lacivert bir gömlek elbise giymiş ve kumaş kemerini karnının hemen üzerinden bağlamıştır. Koyu renk saçları bir yandan ayrılmış ve düz kahverengi bir lastikle arkadan bağlanmıştır.

Yüzük. Boynunda bir alyans ve bir madalyon var. Solgun ellerini masanın üzerinde kavuşturmuş oturuyor ama Rose bale pompasının masanın ayağına *vuruşunu* duyabiliyor.

"Evet," diye söze başladı, önce Philip'e bakarak görüşmeye başlaması gerektiğini onaylattı. "Dün öğle yemeğinde Bayan Fitzwilliam'ın ziyaretiyle ilgili olarak bu sabah bana anlattıklarınızı Dedektif Makin'in de yararlanması için tekrar anlatabilir misiniz Bay Mullen?"

"Evet," diyor parlak bir sesle. "Tabii ki. Saat iki civarıydı. İşe gitmek için çıkmak üzereydim. Ve kapı çaldı. Açtım ve karşımda Bayan Fitzwilliam vardı. Biraz... Bilmiyorum. Biraz dağınık mı? Her zamanki gibi değildi. Grip olduğunu söyledi ama evden çıkmaya çalışıyordu. Bize bir hediye getirmişti.

"Ve hediyeği DI Makin'e gösterebilir misiniz?"

Evet, tabii. Bekle, burada olmalı. Evet. Arka kapının yanındaki rafta duran bir pakete uzanır ve ona uzatır. "İşte bu.

Krem rengi örgü bir battaniyenin iki ucunda tavşan olması gereken sarı ve mavi lekeler var, ancak Jack Mullen bunu ona daha önce açıklamasaydı bunu bilemeyebilirdi.

"Bebek için bir hediye olduğunu söyledi. Kendisi örmüş. Ördüğü ilk şey olduğunu söyledi ve biraz amatörce olduğu için özür diledi.

"Ve Bayan Mullen - bu karşılaşma sırasında siz de orada mıydınız?"

"Evet. Başını salladı. "Evet, . Jack beni ofisimden çağırdı.' "Ve sen koridordaydın?"

"Evet," diyor Jack. "Hepimiz koridordaydık.

"Bayan Fitzwilliam'ı içeri davet etmediniz mi?"

"Hayır," diyor Jack, başını sertçe sallayarak, boğazına bir hıçkırık takılıyor. "Ve şimdi onu davet etmediğimiz için kendimi çok kötü hissediyorum. Sadece... hastaydı ve berbat görünüyordu ve Rebecca hamileydi ve ben de düşündüm ki

... düşündük... Her neyse, onu içeri davet etmedik. Hayır.' Burnunu çekti ve Rose onun gözlerindeki yaşları gördü.

"Yani paketi teslim etti. Sonra ne oldu?"

Ona bol bol teşekkür ettik. Ona bu gece ailesinden bolca ilgi göreceğini umduğumu söyledim. Bunun pek mümkün olmadığını, kocasının işte geç saate kadar kalacağını ve oğlunun ilk okul dansına gideceğini söyledi. Bir süre bunun hakkında konuştuk. Bir kızı nasıl götürdüğünü ve kızın ne kadar heyecanlı olduğunu.

bununla ilgiliydi. Bir ara bizi akşam yemeğine davet etmeleri gerektiğini söyledi. Sonra da çekip gitti.

"Peki sonra?

"İşe gittim.

"Ya Bayan Mullen? Siz ne yaptınız?"

"Ofisime geri döndüm. İşime devam ettim." "Peki işin neydi?"

"Bir muhasebe firmasında sistem analistiyim.

"Ah, yani teknoloji meraklısı mısın?"

"Benim kuşağımdaki çoğu insandan daha fazla değil.

"Ve Bay Butter, kayınbiraderiniz. Annesini ziyaretten eve saat yedi gibi döndüğünü söylüyor. Onu gördünüz mü ya da döndüğünü duydunuz mu?"

"Hayır.

Ve baldızınız Josephine Mullen. Saat sekiz gibi döndüğünü söyledi. Döndüğünü gördünüz mü ya da duydunuz mu?"

"Yine hayır. Saat dokuzaya kadar ofisimdeydim, o sırada tepeden gelen siren seslerini duydum'.

Rose nefesini tutmuş, yoldaki keskin virajda sorgulamaya hazırlanıyor. Not defterine bakar, gülümser, tekrar yere bakar ve boğazını temizler. "Baldızınız Bayan Mullen, dün gece saat sekizi on geçe yukarı çıktığında, kocanızın gerçek boyutlu bir karton maketini ofisinizin cumbasına taşıdığınızı fark ettiğini söyledi.

Bir parça sessizlik var.

"Ne?"

"Dün gece ofisinizin kapısının önünden geçerken, kocanızın kartondan yapılmış bir maketinin ofisinizin bir köşesinden cumbaya taşındığını fark etti.

"Hayır," diyor Rebecca. "Hayır. Bu yanlış.

Rose nefes alır ve gülümser. "Sakıncası var mı?" diyor. "Hızlıca bir göz atabilir miyiz?"

"Elbette," diyor Rebecca. "Lütfen yap.

Hamileliği bu kadar ilerlemiş bir kadın için merdivenleri hafifçe çıkıyor. "İşte. Evindeki ofisinin kapısını iterek açtı. Masası duvara bakıyor, diğer duvarda küçük bir kanepe ve bir sürü raf var. Rose bakışlarını odanın içinde gezdirerek burada bulmayı umduğu eşyaları inceledi. Masanın üzerinde, uzun siyah saçlı, gülümseyen bir genç kızın fotoğrafı duruyordu.

saçları, kolu bir Border Collie'ye sarılmış. Köşede Jack Mullen'ın kesilmiş bir resmi var. Rose cumbalı pencereye doğru ilerler. Buradan Aşağı Melville Köyü'nün neredeyse tamamını görebilmektedir. Ayrıca Fitzwilliams'ların evinin aynalı bölmesini de görebilmektedir. Bayan Tripp'in dün gece çalılıkların arasında oturup Melville Heights'taki evleri seyrettiği yere bakar, sonra da Rebecca'nın masasına ve masanın altına düzgünce sıkıştırılmış sandalyesine göz atar.

"Teşekkür ederim Bayan Mullen, bu harika.

Merdivenlerin dibinde Rose duraklar. "Bu sizin ceketiniz mi Bayan Mullen?" diye soruyor ve yakasında hâlâ koyu kırmızı bir eşarp bulunan uzun siyah yün paltoyu işaret ediyor.

"Evet," diyor, nefesi neredeyse kesiliyor, ama tam olarak değil, hecede duyulmuyor.

"Sakıncası yoksa," diye soruyor, "bizim için dener misin? Jack bir adım öne çıkar. "Ee, pardon?"

"Sadece bir soruşturma hattını ortadan kaldırmak için yapmamız gereken bir şey. "Bir soruşturma hattı mı? Karımın ceketini mi?"

"Eminim önemli bir şey değildir, Bay Mullen. Sadece bir tanığın bahsettiği bir şey. Sadece ceketini görmemiz gerekiyor ve sonra soruşturmaya devam edebiliriz. Sakıncası yoksa?"

Jack ve Rebecca birbirlerine bakarlar. Jack omuz silerken Rebecca paltoyu kancadan alır ve Philip giymesine yardım eder. Rose paltoyu şişliğinin üzerinde bir arada tutan tek büyük düğmeyi aklına not eder. Philip'le kısa bir bakış alışverişinde bulunur ve sonra gülümser. "Harika," der parlak bir sesle. "Teşekkür ! Şimdi ikiniz için de uygunsa birkaç soru daha soracağım.

Mutfağa geri dönerler ve yerlerine otururlar.

"Dün geceyi bir an için bir kenara bırakıp epeyce geriye gidersek, Bayan Mullen, bize biraz 1997'deki olaylardan bahsedebilir misiniz? Burton upon Trent'te yaşadığınız zamanlardan?"

Bay Mullen tekrar dizginleri eline alır. "Pekala, tamam. Bundan hoşlanmadım. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Önce kız kardeşim, şimdi-"

Bay Mullen. Bunun tedirgin edici olduğunun farkındayım, ancak böyle bir soruşturmada, olası olmayanlar da dahil olmak üzere hiçbir soruşturma yolunu göz ardı edemeyiz. Bayan Mullen'ı sorgulamak için karakola götürebiliriz ama bu durumda bunu yapmamayı tercih ederiz. O yüzden izin verirseniz bu işi halledelim.

Kadın sözlerini geniş bir gülümsemeyle bitiriyor, adam da gülümsemelere karşılık vermek için yaratılmış bir adam olarak ona karşılık veriyor.

"Teşekkür ederim. Rebecca'ya geri döner. "Bayan Mullen, bunun sizin için konuşması zor bir konu olduğunu biliyorum ama 1997 yılında kız kardeşinize ne olduğunu bize anlattırsanız çok yardımcı oluruz. Lütfen.

"Nasıl

yapıyorsunuz...?"

"Sadece yapıyoruz.

"Ama bunun ... ile ne ilgisi var?

"Muhtemelen hiçbir şey. Ama bunu tartışmamız gerekiyor. Çok teşekkür ederim."

Rebecca Jack'e bakar, o da elini onun elinin üzerine koyar. "Şey, kız kardeşim kendini öldürdü.

"Peki kız kardeşinizin adı neydi?" "Genevieve. Viva. Viva Hart." "Peki neden kendini öldürdü?"

"Bilmiyoruz. Bir not bırakmamış. Ama okulda zorbalığa uğramıştı.

"Sanırım kendini öldürdükten sonra günlüğünü buldunuz?" "Evet.

"The İçindekiler . hangi led senin ebeveynler için Rapor bir . öğretmenlerini polise mi ihbar etti?"

"Evet.

"Peki o öğretmenin adı Tom Fitzwilliam mıydı?

Jack Mullen karısına bakmak için sertçe döner. Çenesi hafifçe aralıktır ve garip, nefessiz bir ses çıkarır.

Rebecca başını öne eğer. "Adının ne olduğunu bilmiyorum. Sadece İngilizce öğretmeni olduğunu biliyorum.

"Aileniz tarafından Burton İstasyonu'na getirilen kız kardeşinizin günlüğünün önemli sayfalarının kopyalarını gördük ve söz konusu öğretmenin adını açıkça belirtiyorlar. Tom Fitzwilliam. Sorgulama için getirildi."

Rebecca omuz silkiyor.

"Ve otuz beş dakika sonra suçsuz yere serbest bırakıldınız. Ve şimdi, yirmi yıl sonra, sen ve Tom Fitzwilliam yakın komşusunuz!

Rebecca kollarını yumruğunun üzerinde kavuşturur, vücut dili giderek savunmacı bir hal alır.

"Neresinden bakarsanız bakın tuhaf bir tesadüf. Sence de öyle değil mi?"

Jack dikkatini çekmeye çalışarak Rebecca'ya bakar ama Rebecca'nın bakışları masanın üzerinde, Rose'un not defterinin hemen sağındaki bir noktaya sabitlenmiştir.

"Bu bir tesadüf," diyor Rebecca. "Hem de çok.

"Hayalinizdeki eve taşındığınızda, ailenizin küçük kız kardeşinizin ölümünden sorumlu olduğuna inandığı adamdan iki kapı ötede olduğunuzu görmek sizi dehşete düşürmüş olmalı.

"Onun hakkında böyle düşünmemiştim," diyor, parmakları dirseklerinin etrafından elbisesinin kumaşını çekiştirirken. "Daha çocuktum. Ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Rose duraklar. "Peki ya ailen? Neredeler...?"

'Annem öldü. 2012 yılında öldü. Kanserden. Babam... Nerede olduğunu bilmiyorum. Radardan kayboldu. Kronik bir içki sorunu var. Uzak durmaya çalışıyor.'

"Yani, sadece sen mi varsın?

Evet. Sadece ben. Ve şimdi de Jack, tabii ki.' "Ve bir tane de yolda mı?

Rebecca şişliğine bakar ve gülümsemeye zorlar. "Evet," diyor. "Bir yolda.

"Ne zaman ?" "1

Mayıs'ta.

Rose sıkıca gülümser ve şöyle düşünür: *Lütfen, doğmamış bu çocuğun iyiliği için, tüm bunlar yanlış olsun, lütfen tüm bunlar hayalperest bir kadının ve onun aşırı hayalperest genç kızının saçmalıkları olsun. Bu sadece saçmalık olsun.*

"İzin verirseniz size bir fotoğraf göstermek istiyorum. Çantasından bir zarf çıkarır, içinden bir baskı çıkarır ve masanın üzerinden Rebecca'ya doğru kaydırır. Rebecca sağ işaret parmağının ucuyla dokunur.

"Bu fotoğraf dün gece saat 18:00'de, Tom Fitzwilliam'ın evine döndüğü saatlerde evinizin arka tarafında çekildi. Birinin Fitzwilliam'lardan uzaklaştığını ve evinizin arka tarafındaki kapıya döndüğünü gösteriyor. Tam şurada. Arka kapıyı işaret ediyor.

Rebecca onu kendine doğru çekiyor, bir saniye inceliyor ve sonra tekrar itiyor. "Kim o?

"Şey, evet, söylemesi zor, değil mi? Çok iyi bir çekim değil. Ama tam buraya yakından bakarsanız' - figürün ortasındaki parlak parlama noktasını işaret ediyor - 'dairesel bir şekil seçebilirsiniz. Büyük bir düğme gibi. Şu anda görüntüyü iyileştiriyorlar, böylece daha iyi bir fikir edinebiliriz.

Bu kişinin kim olduğunu önümüzdeki birkaç dakika içinde öğrenebiliriz. Ama şimdi bakınca, Bayan Mullen, bir fikriniz var mı?"

"Hiç," dedi. "Hem de hiç."

"Hayır," diyor Rose, fotoğrafı masanın ortasına bırakarak. "Hayır, bu yeterince adil. Tamam. Masayı kavırıyor ve Philip'e dönüyor. 'Sanırım şimdilik bu kadar? Sormak istediğin bir şey yoksa, Philip?"

Philip nefes alır ve parmaklarını lacivert kravatının üzerinde gezdirir. "Şey, gitmeden önce hızlıca halletmemiz gereken bir şey var Bayan Mullen. Okuma gözlüklerini takar ve tıpkı buraya gelirken arabada konuştukları gibi, biraz da hayal meyal defterine bakar. "Bayan Frances Tripp diye birini tanıyor musunuz?"

"Adını hiç duymadım."

"Köyün orada yaşıyor. Sanırım onunla bir ya da iki kez karşılaşmışsınızdır. Kendisine zulmedildiğini düşünen kadın o."

"Hayır. Kimi kastettiğinizi bilmiyorum."

"İşte, bu hanımefendi. Bayan Tripp'in bir fotoğrafını ona doğru kaydırır."

"Ah, evet," diyor, "evet. Sanırım onu buralarda görmüştüm. O biraz ..."

'Hayalperest. Evet. Bay Fitzwilliam'ın oğlunda ikisinin bir fotoğrafı var."

"Birkaç gün önce sokakta sohbet ediyordunuz."

"Evet. Evet, bunu hatırlıyorum."

"Ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Sadece tüm o çılgın şeylerden bahsediyordu, bilirsiniz. Onu takip eden insanlardan. Bu tür şeyler. Kapana kısılmış gibiydim. Kaçamadım."

Philip gözlüklerini çıkarıp parmak uçlarını masanın üzerine yayarak, "İşte bir şey" dedi. Bayan Tripp dün saat altı sularında sohbet odasındaki birinden Tom Fitzwilliam'ın bu akşam evinde tüm takipçileriyle büyük bir toplantı yapacağını ve kendisinin de gelip birkaç fotoğraf çekmesini söyleyen bir mesaj almış. Kadın Mold'da yaşadığını iddia ediyordu ancak IP adresini takip ettik ve aslında mesaj Melville bölgesinden gönderilmişti.

Rose, Rebecca'nın çenesindeki bir kasın hafifçe gerildiğini hissetti.

'Ve sanırım Bayan Tripp'in dün gece orada olması uygun oldu, çünkü bütün gece ofisinizde olduğunuzu açıklığa kavuşturabildi. Sizi orada gördüğünü iddia ediyor. Cumbanızda otururken. Tabii masanız değil, mi? Duvara karşı mı? Ve senin

Baldızınız saat sekiz sularında ofisinizin önünden geçerken bölmenizde kartondan bir kesik gördüğünü iddia ediyor.

"Ve bu. Arka yoldaki figürün fotoğrafına dokunuyor. "Eğer iddia ettiğiniz gibi ofisinizde masanızda oturmuyor olsaydınız, bu siz olabilirdiniz. Ceketinizin düğmesi, şişliğinizin üzerine giydiğinizde oldukça yukarıda duruyor. Bu ceketin düğmesi de öyle. Düğmeye tekrar vurur; sonra nefes verir ve sandalyesine yaslanır. 'Bayan Mullen, dün geceki hareketlerinizle ilgili bize söylemek istediğiniz bir şey var mı? Bize daha önce anlatmadığınız herhangi bir şey? Yardımcı olabilecek herhangi bir şey?"

Takip eden an tamamen sessizdir.

Jack Rebecca'ya bakar. "Bex," diye nazikçe ısrar eder. "Bex mi? Rebecca dikkatle sağ tarafa bakar.

"Bayan Mullen?" dedi Philip.

Sonunda Rose ve Philip'le yüzleşmek için döner. Bakışları siyah ve kararlıdır. "Neden" diyor yavaşça, "Nicola Fitzwilliam'ı öldürmek isteyeyim ki?"

Rose keskin bir nefes alır. İşte bu. İşin özü. Ağır hamile bir kadın neden gecenin karanlığında komşusunun mutfağına girip onu bıçaklayarak öldürsün? Kocasına karşı yirmi yıllık bir kini olsun ya da olmasın? Jenna ve Frances Tripp'in bu sabah ellerinde bir torba dolusu şaşırtmacayla karakola gelmelerinden beri kafasını kurcalayan soru buydu. Bu muammayı cevaplayacak şeyi bulmak için iki saatini elindeki her şeyi gözden geçirerek geçirmişti. Ve yaklaşık bir saat önce kafasına dank etti.

Jenna Tripp onlara Nicola Fitzwilliam'ın da doksanlı yıllarda Tom Fitzwilliam'ın okulunda öğrenci olduğunu, ancak birkaç yıl sonrasına kadar bir araya gelmediklerini söylemişti. Rose da Genevieve Hart'ın günlüğündeki sayfaları tekrar tekrar okumuş ve maruz kaldığı korkunç zorbalık kampanyasının anlatıldığı bölümlerde aynı isme tekrar tekrar rastlamıştı.

Nikki Lee elebaşı ve aynı zamanda kukla oynatıcısıydı; bir kenarda durmuş ve kölelerinin en kötü tacizi uygulamasına izin vermişti. Nikki Lee sigara ve erkek traş losyonu kokuyordu. Saçlarını ağartmış ve jilet gibi elmacık kemiklerini, hiç kıpırdamayan kaşlarını, kirli mavi buz parçaları gibi gözlerini ortaya çıkaracak şekilde yüzünü sıkıca kapatmıştı. Genevieve'in sırtına tekme atarken bile ellerini cebinden çıkarmıyordu. Genevieve'e öğretmen spermi koktuğunu söyledi. Saçına tükürdü ve

ayağının topuyla ovuşturdu. Genevieve'de klamidyaya olduğu dedikodusunu yaydı. Genevieve'in uçuğunun bir öğretmenin sikinden kapıldığına dair başka bir söylenti yaydı. Yardımcılarına Genevieve'in resim ödevlerini yırttırdı - bir keresinde bir aydır üzerinde çalıştığı annesinin saçının suluboya resmini yırtmıştı. Geceleri Genevieve'in evinin karşısındaki duvarda oturup elleri cebinde sigara içiyor ve onu izliyordu; varlığı bazen sadece yanan küçük kırmızı dairenin büyüyüp küçülmesiyle anlaşıyordu. Genevieve'e, kendisine olanları birine anlatırsa evcil köpeğini, ağzından çıkana kadar kışına bir iskele parçası sokarak öldüreceğini söyledi. Genevieve, Nikki Lee'nin onu her gün, her dakika nasıl izlediğini anlattı; Viva nereye giderse o da oradaydı. Bekliyor, izliyor, hakaret ediyor, çimdikliyor, tükürüyor, vuruyor, takip ediyor, nefret ediyor, yalan söylüyor, tekmeliyor, canını yakıyordu. Korkunç, acı dolu, akıl almaz bir yıl boyunca.

Rose okulu aramış ve Genevieve'in yıllığını e-posta ile göndermelerini istemişti. Birkaç dakika içinde göndermişlerdi. Rose nefes nefese eklentinin indirilmesini beklemişti. Ve işte oradaydı. Elindeydi. O ve Philip otuz saniye sonra Mullens'ların evine doğru yola çıkmışlardı.

Rose şimdi Rebecca'ya bakıyor, kalbi her şeyin korkunçluğuyla sızlıyor ve iç çekerek elini son bir kez çantasına sokup son bir fotoğraf çıkarıyor.

"İşte," diyor. "Benim için bu fotoğrafa bakar mısın? Rebecca'nın yüzünü izler, tepkisini bekler. "Bana bunun kim olduğunu söyleyebilir misin?"

"Evet," diye fısıldıyor Rebecca, "ben Nikki Lee.

Bu doğru. Nikki Lee. Kız kardeşinin zorbası. Onu intihara sürükleyen kız. Ve bunun başka kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Rebecca'nın gözleri yaşlarla dolmuştur. Boğazının arkasından yüksek bir ses çıkararak onları kendine çekmeye çalışıyor. Başını sallıyor.

Rose, Jack'in arka planda 'Aman Tanrım' diye mırıldandığını

duyar. "Bu Nicola Fitzwilliam," der Rebecca.

"Tanrım," diyor Jack Mullen. "Aman Tanrım.

"Doğru," diyor Rose nazikçe. "Doğru. Şimdi bize anlatmak ister misin Rebecca? Dün gece tam olarak ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Rebecca Mullen başını sallar. "Evet," diyor. "Sana her şeyi anlatacağım.

IV

OceanofPDF.com

26 Ağustos

Sevgili Bay Fitzwilliam,
GCSE sonuçlarımı dün aldım ve sadece sekiz GCSE aldığımı bilmenizi istedim! İngiliz Dili ve Edebiyatında 7. seviye ve Matematikte 6. seviye. İspanyolca'dan da B aldım! Her şey için teşekkür etmek istedim. Bana göz kulak olduğunuz için. Muhtemelen bana göz kulak olmanı hak etmediğim zamanlarda bile. Sosyal hizmetlerle her şeyi hallettiğin için. Bess ve annesiyle aramı düzelttiğin için. O birkaç ay orada yaşamak biraz sıkıcıydı ama yaz için babamla geri taşındım ve burada kendime ait büyük bir odam var, bu yüzden gerçekten güzel oldu. Annemin durumu iyi. Weston-super-Mare'de bir hastanede yatıyor ve ben, babam ve Ethan iki günde bir onu ziyarete gidiyoruz. Yazdan sonra ne olacak bilmiyorum. İstedğim altıncı sınıf için gerekli notları aldım ama Melville'e dönüp dönmeyeceğimden emin değilim. Bunu düşüneceğim.

Neyse, umarım iyisindir. Sana ve Freddie'ye olanlar korkunç. İkinizi de çok düşünüyorum. Weston-super-Mare'e yolunuz düşerse, gelip bir merhaba deyin. Seni görmek harika olur.

Sevgilerimle,
Jenna Tripp

OceanofPDF.com

Bebek ayaklarını tekmeliyor. Joey onları alır, ağzına götürür ve üfler. Bu, ayaklarını daha da sert tekmeleyen ve şaşkınlıkla Joey'e bakan bebeğin hoşuna gider.

Joey bezi bebeğin poposunun altından kaydırıyor ve bağlayıcıları şişkin göbeği boyunca bir araya getiriyor. Ardından bebeğin kollarını ve bacaklarını yumuşak sarı bir bebek bezinin içine sokuyor ve tüm düğmeleri ustalıkla bir araya getiriyor. Top haline getirilmiş bezi kokulu bir plastik torbaya sokar.

"İşte," diyor bebeğe. "Hepsi tamam.

Bebek ona tekrar gülümsüyor o da onu alt değiştirme minderinden alıp aşağıya taşıyor.

Bebeğin adı Eloise. Jack'ın kızı, Joey'nin yeğeni. On gün erken geldi ve şimdi dört ay altı günlük. Annesi gibi koyu renk saçları ve Joey gibi yeşil gözleri var. O mükemmel.

Jack bir saat sonra işten eve gelir. Her gün olduğu gibi Jack eve döndüğünde ve gözleri kızını bulduğunda yüzünün değiştiğini görür; huşudan yorgun bir sevince.

"İşte burada," diyor Joey, yumuşak bedeni kardeşine uzatarak. "İşte senin kızın.

Jack bebeği iki günlükken hastaneden geri getirmişti. En yakın anne-bebek ünitesinde yer yoktu ve Rebecca tek bir damla gözyaşı dökmeden bebeği bırakmıştı. "Ona Joey'nin bakmasını istiyorum," demişti, bebek bezlerini katlayıp bir çantaya koyarken. 'Dadı değil. Joey.

O ilk haftalar büyük bir şok olmuştu. Alfie, Rebecca'nın tutuklanmasından kısa bir süre sonra evden taşınmıştı. Bir gün boyunca polis tarafından sorgulandıktan sonra Joey'nin ona Tom Fitzwilliam'a olan saçma aşkını anlatmaktan başka çaresi kalmamıştı ve o da ona

Onu gerçekten sevmediğini anladığından beri iş yerinde öptüğü tüm kızlardan bahsetti. Alfie ağlamıştı; Joey rahat bir nefes almıştı.

Ve böylece kendini uzun, sessiz günler boyunca yalnız bulur. Bir zamanlar biraz sevimsiz bir otel gibi hissettiren ve şimdi sadece Jack ve Eloise ile yaşadığı yer gibi gelen bu büyük evde sadece o ve Eloise. Bazı günler yalnız hissediyor, bazı günler hissizleşiyor, bazı günler bir Ibiza sahil barına kaçıp kendini unutturana kadar içmek istiyor. Ama artık kendini işe yaramaz hissetmiyor. Kendi bebeğini istememişti; hatta bir başkasının bebeğini daha da az istemişti. Ama şimdi o bebek buradadır ve onu ilkel bir acıyla sevmektedir.

Rebecca bebeği ziyarete getirmemelerini istedi. Easthill Park'ta tutuklu bulunuyor. Kefaletle serbest bırakılmadı ve 3 Eylül'de hüküm giymesi bekleniyor. Bebeğini büyütmek için asla eve gelemeyecek. Joey, Rebecca'nın bir zamanlar kendisine bebek istemediği ve onu mutlu etmek için hamile kaldığı konusunda söylediklerini Jack'e hiç söylememişti. Hayatının en mutlu anları olması gereken bu anlara başka bir şeyin gölge düşürmesini istemiyordu.

Birkaç hafta önce, sabahın üçünde mutfak masasında viski içerken sormuştu ona; 'Neden o, Jack? Neden Rebecca? Cinayet olayı olmasa bile, neden onu seçtiğini hep merak etmişimdir.

Ve üzgün bir şekilde , 'Onu ben seçmedim. O beni seçti.'

Oradan başlamıştı. Tom'un Nicola hakkında söylediklerine çok benziyordu. Çoğu kadın hayatlarını mükemmel erkeği arayarak geçirirken, erkeklerin oturup seçilmeyi beklediklerini ve sonra da ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarını düşündü.

"Ama onu seviyordun, değil mi?

"Elbette. Hâlâ da öyle. Ama onu hiç tanımadığımı düşünmek dehşet verici. Küçük bir parçasını bile.

Joey bir hafta önce Tom'u kasabada görmüştü. Kot pantolon ve kısa kollu bir gömlek giymişti. Güneş gözlüğü takmış ve Russell & Bromley'den bir alışveriş çantası taşıyordu. Eloise'in bebek arabasında yanında oturduğu otobüs durağından onu izlemişti. Hâlâ bir duruşu vardı, kız tarafsızca gözlemlemişti, hâlâ belli bir havayla, belli bir élan'la alanı işgal ediyordu. Kısa bir an için kendisini Melville Heights'ın karanlık gölgelerinde, ellerinin vücudunu kendisine doğru çektiğini ,

Her şey çok sert, umutsuz ve çılgıncaydı. İçinden kısa süreli bir titreşim geçti. Parlak ve acil bir şey.

Ama sonra Bristol Harbour Hotel'deki , ağır yüzünü, omuzlarının çöküşünü, karnının yenik yuvarlanışını, başının tepesindeki incelme noktasından kafa derisinin soluk parlaklığını hayal etti. Vücudundaki korkunç izleri hatırladı, sanki uzanmış ve bir hayvan tarafından vahşileştirilmesine izin vermiş gibiydi. Nefesinin kalınlığını. Otel odasından çıkarkenki küçüklüğünü.

Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Hem de hiç.

Ertesi gün Joey, Eloise'i annesini ziyarete götürür. Ya da Jack'le birlikte Eloise bir şeylerden bahsedecek kadar büyüdüğünde ona Sarah Nine demeye karar verdikleri gibi. Gökyüzü yaz fırtınası bulutlarıyla kaplı, şemsiyesi yok ve eve gitmesi gerekiyor ama bir şey onu bugün buraya getirmiş. Hayatın devam ettiğine dair bir his. Bebekler size bunu yapar: sizi geleceğe savurup geçmişe bağlarken aynı zamanda tam da o ana sabitlerler.

Annemin mezarının üzerinde küçük bir lale demeti var, Ağustos sıcağında boğumlu ve kağıt gibi büyüyorlar. Toz pembe yaz güllerini onların yanına koyuyor ve poposunun üzerine oturuyor, bir eli arabanın iskeletinde, Eloise'i uyutmak için hafifçe sallıyor.

"Merhaba anne," diyor. "Benim. Eloise'i seni görmesi için getirdim. Ama uyuyor, o yüzden bugün ondan pek bir şey öğrenemeyeceksin. Evde işler yoluna giriyor. Ama Jack çok ama çok üzgün. Onu böyle görmek beni öldürüyor. Onun her şeyi koymasına, *beni* yoluna koymasına o kadar alışmıştım ki. Rollerimizi değiştirmemiz çok garip. Ama iyi oldu. Çaresiz çocuğu oynamayı bırakmam gerekiyordu ve Jack gibi bir kardeşe sahip olmak bunu yapmayı çok kolaylaştırdı. Buraya gelip size sürekli büyüdüğümü söylediğimi biliyorum ama eskiden yetişkin olmanın yetişkin işleri yapmak anlamına geldiğini düşünürdüm. Şimdi bunun doğru olmadığını, yetişkin olmanın evlenmek, akıllı daireler ve okuma gruplarıyla ilgili olmadığını, kendi eylemlerinin ve bu eylemlerin sonuçlarının sorumluluğunu almakla ilgili olduğunu biliyorum. Yani evet, oraya geliyorum anne. Kesinlikle başarıyorum, ben-"

Sonra arkasından gelen bir sesle durur. Nefesini tutuyor ve dönüyor. Bu bir adam, Stone Roses tişörtü ve savaş şortu giymiş orta yaşlı bir adam, gri saçları sarp bir yüzün etrafında dağınık kesilmiş, elinde bir demet kırmızı 99p Asda lalesi. "Selam bebeğim," diyor.

"Baba," diyor Joey.

"Anneme çiçek getirdim," diyor, diğer eline vurarak.

"Evet," diyor. "Ben de.

Gözleri arabaya gider. Onların gözyaşlarıyla dolduğunu görür. "Bu...?"

"Evet. Bu Eloise.

Başını sallıyor ve gözyaşlarını geri emiyor. "Vay canına," diyor. "Vay canına." "Uyuyor.

Tekrar başını sallar. "Onu uyandırmayın. Bir an için sessizliğe gömülürler.

Aralarına bir yağmur damlası düşüyor, şişman ve ağır. Sonra bir tane daha. İkisi de önce yukarıya sonra birbirlerine bakarlar.

"Gidelim mi?" diyor Joey.

"Bir içki, belki?" diyor babası.

"Evet," diyor Joey. 'Bu güzel olurdu.'

OceanofPDF.com

20 Nisan 2018

Sevgili Eloise,

Mutlu yıllar sana! Bugün bir yaşındasın, bu da seni son gördüğümde bu yana 363 gün geçtiği anlamına geliyor.

Baban bana seninle ilgili her şeyi anlatıyor, baban ve Joey teyzen tabii ki. Bana senin fotoğraflarını ve filmlerini gösteriyorlar ve ne yapmayı öğrendiğini anlatıyorlar. Ama onlardan seni buraya getirmemelerini istedim. Beni, evde eğlenceli şeyler yapmak isterken gitmek zorunda kaldığım korkunç yerdeki o tuhaf kadın olarak düşünmeni istemiyorum. Beni hiç düşünmeni istemiyorum. Sadece çocuk olmanın tadını çıkarmanı, dünyanın en sevimli babasına sahip olmanın tadını çıkarmanı, benden yüz kat daha eğlenceli olan Joey teyzenle vakit geçirmenin tadını çıkarmanı istiyorum. Ve umarım bir gün eve dönmeme izin verirler ve o zaman hayatında yeni ve havalı bir insan olabilirim. Ya da olmayacağım. Sen nasıl istersen. İkimizden sen sorumlusun. Tüm bunlara sen karar veriyorsun.

Ama o gün gelmeden önce, bunu bize neden yaptığımı, birini neden bu kadar incittiğimi anlamamın için gerçekten önemli olacağını düşündüm. Bu yüzden bunu sana şimdi yazıyorum ve ne zaman okuyacak yaşa geleceğine baban karar verecek. Sana bunun bir kaza olduğunu, böyle olmasını istemediğimi söyleyebilmeyi çok isterdim. Benim hatam olmadığını, başkasının hatası olduğunu, ödemek zorunda kalacağım bedeli bile bile asla böyle bir şey yapmayacağımı söylemeyi çok isterdim. Ama bu doğru değil ve eminim bu mektubu okuyacak yaşa geldiğinde sen de bunun doğru olmadığını anlayacaksın.

O kadının evine ona zarar verme niyetiyle gittim. Oraya gittiğimde yakalanma ihtimalimin olduğunu biliyordum - çok düşük bir ihtimal olduğunu düşünüyordum - ama yakalanırsam yıllarca uzaklara gitmek zorunda kalacağımı ve seninle ve babamla paylaşmam tüm güzel şeyleri kaçıracağımı biliyordum. umdum. Polisin bunu yapanın kocası olduğunu düşünceğini ve onun hapse gireceğini umdum - ama bu olmadı. Ve şimdi ben buradayım ve sen dışarıdasın ve bunun tamamen benim hatam olduğunu kabul etmek zorundayım, benim ve başka kimsenin değil.

Babam size küçük kardeşim Viva'dan ve ona ne olduğundan bahsetmiştir. Ama ben gerçekten benden duymanızı istiyorum, çünkü tüm sorularınızın cevabı benim ona karşı hissettiklerimde saklı ve bu benden başka kimsenin gerçekten ifade edebileceği bir şey değil.

Viva doğduğunda iki yaşındaydım. Bu konuda çok öfkeliydim. Kesinlikle öfkeliydim. Annem ve babam benim onlar için yeterli olmadığımı düşündükleri için yıllarca kızgındım. Onları başka biriyle, hem de herhangi biriyle değil, gamzeleri ve ıslıl ıslıl gözleri olan, karşısına çıkan her yetişkini baştan çıkaran bu küçük kızla paylaşmak zorunda kaldığım için çok öfkeliydim. Her zaman neşeliydi, her zaman oynamaya hazırdı, her zaman herkese sarılır ve herkesi öperdi. Okula başladığında herkes onunla arkadaş olmak istiyordu. Benden çok farklıydı; okulda arkadaş edinmem yıllarımı aldı ve o zaman bile onları kendimden tuttum. Okuldan sonra eve gelmelerini, benim alanıma tecavüz etmelerini hiç istemedim. Ben içe dönük biriydim. Viva dışa dönük biriydi. Ona hayrandım. Ondan nefret ederdim. Ama ben ergenlik çağına geldiğimde bir arada yaşamanın bir yolunu bulmuştuk. O

Beni örnek alırdı çünkü zeki ve kendi halindeydim. Ben ona hayrandım çünkü o girişken ve tatlıydı. O benim dünyadaki en sevdiğim insandı.

Bunu ona hiç söylemedim. Keşke . Ona benim için ne kadar önemli olduğunu, onu ne kadar çok sevdiğimi söylemediğim için pişmanlık duymadığım tek bir gün bile olmadı. Ve sonra on dört yaşına geldiğinde, her şey yavaş yavaş dağılmaya başladı. Gittikçe sessizleşti. Kilo kaybetti. Huysuzlaştı, tek heceliydi. Gözlerindeki ışık söndü. Öylece söndü. Onunla bu konuda konuşmaya çalıştım ama bana şöyle dedi: Ben iyiyim, ben iyiyim. Ama iyi olmadığını biliyordum ve okuldaki bir kızın ona zor anlar yaşattığına dair söylentiler duymuştum ama hiçbir kanıt görmedim ve bu konuda konuşmayı reddetti.

Ve bir gün benim aptal, ışıltılı, zıplayan, konuşkan, muhteşem kardeşim okula gitti ve bir daha eve dönmedi.

Ölümünden birkaç gün sonra annem günlüğünü buldu. Sanırım bunu ve içinde ne olduğunu biliyorsunuzdur. Babam şimdiye kadar sana söylemiştir. Viva öğretmenlerinden birine çok aşıkı ve o da Viva'ya çok ilgi gösteriyordu. Bence çok fazla ilgi. Onu yönlendirdi. Onun hayatının büyük bir parçası olduğunu düşünmesini sağladı. Sıradan bir öğrenciden daha fazlası. Öldüğü gece günlüğüne onun kendisini şehirde bir yerde bekliyor olabileceğini yazmıştı. Gidip orada olup olmadığına bakacaktı. Ama orada değildi. Geç saatlere kadar okuldaydı. Belki de onu zorbasından kurtaracağını düşünmüştü? Onun son şansı olduğunu mu? Kimse oraya neden gittiğini gerçekten bilemeyecek, ama gelmeyince, kendi canına kıyacak kadar kötü hissetti. Ve kendi canını aldığı anda, benimkini de aldı.

Henüz bir erkek ya da kız kardeşiniz yok. Ancak bir kardeşin hayatınıza getirdiği inanılmaz duygu karışımını deneyimleyene kadar hayal etmek gerçekten çok zor. Sevgi ve nefret, eğlence ve kavgalar, rekabet ve akrabalık. Başka hiç kimse sizin dünyanızı bir kardeş gibi bilemez. Her boktan yaz tatilinde, okulun tatil olduğu her günde, anne babanız her tartıştığında, her sıkıcı Noel gününde, her doğum günü partisinde oradadırlar. Ve onlar sizin bir parçanız. Viva ile bazen aynı kişinin devamıymışız gibi hissettim, onun bittiği yerde ben başladım ve tam tersi.

O gittiğinde, değerli bir insan olduğuma dair tüm hislerimi de beraberinde götürdü. Onsuz ben sadece bir boşluktum. O öldüğünde tüm dünyam karardı. Bu siyahlık yıllar geçtikçe azaldı ama asla yok olmadı. Bazen iyi bir gün gri gelebilirdi. Ama hiçbir şey beyaz hissettirmedi. Hiçbir zaman. Düğün günüm bile. Tek düşünebildiğim kız kardeşimin de orada olması gerektiği idi.

Pek çok insan kardeşini kaybeder. Ama herkes benim yaptığımı yapmaz. Geçen yıl yaptığım seçimi ve korkunç eylemlerimi asla mazur göremeyecek olsam da, beni affedilemez bir şey yapmaya iten şeyin tam olarak ne olduğunu size açıklamak istedim. Çünkü Viva'nın günlüğü bize sadece İngilizce öğretmenine duygularını anlatmakla kalmıyor, aynı zamanda Nikki Lee adında bir kız tarafından maruz kaldığı zorbalığın tam ve şok edici resmini de veriyordu. Ayrıntılara girmeyeceğim. Çok üzücü. Çok aşağılık. Ama on altı yaşındayken, elimde kız kardeşimin günlüğü, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, Nikki Lee'yi bir daha görürsem onu öldüreceğime dair kendi kendime yemin ettiğimi hatırlıyorum. Onu kendi ellerimle öldüreceğim.

Ve sonra bir gün, 2011 yılında annemle birlikte Lake District'e yaptığımız bir ziyaret sırasında onu gördüm. Buttermere Gölü'nün kenarında dondurma yemek için durmuştuk ki bir otobüs yanaştı. Eski İngilizce öğretmenimizin indiğini gördüm, sonra da karısını ve oğlunu gördüm. Anneme onu gösterdim: "Bak, bu Nikki Lee değil mi?" dedim. İnanılmaz, düşünülemez görünüyordu. Ama baktıkça daha da netleşti.

Annem çılgına döndü. Sokağın karşısına koştu ve Tom Fitzwilliam'la yüzleşti, bağırды ve vurdu. Nikki annemin geldiğini görmüş olmalı ve çoktan oğluyla birlikte arabaya geri dönmüştü. Tom annemi sakinleştirdi ve otobüs gitti. Ama ondan sonra takıntı haline getirdim. Nerede olduklarını, ne yaptıklarını öğrenmek için onları sürekli Google'da araştırdım. Bana göre kız kardeşimi mahveden iki insanın evli bir çift olarak birlikte yaşadıkları gerçeğini,

Kız kardeşim toprakta çürürken, onların çocuk sahibi olmaları, kendilerine bir hayat kurmaları beni hasta ediyordu. Öfke ve nefret beni tüketti. Bu yüzden yerel gazetede Tom Fitzwilliam'ın Melville Akademisi'nin yeni müdürü olarak atandığını okuduğumda, nerede yaşayacaklarını öğrendim ve mümkün olduğunca onlarınkine yakın bir ev satın aldım.

Aylarca onları izledim. Nikki Lee'nin normal bir insan davranarak köyde koşturmasını izledim. Ve sonra geçen Mart ayındaki o korkunç Cuma günü, gerçekten kapımın önüne geldi. Nikki olduğu için tüm dikkatini bana değil babama vermişti. Sanki ben yokmuşum gibiydi.

Bize kendi ördüğünü söylediği bir battaniye verdi. Çok çirkindi. Babam bana vermeye çalıştı ama dokunmaya kıyamadım. Zor nefes alıyordum ve o gittikten sonra kustum. O gece kocası ve oğlu dışarıdayken onunla yüzleşmeye karar verdim. Ona kim olduğunu bildiğimi, *gerçekte* kim olduğunu söyleyeceğime, herkese gerçekte kim olduğunu anlatacağıma karar verdim. Ve onu öldürebileceğime dair her türlü ihtimali göz önünde bulunduruyordum.

Oraya vardığımda mutfağında oturuyordu. Arka kapıyı çaldım ve beni içeri aldı. Beni orada gördüğüne şaşırmıştı ama arkadaş canlısıydı. Battaniye için teşekkür etmeye geldiğimi söyledim. Sonra ona beni tanıyıp tanımadığını sordum. Hayır dedi. Sonra ona Viva Hart adında bir kızı hatırlayıp hatırlamadığını sordum. Hatırlamadığını söyledi ama yalan söylediği belliydi. Her şeyin yüzünde parladığını gördüm: kim olduğumu ve neden onun mutfağında oturduğumu anlamıştı. Konuşma kırılcı bir hal aldı. Gittikçe daha da sinirleniyordum. Ağlarına girdiğimde sabit disklerinde bulduğum genç kız fotoğraflarını gösterdim. Ona kocasının hala bir sapık olduğunu, çocuklarla çalışmasına izin verilmemesi gerektiğini söyledim. Bana deli sürtük dedi. Onu tuttum. Karşılık vereceğini sandım ama sonra kız kardeşimin günlüklerini hatırladım: Nikki Lee asla kendi pis işlerini yapmazdı. O bir savaşçı değildi. O bir korkaktı. Ve tabii ki benden kaçtı. Arkasını döndü.

Ve işte o zaman oldu, Eloise. İşte o zaman senin hayatını, benim hayatımı, babanın hayatını, hepimizin hayatını sonsuza dek şekillendirecek kararı verdim. O anda yanlış hissetmedim; aslında korkunç derecede doğru hissettim. Sonrasında günlerce kendimi coşkulu hissettim. Nicola Fitzwilliam'ı öldürdüğüm için mutluydum. Hiç pişmanlık duymadım. Bana kalırsa ölmeyi hak etmişti. Kardeşimi onurlandırmıştım. Evreni dengelemiştim. Huzur içindeydim.

Ama şimdi, burada oturmuş size yazarken, her şeyden çok bunu yapmamış olmayı diliyorum. Keşke zamanı geri alabilseydim ve her şeyi farklı yapabilseydim. Keşke Nikki Lee ile Buttermere Gölü'nde yüzleşseydim, o otobüse tırmansaydım ve ona ne yaptığını söyleseydim, onun ve sefil, zavallı kocası hakkında tam olarak ne düşündüğümü anlatsaydım. Keşke onu tüm o insanların önünde ifşa edebilseydim ve sonra çekip gitseydim ve hayatıma devam etseydim.

Bunun yerine onu görmenin şokunun zehirli bir tohum gibi midemin çukuruna oturmasına izin verdim. Beni tüketene, Nikki Lee'ye olan nefretimi sana ve babama olan sevgimin önüne koyacak kadar tüketene kadar büyümesine, büyümesine ve büyümesine izin verdim.

Baban gelip seni eve götürmeden önce sadece iki gün yanımdaydın. İlk gece benim yatağında uyudun. Hemşire seni beşiğine her koyduğunda ağladın. Sonunda seni yatağında bırakmalarını istedim. Bütün gece bilincim gidip geldi. Her şey rüya gibiydi, pusluydu. Ama bir an vardı ki, kısa ve sert bir uykudan uyandım ve yüzümü sana döndüm, uyanıktın, karanlıkta gözlerin fal taşı gibi açılmıştı, saçından bir tutamı avucunun içinde sıkıca tutmuştun ve bana bakıyordun. En geniş, en nazik, en sakın bakışlarla bakıyordun. Ve bir an için senin Viva olduğunu düşündüm. Ağladım ve gözyaşlarım yanağına sıçradı. Parmağımın ucuyla sildim ve tenin o kadar yumuşaktı ki nefesim . Bana göz kırptın ve sanki "Her şey yolunda" der gibiydin. Hepimiz iyi olacağız.

Ertesi gün baban seni aldı ve ben ağlamadım çünkü iyi olacağını biliyordum. Bunu gözlerinde görmüştüm. Bana gerçek yüzünü göstermişin ve ben de seni görmüştüm. Ve seni tanıyordum. Ve gitmene izin verdim.

Mutlu yıllar, güzel çocuk. Seni tanımıyorum. Ama seni seviyorum. Daima ve sonsuza dek.
Ve ondan sonra da.

Annen

OceanofPDF.com

Sonsöz

Chihuahua'nın adı Diego. Freddie bunun Güney Amerika'dan bir köpek için harika bir isim olduğunu düşünüyor. Ayrılmak için Romola'nın ön kapısına giderken onu takip ediyor. Romola onu takip etmiyor. Hâlâ mutfak masasında, adı Maxine olan ve gerçekten çok iyi davranan annesi tarafından akşam yemeği servis edilmektedir. Romola, adam onu kapıya kadar hiç görmez. Bir randevunun ya da telefon görüşmesinin sonunda asla vedalaşmıyor. Veda etmenin onu endişelendirdiğini söylüyor, nedenini açıklayamıyor, sadece endişelendiriyor.

Maxine onun için de yemek yapmayı teklif etmişti ama kuzu eti yiyeceklerdi ve Freddie kuzu eti yiyemezdi, dokusu fazla dokusal, tadı fazla ölü. Ayrıca babası belki bu akşam paket servis alabileceklerini söylemişti.

Böylece Freddie Diego'ya veda eder ve Romola'nın küçük evinin kapısını arkasından kapatarak babasıyla birlikte yaşadıkları daireye doğru beş dakika yürür.

Melville'deki büyük sarı evden taşınmışlardı ve şimdi Freddie'nin okuluna çok yakın bir Gürcü evinde iki yatak odalı güzel bir daireleri vardı. Melville'deki büyük evden ayrılmak zorunda kalmak utanç vericiydi, özellikle de evi yeniden dekore ettirmek için onca para harcadıktan hemen sonra. Ama artık orası bir suç mahalliydi ve kim bir suç mahallinde yaşamak isterdi ki? Aslında Freddie için fark etmezdi. Geçen yıl polisle yaşadığı deneyimlerden sonra, babasına Kırmızı Çizme'nin çizmelerinin kırmızı süet püskülünü onu suçlamak için suç mahalline yerleştirdiğini anlatmak zorunda kaldığında ve sonra babası polise ne yaptığını anlatırken sorgu odasının dışında beklemek zorunda kaldığında, polis prosedürüne takıntılı hale gelmişti. Artık MI5 için çalışmak istemiyordu. Adli tıp dedektifi olmak istiyordu.

Akademi'deki yöneticiler babamdan istifa etmesini istemişlerdi. Çok fazla dikkat dağıtıcı olduğunu söylemişlerdi. Onu, on birinci sınıf öğrencilerinin GCSE'lerini arka koltuktan yönetmesi için danışman olarak tuttular.

Ancak bu neredeyse bir yıl önceydi ve şu anda resmi olarak işsiz. İzne ayrıldığını ve daha sonra ne yapmak istediğine karar vereceğini söylüyor.

Freddie'nin şu anda başlıca hobileri Romola'yı görmek (okuldan sonra beş dakikalığına bile olsa neredeyse her gün yapıyor), haftada bir travma terapistini görmek (sıkıcı ama aynı zamanda ilginç) ve annesini araştırmak. Çünkü annesine olanlardan sonra sanki onu hiç tanımamış gibi hissetmişti. Rebecca Mullen onu kız kardeşine zorbalık ettiği için öldürmüştü. Rebecca Mullen annesinin korkunç ve dehşet verici biri olduğunu, okuldaki herkesin ondan ve çetesinden korkarak yaşadığını söylemişti. Yine de Freddie için o sadece anneydi. Ona asla zorbalık yapmamış, bağırmamış ya da korkutmamıştı. Son sefer hariç, yatakta hasta yatarken ona bağırması, ona küçük pislik demiş ve onu itmişti. Ve o zaman görmüştü, onun diğer tarafının da olabileceğini. Ve bu onun son projesi. Adı "*Bilgi*", Martin Amis'in bir başka romanından esinlenerek. Çünkü ihtiyacı olan şey bu. Annesi hakkında bilgi, onu çözmeye çalışmak için.

Annesinin Melville'deki evinden tüm eşyalarını getirmiş, 'Bilgi 1', 'Bilgi 2' ve 'Bilgi 3' olarak etiketlenmiş üç büyük karton kutuya koymuştu. Bunları adli olarak inceliyor ve ayrıca babasıyla ara sıra yaptığı soru-cevap seanslarıyla araştırmasını güçlendiriyor. Ancak bunlar genel olarak yararsızdır çünkü babası eski karısı hakkında, onu neyin harekete geçirdiği hakkında hiçbir şey bilmiyor gibi görünmektedir. Onunla o gün otobüste tanıştığında, o on dokuz, kendisi otuz beş yaşındayken, Viva Hart'ın hayatını mahveden okul kabadayısı olduğunu söylüyor. Otobüsteki kahverengi saçlı Nicola Lee'nin sarı saçlı Nikki Lee ile aynı kişi olduğunu bilmediğini söyledi. Hiçbir zaman bilmemişti. Viva Hart'ın annesi Göller Bölgesi'nde ona çarpana kadar bilmiyordu. Ve sonra, dedi, hemen anlamıştı ve sonra, dedi, her şey tamamen anlam kazanmıştı.

Bununla tam olarak ne demek istediğini açıklayamamıştı. Tek söylediği, annesinin her zaman *zalim* bir *mizaca* sahip olduğuydu ve şimdi bunun nedenini anlıyordu. Freddie bu sözcükleri '-zalimce bir çizgi'- bir kenara not etmiş ve bazen düşündüğü ya da yaptığı gizli şeyler yüzünden annesinin 'zalimce çizgisi'nin bir parçasını miras alıp almadığını merak ederek üzerinde düşünmüştü.

Ve dün Freddie annesinin kutularından birinde gerçekten garip bir şey buldu, gençlik hatıralarıyla dolu bir kutunun dibine gömülmüştü. Bir DL zarfın içindeydi, o kadar eskiydi ki yaladığınız kısım

parlak sarı ve kabuk bağlamıştı. Zarfın dışında hiçbir şey yazmıyordu; zarfın içinde elastik bir bantla bağlanmış bir demet parlak koyu kahverengi saç vardı. Freddie onu yemekten sonra çıkardı.

"Bu ne?" diyor, masanın üzerinden babasına doğru iterek.

Saç Freddie'nin saçları olamayacak kadar uzun ve annesinin saçları olamayacak kadar koyu renktir. Freddie şimdiden saçın kime ait olduğunu bildiğine dair kötü bir hisse kapılmıştır. Gazete haberindeki kelimeler bütün gün kafasının içinde dönüp durmuştur. Ama babasının ona farklı bir açıklama yapmasını istiyor, göğsünü daraltmayacak bir açıklama. Babasının zarfın içine baktığını, parmaklarının içeri girdiğini ve bir tutam saç çıkardığını görür.

Freddie'ye bakar. "Bunu nereden buldun?" "Annemin eşyaları arasında.

Babası bakışlarını zarfa geri çevirir. "Kimin saçları bu?" diye sorar Freddie.

Babasının yüzü griye dönmüş. Yüzündeki tüm deri aniden kemiklerinden ayrılmış görünüyor. Onun yutkunduğunu görür.

Freddie babasına bakar, bir şey söylemesini bekler. Ama söylemiyor.

OceanofPDF.com

Teşekkür

On altıncı kitap ve sanki hep aynı insanlara aynı şeyleri yaptıkları için aynı şekilde teşekkür ediyordum gibi geliyor. Ama bunun nedeni benim çok şanslı bir yazar olmam. Bir düzine ya da daha fazla farklı ülkede benim adıma çalışan sadık ekiplerim var, dünyanın en iyi okuyucularına, arkadaşlarıma ve ailemden oluşan muhteşem bir destek ağına sahibim.

Her zaman olduğu gibi Selina, Susan, Najma, Cassandra, Celeste ve Cornerstone'daki diğer herkese teşekkür ederim.

Kusursuz redaksiyon için Richenda Todd'a.

Jonny, Catherine, Melissa, Alice, Luke ve Curtis Brown'daki diğer herkese.

Deborah ve Penelope'ye ve Gelfman Schneider'daki diğer herkese.

Sarah, Ariele, Daniella, Haley, Kitt ve Atria'daki diğer herkese. Pia,

Christoffer, Anna ve Printz Yayıncılık'taki diğer herkese.

Dünyanın dört bir yanında henüz tanışmadığım tüm yayıncılarıma.

Tüm okurlarıma, tanıştıklarıma, henüz , yenilere ve eskilere.

Her yerdeki tüm kitapçılara. Tüm

kütüphanecilere.

Harika aileme, güzel kızlarıma, olağanüstü arkadaşlarıma.

Yönetim Kuruluna. Harikasınız.

Kitabımı okuduğunuz için size. Umarım .

OceanofPDF.com

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncılar tarafından özellikle yazılı olarak izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki telif hakkı yasasının kesinlikle izin vermediği şekilde kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı, aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralanmamalı, lisanslanmamalı veya kamuya açıklanmamalı veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı, yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular yasalar karşısında sorumlu tutulabilir.

Epub ISBN: 9781473538344

Sürüm 1.0 Century

2018 tarafından yayınlandı

1 3 5 7 9 10 8 6 4 2

Telif Hakkı© Lisa Jewell 2018

Kapak: Getty images

Lisa Jewell, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca bu Eserin yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

İlk olarak 2018 yılında Century tarafından Büyük

Britanya'da yayımlandı Century

The Penguin Random House Group Limited

20 Vauxhall Bridge Road, Londra, SW1V 2SA

www.penguin.co.uk

Penguin
Random House
UK

Century, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

Bu kitap için bir CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir

ISBN 9781780896434

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.